

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

ILONA ANDREWS

SANCTUARY

3ANCTUARY
ROMAN'3 CHRONICLE3
KİTAP 1

ILONA ANDREW3

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için size lisanslanmıştır. Bu e-kitap satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sığınak

Telif Hakkı © 2024 Ilona Andrews E-
kitap ISBN: 9781641972864

TÜM HAKLARI SAKLIDIR.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez.

NYLA Yayıncılık

121 W. 27th St, Suite 1201, NY 10001, New
York. <http://www.nyliterary.com>

İÇERİK3

Okuyucuya Mektup

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Sonsöz

Saygılarımla

Sözlük

Vasyliisa ve Baba Yaga

Üzerine Ayrıca yazan: Ilona

Andrews Yazar Hakkında

OKUYUCUYA MEKTUP

Slav mitolojisi Roman'ın ekmek teknesidir. Onunki, bir zamanlar Doğu Avrupa'nın birçok Slav kabilesi tarafından tapılan ve korkulan yaratıklar ve tanrılarla dolu büyümlü bir dünyadır.

Ne yazık ki, yazılı kayıtların olmaması nedeniyle Slav mitolojisi hakkında bildiklerimizin çoğu sözlü gelenekler ya da yabancı tarihçilerin anlatıları aracılığıyla bize ulaşmaktadır. Bu, Kate Daniels serisinde var olduğu şekliyle Slav mitolojisinin kendi fantezi versiyonunu sunan bir kurgu çalışmasıdır. Sanatsal lisans adına kaynak materyalle ilgili özgürlükler aldık. Bu hikaye akademik bir makale değildir ve bu şekilde kullanılmamalıdır.

Bunu anlamana yardımcı olmak için, ekstralara bazı Slav folkloruna kısa bir genel bakış, mitolojik terimler sözlüğü ve tanrıların ve canavarların bir listesini ekledik.

Shayera Tangry'ye Zerdüş terimlerinin telaffuzundaki yardımları için teşekkür ederiz.

Şimdi ayaklarının altında çıtırdıyordu. Önünde ısıltılı bir örtü gibi yayılıyor, bir ayak derinliğinde, geçmekte olduğu geniş düzlüğü kaplıyor ve her adımda biraz daha batıyordu. Yukarıda, gece göğü bir delik gibi açılmış, siyah derinliklerinde bir yıldız püskürmesi yüzüyordu.

Ne kadar zamandır yürüdüğünü bilmiyordu. Sonsuza kadar yürümüş gibi hissetti. Gideceği yeri de bilmiyordu. Sadece bir mıknatıs gibi onu ovanın kenarındaki devasa çamlardan oluşan karanlık duvara doğru çektiğini hissediyordu.

Adım. Bir adım daha.

Acı soğuk yüzünü ısıırıyordu. Burnu uyuşmuştu ve omzunun üzerinden sıkıca çekilen ipi kavrarken kalın kırmızı eldivenlerinin içindeki parmaklarını zar zor hissedebiliyordu.

Elinde bir ip vardı. Neden?

Bir şekilde garip hissettiriyordu.

Durdu ve omzunun üzerinden baktı. Arkasındaki karların üzerinde kocaman bir köknar ağacı yatıyordu. İp ağacın gövdesine dolanmıştı. Arkasında uzun, sert bir kar izi vardı.

ve ufka doğru yuvarlandı. Ağacı kilometrelerce sürüklemişti. Etrafındaki alan kağıttan bir perde gibi yırtıldı.

Roman gözlerini açtı ve yatak odasının tavanına baktı. Sırtı ağrıyordu. Her şey netleşmeye başladı. Ağaç, koşum takımı, varış noktası, her şey anlam kazanmıştı.

Lanet olsun.

Acıyla savaşıyor yavaşça doğruldu. Bütün vücudu harekete karşı çıkıyor, sızlanıyordu. Yarın yirmi dört Aralık'tı. Bu düşünce midelerini bulandırdı.

Karanlık bir tanrının rahibi olmak bazı yükümlülükleri de beraberinde getiriyordu. Adanmışlık ve disiplinle onurlandırdığı yükümlülükler. Ama bir adamın sınırları vardı. Bu onun sınırıydı. Tanrısı bunu biliyordu. Roman yılın diğer zamanlarında da müsaitti ama yirmi üç Aralık'tan yirmi beş Aralık'a kadar yalnız bırakılacaktı. Son yedi yıldır aralarında böyle bir anlaşma vardı.

Roman nezaket beklemiyordu. Chernobog Yıkım, Karanlık ve Ölüm Tanrısıydı, Kara Alev, Son Soğuk, Her Şeyin Sonuydu. İyilik beklemek aptallık olurdu ve o aptal bir adam değildi. Hayır, adalet bekliyordu. Chernobog, tüm hatalarına ve öfke nöbetlerine rağmen, hiç şaşmadan adil davranırdı.

Roman buruşuk örtülere baktı. Sanki önemli bir şey yapmayı unutmuş ya da hayati bir şey kaybolmuş da ne olduğunu anlayamıyormuş gibi belirsiz ama rahatsız edici bir endişe duyuyordu. Bu onu son derece rahatsız ediyordu.

Kötü ruh hali yeni bir şey değildi. Aralık ayının sonundan nefret ederdi. Koliada, Noel, Saturnalia, Kış Ayinlerinin her yinelemesinden nefret ediyordu.

ritüeller. Tüm sezon bir fiyaskoydu. Süsleme yapmadı, kutlama yapmamak için elinden geleni yaptı ve sevdiği tek şey yemekti.

Roman soğuk havaya karşı irkilerek yorganı kenara attı. Yeni doğmuş bir bebek kadar çıplak. Ugh. Buruşuk pijama pantolonu yerde duruyordu. Uykusunda soyunmuş olmalıydı, çünkü neden soyunmasındı ki? Sanki kışın ortasıındaydık ve evi buzluk gibiydi.

İçinden homurdandı, ayağa kalktı, kıyafetlerini aldı - tahmin edilebileceği gibi terden sırılsıklam olmuştu - ve banyoya yöneldi. Onları sepete attı, rahatladı ve dişlerini fırçalamaya gitti. Göğsünde büyük kırmızı bir yara izi vardı, ipten bir hatıra. Harika. Sadece harika.

Yansıması da daha zayıf görünüyordu. Yıllar önce, yarı aç bir halde, sırtında fazladan yüz kiloluk teçhizatla, aynı pikseli Ordu kamuflajını giymiş diğer genç aptalların yanında vahşi doğada ilerlerken, dışarı çıktığında daha çok yiyeceğine ve daha az hareket edeceğine dair kendine söz vermişti. Yaşlı, şişman ve mutlu. Hedefi buydu.

Artık otuz dört yaşındaydı ve birkaç öğünü atladığında, sanki Çernobog'a hizmet etmek onu içten dışa doğru yakmış gibi, etleri eriyip gidiyor, geriye kas ve kıkırdak kalıyordu. Eğer dikkatli olmazsa, sonu babası gibi olacaktı; yüzünde sürekli asık bir suratla, çelimsiz bir ihtiyar.

Eşofman altı, tişört ve eski bir sweatshirt giydi, o kadar yumuşak ve yıpranmıştı ki iplik iplik olmuştu. Tanıdık geliyordu ve şu anda tanıdık olmak iyiydi.

Bu saatlerde yalnız olmak onun için kötü bir fikirdi. Tatili avukat Ashley ile geçirmeyi planlamıştı.

Uzun bacaklı ve hafif şaplaklara düşkün bir kadındı ama Ashley artık ortalıkta yoktu. Onu gerçekten suçlayamazdı. Er ya da geç hepsi kaçacaktı.

Diğer tek seçeneği ailesiydi. Bu düşünce Roman'ı ürpertti. Koliada'yı, Kış Festivali'ni kutluyor olacaktı. Tüm klan şu anda amcasının evinde canavar geçidi için hazırlanıyor ve ağacın son rötuşlarını yapıyor olacaktı. Ağaç Hristiyanlardan ödünç alınmıştı, onlar da diğer paganlardan çalmışlardı ama artık nereden geldiği kimsenin umurunda değildi. Yarın gece Slav neopaganlardan oluşan gürültülü, mutlu bir kalabalık ritüel kavgasında birbirlerini yumruklayacak, şarkılar söyleyecek, sonra yemek yiyecek, kükreyerek sarhoş olacak ve hediyeleşecekti, o ise orada karanlık bir buz saçağı gibi tek başına, insan sıcaklığının girdabına sarılmış ama ondan etkilenmemiş bir şekilde oturacaktı.

Ailesi durumu daha da kötüleştirecekti. Yarın ortaya çıkması gerekecekti ve neşeli ve endişesiz görünmesi gerekiyordu çünkü hissettiklerinin yüzüne yansımaya izin verirse, onu daha iyi hissettirmeye çalışırken boğacaklardı. Dikkat çekmek istemiyordu. Bunun hakkında düşünmek ya da konuşmak istemiyordu. Hayır, her şeyi yoluna koymuş gibi görünmek zorundaydı ve bu da şu anda kendine dikkat etmek ve temellerini korumak anlamına geliyordu. Isınmak için ateş yakacak, kahve yapacak, güzel yemekler yiyecek ve bir kitabın içine dalıp değişiklik olsun diye başka birinin kafasında yaşayacaktı. Buzdolabında hâlâ eggnog ve iki gece önce pişirdiği kurabiyeler vardı.

Tanrım, eggnog şu anda kulağa hoş geliyor.

Roman ayaklarını en büyük kız kardeşinin geçen yıl ona aldığı Eeyore terliklerine soktu ve

oturma odası. Sabaha kadar sürmesi gereken, iyi stoklanmış bir ateşle uyumaya gitmişti. Bunun yerine onu bir yığın kül karşıladı. Eğer şanslı olsaydı, tüm bunların altında biraz kömür olurdu.

On yıllar önce doğmuş olsaydı, sadece merkezi ısıtmayı açardı. Bir alt mahallede yaşırdı, çim süsleri seramik cüceler ya da sevimli hayvanlar olurdu ve sigorta eksperisi gibi rahat, yavan bir işi olurdu. Ama dünya sihirli bir kıyamete maruz kalmıştı. Artık sihirli dalgalar gezegeni dövüyor, istedikleri gibi gelip gidiyor, gökdelenleri harabeye çeviriyordu ve aile işini sürdürmek, karanlık bir tanrının rahibi olarak ömür boyu hizmet etmek anlamına geliyordu...

Kendini yakaladı. Bu yolda ejderhalar yatıyordu ve eğlenceli olanlardan değil. Egnog'a ihtiyacı vardı. Egnog her şeyi daha iyi yapardı.

Roman mutfağa girdi. Lavabonun üstündeki uzun pencere ona kasvetli bir manzara sunuyordu: Karla tozlanmış ve koyu renkli ormanlarla çevrili bir çimenliğin üzerinde gri bir gökyüzü yığını. Krallığı tüm ihtişamıyla karşısındaydı.

Bahardan önce daha çok kar yağacaktı. Sihirli dalgalar son zamanlarda giderek güçleniyordu ve bu yıl mevsimsiz soğuklar getirdiler. Sıcaklık geçen hafta yirmilerin ortasına düşmüş ve orada kalmıştı. Atlanta'nın en ılıman kışlarında bile evine her zaman biraz kar yağardı. Ama şimdi, dondurucu soğuklarla birlikte kar kıyameti neredeyse garantiydi. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Eggnog ve kurabiyeler, sonra da dışarı çıkıp içeri biraz daha odun getirirdi.

Roman buzdolabının kapağını açtı. Boş bir sürahi eggnog onu karşıladı. Dün yarısına kadar dolu olduğundan emindi. Hepsini içmiş ve unutmuş muydu? Sıcak bir dakika boyunca ona baktı ama sürahi kendini yeniden doldurmayı reddetti.

Tamam. Kurabiyelerinin yanında kahve içerdi.

Buzdolabını kapattı ve adaya döndü. Dün gece bir tabak kurabiye cam bir başlığın altına bırakmıştı. Davlumbaz hâlâ oradaydı. Tabak da öyle. Kurabiyeler gitmişti. Sadece kırıntılar kalmıştı.

"Ne oluyor lan?" Ev
cevap vermedi.

Kaputu kaldırdı ve kırıntılara baktı. Küçük bir parıltı gözüne çarptı. Daha yakına eğildi.

Parıltı. Tabağın kenarında küçük bir gümüş sim lekesi.

Büyü düşüncelere güç verirdi. İnanç bir düşünce biçimiydi, dolayısıyla bir grup insan belirli bir varlığa tüm kalbiyle inanırsa, o varlık tezahür edebilirdi. Ne kadar çok inanan varsa, tezahür etme şansı o kadar yüksek olur ve varlık o kadar fazla güce sahip olurdu. İnanç, Papa'ya mucizevi iyileştirme güçlerini bahşetmiş ve şehir efsanelerine ve folklora dayanan bölgeye özgü canavarlar ortaya çıkarmıştır.

Ancak bazen hayal edilen varlığın doğası, tezahürün gerçekleşmesini engelliyordu çünkü bunu gerçekleştirmek sonsuz güç gerektiriyordu. Örneğin, ne kadar çok insanın kırmızı takım elbiseli beyaz sakallı bir adamın

Noel'de. Bu tezahürün gerçekleşmesi için, tek bir varlığın her bir çocuğun farkında olması, tüm bir yıl boyunca davranışlarını değerlendirmesi, yoktan bir oyuncak yaratması ve ardından onu çocuklu her eve aynı anda ulaştırması gerekirdi. Ölçek çok büyüktü ve efsaneyi canlı tutan inanç bunun asla gerçeğe dönüşmeyeceğini garanti ediyordu.

Bu onun ekmek teknesiydi. Babası ve amcası, nadir görülen bir işbirliği başarısıyla, bu konuda *tam* anlamıyla bir kitap yazmış ve adını da *Noel Baba Paradoksu* koymuşlardı.

Noel Baba'nın mutfağında tezahür edip kurabiyelerini çalmış olma ihtimali kesinlikle sıfırdı. Ayrıca, Noel arifesi bile değildi.

Roman başını yana eğdi. Adanın kenarından ikinci bir parıltı serpintisi ona doğru ışıldadı. Bunun yanında koyu kahverengi bir leke vardı.

Adanın etrafından dolaştı ve lekeyi inceledi. Kan lekesi. Roman elini üzerinden geçirdi. Büyü derisini ısırды. İnsan.

Parıltılarla kaplı bir insan, evini çevreleyen sihirli savunma mayın tarlasını aşmış, hiçbir alarmı çalıştırmadan içeri girmiş, yumurta likörünü içmiş, kurabiyelerini yemiş, mutfak adasında kanını akıtmış ve sonra ortadan kaybolmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, Noel Baba daha olasıydı.

Roman gözlerini kısarak lekeye baktı ve kendini onunla aynı seviyeye getirerek eğildi. Diğer tezgâhta bir başka parıltı daha. Gaz ocağının üzerinde küçük bir kaydırma, tezgahın üzerinde parlak bir iz ve pencerenin sol camında küçük, parlak bir pati izi. Pencerenin kilitleri açılmıştı.

Lanet olsun.

Hırladı, evin içinde tepinerek arka kapıya gitti, kapıyı çekip açtı ve arka verandaya çıktı. Hava çok soğuktu. İnce bir kar tabakası çimenleri kaplamıştı. Sabah olduğunu sanmıştı ama gölgelere bakılırsa öğleden sonra olmalıydı. O lanet ağacı tarlada sürüklerken zaman kaybetmiş olmalıydı.

Roman araziye taradı.

Otuz metre ötede, bir sürü küçük, ürkütücü yaratık, rastgele süsler, teneke folyo parçaları, çam kozalakları, kırmızı meyveler, yosunlar, tüyler ve çeşitli orman çöpleriyle süslenmiş uzun bir köknar ağacını dolduruyordu.

Roman'ın sol gözü seğirdi. Bir saniye boyunca öylece baktı.

Slav pagan geleneği, geleneksel olarak şeytani ya da en azından baş belası olarak görülen küçük yaratıklarla doluydu. Sinir bozucudan uğursuza kadar değişen küçük yaratıklar. Folklora göre, karanlıktan parlayan gözlerle bakarlar, çatıda garip sesler çıkarırlar, bir şeyler çalarlar, çiftlik hayvanlarını ürkütürler ve çocukları korkuturlar, bir yığına süpürüldüğünde çöpleri yayarlar, insanların ayak bileklerini ısırırlar, büyücülerin köleleri olarak hizmet ederler ve genellikle kargaşa yaratırlardı. Topluca nechist - "kirli şeyler" olarak bilinirler - onu sonsuz bir bağlılıkla severlerdi. Onları kovmaktan yıllar önce vazgeçmişti ve şimdi onları mutfak artıkları ve tavuk yemiyle besliyordu.

Olağan şüphelilerin hepsi buradaydı. Sincap kürküyle kaplı, lemur gövdeli, keseli sıçan kuyruklu, kösele kanatlı ve kabus gibi bir çalı bebeğinin yüzüne sahip evcil ançutkası arka ayakları üzerinde durmuş, büyük kırmızı bir

bir dalın üzerindeki top. İki başlı tombul bir kuş olan melalo, bir başı ölü ve yana doğru sarkık, gagasında parlak mavi bir tüy tutuyor ve onu anchutka'ya doğru itmeye devam ediyordu.

Boyutları kardinalden peçeli baykuşa kadar değişen bir dizi kolovershi, daldan dala uçarak bir şeyleri sıkıştırıyordu. Kürklü, dik duran uzun kulakları, pullu uzuvları ve küçük ama keskin pençelerle donanmış hünerli pençeleriyle, çocukluğundan hatırladığı Furby oyuncaklarının parlayan gözler ve tüylü kanatlarla donatılmış mutasyona uğramış versiyonlarına benziyorlardı. Bir gece verandasında ortaya çıkmışlardı. Kolovershi cadılara hizmet ediyordu ve bunlar belli ki yetimdi, bu yüzden onları annesine götürmüştü. Annesi onları başka cadıların yanına yerleştirmeye çalışmış ama onlar geri gelmeye devam etmiş.

Rus hamsteri görünümlü, keseli sıçan büyüklüğünde, ten rengi kürklü, minik boynuzlu ve kokarcanın kabarık ten rengi kuyruğuna sahip bir fare olan auka, dalların arasından fırlayarak ağacın etrafına uzun, ısıltılı bir çelenk sarmaya çalışıyordu. Aldırmadığı tek evcil nekist olan Kor, çelenkleri kedi patileriyle tutuyordu. Bir korgorusha olan Kor, anormal derecede uzun, sarkık bir kuyruğu olan ve gittiği her yere duman götüren bir kara kediye andırıyordu.

Ve son olarak Roro. Kimse Roro'nun ne olduğunu bilmiyordu. On dört inç boyunda, yaklaşık yirmi beş kilo ağırlığında ve keskin, geri çekilebilir pençelerle donatılmış dört sağlam bacak üzerinde duruyordu. Ezilmiş yüzü çirkin ama sevimli bir şekilde neredeyse sevimli görünüyordu, ancak geniş ağzı jilet gibi keskin dişlerle doluydu ve tavşan kuyruğu ile vücudu katı kaslıydı. Harekete geçtiğinde, sanki bir

bowling topu gibi önüne çıkan her şeyi mahvediyordu. Şu anda, ortada hiçbir neden yokken ağacın etrafında bir ileri bir geri koşturup duruyordu. Mantık, genel olarak, Roro'nun güçlü yanı değildi.

O izlerken, Roro ağacın arkasından çıkan bir şeyin üzerinden atladı. Bir bacak. Çizme içinde bir insan bacağı.

Roman derin bir nefes çekti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Rengarenk mürettebat dondu. Çaputka topu karın içine düşürdü. Kor kara bir dumanın içinde kayboldu. Roro kayarak durdu ve geri çekildi, uzun, kabarık kulakları kafasına yaslanmıştı. Auka küçük bir el pençesini kaldırdı ve el salladı.

Verandadan ağaca doğru yürüdü. Kolovershi ciyakladı ve çam dallarının arasına saklandı. Anchutka kenara kaçtı.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Melalo sola baktı, sağa baktı, kaçmak için en iyi yolun ne olduğundan emin değildi ve sonra dehşet içinde ona baktı. Roman ona bir bakış attı.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor, sen bir Roman iblisisin. Git halkının yanında ol!"

Melalo ciyakladı ve karda koşarak ağacın altına daldı.

"Ve sen!"

Auka göz kırptı.

"Sen bir nechist bile değilsin. Sen bir orman ruhusun. Neden buradasın? Herhangi biriniz neden burada?"

Auka ona tekrar el salladı.

"En azından pişmanmış gibi davranma nezaketini göster."

Sonunda ağacın etrafında döndü. Bilinci yerinde olmayan bir genç ağacın gövdesine sarılmış, cenin gibi kıvrılmıştı. Ceketindeki kar tozuna bakılırsa bir süredir oradaydı. Kot pantolonunun üzerine koyu kırmızı bir leke yayılmıştı; bir şey kalçasını ısırılmış ya da bıçaklamıştı. Birisi kafasına, şüphesiz bir kapıdan çalınmış bir Noel çelengi yapıştırmış, açıkta kalan sol kulağına da üzerinde simler ve parlak plastik meyveler olan yapay bir Noel dalı sokmuştu. Cicili bicili kumaşlar ceketini sararak onu ağaca bağlamıştı. Dudaklarının arasından küçük bir kurabiye parçası çıkmış ve simle lekelenmişti.

"Bu insanı nereden buldun?"

Kimse cevap vermedi.

Elini seğiren gözünün üzerine vurdu, parlak dalı çocuğun kulağından çekti, kurabiyeyi ağzından aldı, çelengi bir kenara fırlattı, omzundan tuttu ve onu sarstı.

"Hey çocuk?"

Çocuğun kirpikleri dalgalandı. Biraz kıvrıldı ve Roman onun vücudunun kıvrımlarında küçük siyah bir köpek yavrusu gördü.

"Burada kalamazsın," dedi Roman ona. "Burası senin için tehlikeli."

Çocuğun dudakları kıpırdadı. Çenesine biraz kan damladı. Bir şeyler söylemek için çabaladı.

Roman onun yanına çömeldi.

"Sığınak," diye fısıldadı çocuk.

"Ne?"

"Sığınak..."

"Nerede olduğunuzu sanıyorsunuz? Burası sana bir Hristiyan kilisesi gibi mi görünüyor? Boynumda bir rahip tasması görüyor musun?"

Çocuğun gözleri yuvalarından fırladı ve gevşedi.
Lanet olsun.

KÜTÜKLER ATEŞTE ÇITIRDIYOR, ARA SIRA

havaya turuncu kıvılcımlar saçtı. Evin içine sıcaklık yayıldı.

Roman tuzlu su şişesini bir kenara koydu ve kahvesini yudumladı. Acı ve sıcaktı. Hizmetteyken sade içmeye alışmıştı, çünkü krema ve şeker kıttı ve bu alışkanlığını hiç kaybetmemişti.

Çocuk şöminenin önünde bir battaniyenin üzerinde, yaralı bacağının altında bir havluyla yatıyordu. Roman yarayı ortaya çıkarmak için kot pantolonunu kesmişti ve yırtık kızgın bir ağız gibi kırmızıyla parlıyordu. Bir şey çocuğun kalçasını kesmiş, kasın içinde dört inçlik bir boşluk açmıştı. Oldukça da derin bir kesikti. Birkaç santim daha sola gitse kan kaybından ölecekti. Yüzü çok kötü değildi. Biri ağzına yumruk atmıştı ama dişleri hâlâ yerindeydi.

Roman lateks eldivenlerini giydi -kelimenin tam anlamıyla altın değerinde, çünkü kauçuk vardiya sonrası çok pahalıydı- dikiş iğnesini kaynar su banyosundan iğneli sürücülerle çıkardı ve iplik geçirmeye başladı.

Çocuk on beş yaşlarında, siyah saçlı, soluk tenli, 1.80 boylarında görünüyordu. Hafif yapılı. Açlıktan değil, ama

Ergenlerin bir yazda on beş santim uzadıklarında sahip oldukları tipik zayıflıktan. Doymak için yeterli zamanı olmamıştı.

Kıyafetleri birilerinin ona iyi baktığını gösteriyordu. Kot pantolonu fazla yıpranmamıştı, sweatshirt'ü nispeten temizdi ve Mahrous botları giyiyordu. Artık botların çoğu küçük dükkânlar tarafından özel olarak üretiliyordu ama Atlanta'da Mahrous Bootmakers diğerlerinden ayrılıyordu. İyi bir çift bot yıllarca dayanırdı ve yüksek bir fiyat etiketiyle gelirlerdi. Sadece sevgi dolu bir ebeveyn, bir ergenin birkaç ay içinde eskitebileceği bir şeye bu kadar para yatırırdı.

Sonuç olarak, göze çarpan bir şey yoktu. Sıradan, tipik bir çocuktu, muhtemelen şehrin daha iyi bir bölgesinden geliyordu. Tanıdık gelmedi.

Küçük siyah köpek yavrusu çocuğun vücuduna sıkıca sarılmıştı ve siyah tüylerden oluşan büyük bir çörek gibi görünüyordu. Yavru köpek dişiydi, muhtemelen siyah bir Alman kurduydı ve yapılan kontrollerde herhangi bir yara izine rastlanmadı. Adam yavru köpeği tekrar yere bırakır bırakmaz, köpek t e k r a r ç o c u ğ u n y a n ı n a koşmuş ve ona sarılmıştı.

Duman kanepenin üzerinde dönerek Kor'a dönüştü. Korgorusha uzun, püsküllü kulaklarını oynattı ve ağırlığını kaydırarak iri bedenini en sevdiği mavi yastığa yasladı. Altın rengi gözleri yarı sihirli, yarı ateşten ödünç alınmış yumuşak bir ışıkla parlıyordu.

"Ziyaretçilerimiz mi gelecek?"

Korgorusha mırıldandı. Yumuşak siyah pençelerinden çıkan vahşi pençeler yastığı deldi ve geri çekildi.

Anlaşıldı.

Roman yaranın kenarlarını çekerek kapattı ve ilk dikişini attı. Ayrıntılı bir rapor için uyumsuz ekibinin geri kalanı gelene kadar beklemesi gerekecekti.

En azından kesim güzel ve düzgündü. Düzeltilmesi gereken pürüzlü kenarlar yok.

Çocuk sığınacak bir yer istememişti. "Yardım edin!" ya da "Yaralandım." dememişti. Hayır, "Sığınak" demişti. Bu iki anlama geliyordu. Birincisi, çocuk Roman'ın kim olduğunu ve ne iş yaptığını biliyordu, ikincisi de kovalanıyordu.

Roman, deriyi dikkatlice delmeye özen göstererek bileğini yuvarladı. Çocuğu tanımamış olması hiçbir şey ifade etmiyordu. Atlanta'da yaklaşık 10.000 Slav neopagan ve bunun dört katı kadar da diğer pagan dinlerine inanan insan vardı ve bu sayıya Slav kökenli insanlar ve onların aktif olarak ibadet etmeyen ama başları derde girdiğinde sihirli çözümler arayan arkadaşları ve akrabaları dahil değildi. Herkesi tanınması mümkün değildi.

Bununla birlikte, çocuğun onun evine gelmiş olması bile tuhaftı. Roman ormanın içinde on beş dönümlük bir arazide yaşıyordu ve arazisine giden araba yolu çeyrek mil uzunluğundaydı. En yakın komşusu yaklaşık yarım mil ötedeydi ve yalnızlık içinde kuş beslemek isteyen bir druid'di.

Çok az insan onun nerede yaşadığını ya da evine nasıl ulaşılacağını biliyordu. Dilekçe sahipleri çoğu zaman babasını ya da amcasını, bazen de annesini ya da kız kardeşlerini arar ve zincirleme olarak ona ulaşırlardı. O son çareydi, ya diğer her şey başarısız olduğunda ya da işler başından beri o kadar yanlışı gittiğinde çağrılırdı ki, başka kimse soruna on metrelik bir sopayla dokunmak istemezdi.

Çocuk onu nerede bulacağını nasıl bildi? Buraya nasıl gelmiş? Nechist'e araziye aratmış ve ne bir araç, ne bir bisiklet ne de bir at bulabilmişlerdi. Sırt çantası ya da herhangi bir çanta bulamamışlar ve çocuğun cüzdanı da yokmuş.

Dün gece teknisyen ayaktaydı ve Roman yatmadan önce her zaman yaptığı gibi koğuşlarının iç çevresini dolaşmıştı. Bu da çocuğun, Roman yattıktan sonra ama büyü etkisini göstermeden önce araziye girdiği anlamına geliyordu. Çocuk her tarafı kan içinde, köpeği ve sırtındaki giysiler dışında hiçbir şeyi olmadan ormanda koşmuştu. Yere yığıldığı ağaç evden sadece otuz metre uzaktaydı. Çocuk evi görmüş ama ona ulaşmayı başaramamış olmalıydı, bu da sınırına ulaştığı anlamına geliyordu. Ağaç, vücudunun gidebileceği en uzak noktaydı.

Ağzındaki kurabiye, eve gizlice girip her yere sim ve çocuğun kanını döken, kurabiyeleri yiyen ve sonra bir tanesini insan çocuğa götüren yardımsever bir kolovershi'den gelmişti, çünkü insanlar kurabiyeleri severdi ve bu onu kesinlikle daha iyi hissettirecekti. Suçlu muhtemelen sürünün en küçüğü olan Fedya'ydı. Fedya'nın yapacağı bir şey gibi görünüyordu.

Tüm bunlar çaresizliğe yol açtı.

Roman kaşlarını çattı. İki ay önce bir aile babasına gelip on dört yaşındaki kızlarının kaybolduğunu söyleyerek yalvarmış ve ağlamıştı; Masha'larını kirli bir canavarın götürdüğünden emindiler çünkü yatak odasında kan, kırık bir pencere ve pencere kenarında pençe izleri vardı. Roman bu pisliği bir iyilik olarak üstlenmiş ve çocuğu iki saat içinde bir tuzakta bulmuştu.

Ev. Ciddi bir uyuşturucu alışkanlığı ve ailesinin onaylamadığı yaşlı bir erkek arkadaşı vardı, bu yüzden ailesi öldüğünü düşünsün ve onu aramasın diye her şeyi uydurmuştu.

Battaniyelerindeki çocuk bir kaçak olabilirdi. Bu durumda, bu işe karışmak istemedi. Bırakın başkasınınkini, kendi aile anlaşmazlıklarını bile zar zor çözebiliyordu. On dört yaşındaki çocuktan haberdar olmadan önce, yaralı halde ormanda uzun bir yürüyüşe çıkmanın bir kaçak için fazla sert olduğunu söylerdi. Ama Masha, pislik erkek arkadaşı onu almadan önce üzerinde sadece geceliği ve terlikleriyle dondurucu yağmurda iki mil koşmuştu ve bunu gecenin bir yarısı, sağduyu kırıntısı olan herkesin sağlam kapıların ve sağlam duvarların arkasında kalacağı bir büyü dalgası sırasında yapmıştı. Gençler ölümsüz olduklarını düşünüyorlardı ve hem dikkat çekici derecede saf hem de tek fikirli olabiliyorlardı.

Mutfakta bir pencere gıcırdayarak açıldı. Kolovershi sürüsü odaya süzüldü, onun ve ateşin etrafında düzensiz bir yarım daire şeklinde yere dizildiler ve parlayan gözlerle ona baktılar.

Son dikişi bitirdi, dikiş ipliğini kesti, aletlerini yere bıraktı ve yaranın üzerine yeni bir bandaj sardı. Çocuk kıpırdamadı bile. Roman alnını kontrol etti. Ateşi yoktu. Soğuk ter de yoktu. Kendisinin ve yavru köpeğin üzerine bir battaniye örttü ve eldivenlerini çıkardı.

"Görelim bakalım."

Kolovershi ona doğru uçarak avucuna bir şeyler bıraktı: kanlı bir kar parçası, garip metal görünümlü kıllar,

biraz toprak, biraz iplik ve bir tutam çiğnenmiş tütün sosu. Ugh. İşin cazibesi. Çok fazla cazibe.

Roman hepsini ateşe fırlattı ve alevlerin içine tükürerek kütüklerin arasından bir büyü yumağı gönderdi. Ateş yarı saydam, soğuk bir maviye dönüştü. Ateşin içinde on iki kişi karlı ormanın içinden geçerek eski, yarı otlarla kaplı yola doğru ilerliyordu. En önde kısa boylu, iri yarı bir adam iki büyük köpeğin iplerini tutuyordu. Omuzları yaklaşık otuz beş santim, fıçı göğüslü, önden ağır, aşırı yetiştirilmiş pitbullar gibi ve garip mavimsi tüylerle kaplıydılar. Omurgaları boyunca bir sıra metalik diken uzanıyordu. İki köpeğin de burnu yere dönüktü. Petek'in dışındaki iz sürücüler.

Honeycomb'dan hiç iyi bir şey çıkmadı.

Korteji inceledi. Öndeki iki adam -köpek bakıcısı ve ona yakın duran kireç yeşili saçlı, daha zayıf bir adam- kiralık el olmalıydı. Kıyafetleri daha kalitesizdi. Arkalarındaki on kişi ise farklı bir hikâyeydi. Gri Üç Mevsim görev ceketleri, botların içine sokulmuş uyumlu gri pantolonlar, kışlık şapkalar ve hücum yelekleri giymişlerdi. Üçünde derin cepli göğüslükler vardı ve tamamen doluydu. Muhtemelen bir tür büyü kullanıcısıydılar. Hepsi bir arbalet ve bir tüfek taşıyordu.

Gergin görünmüyorlardı. Aceleleri yoktu. Köpekleri takip ederek karda metodik bir şekilde ilerlediler.

On profesyonel ve iki iz sürücü. Kaçak bir çocuk için aşırı ölüm.

Grup, bir tarafı yanmış uzun bir ceviz ağacının yanından geçti. Üç yıl önce yıldırım çarpmıştı, ama sihir

onu canlı tutmuştı. Çocuğun izi onları daireler çizmeye yöneltmezse, on beş dakika içinde eve ulaşacaklardı.

Roman büyüyü bitirdi, ayağa kalktı, ellerini yıkadı ve bir mutfak havlusuyla kuruladı. Küçük pislikler harekete geçmeye hazır bir şekilde onu izliyordu.

Yatak odasına gitti. Kolovershi onu takip etti, gizlice içeri girdi, köşelerden onu gözetledi. Gömme dolabına girdi ve dar bir dolabı açtı. İçeride, tepesinde canavar bir kuşun oyulmuş kafası olan bir metre boyunda bir asa bekliyordu.

Roman ona uzandı. Parmakları cilalı ve pürüzsüz kayın ağacına dokundu. Büyü onu ısırdı. Kuşun gagası açıldı ve Klyuv delici bir çığlık attı.

Kolovershi dondu kaldı.

"Şşşt," dedi Roman ona. "Henüz değil."

Klyuv gagasını şaklattı, zalim kuş gözleri yörüngelerinde döndü ve sessizliğe gömüldü.

Roman ön kapıya gitti ve kapıyı açtı. Kar artık santimlerce derinlikteydi. Dünya siyah ve beyaza bürünmüştü - beyaz kar üzerindeki siyah ağaçlar ve bu tek renkli fonda, kırmızı ve gümüş süsleriyle Nechistlerin Noel ağacı bir meydan okuma gibi göze çarpıyordu. Altından üç iz geçiyordu.

"Buraya gel," diye emretti Roman.

Anchutka, melalo ve Roro ağacın altından çıkıp verandaya doğru koştular. Roro sıçrayarak basamakları çıktı, arka ayakları üzerinde durdu ve adamın pantolonunu pençeledi. Ağzı açıldı. "*Roro*."

"Otur."

Roro'nun poposu döşeme tahtalarının üzerine düştü.

Anchutka sıçradı, biraz uçtu ve Roman'ın omzuna kondu. Melalo endişeyle paytak paytak yürüyerek yanından geçti. Hepsi bu kadardı. Kolovershi çoktan içeri girmişti ve auka arka bahçedeki Çernobog'un kumirine çekilmişti. Çernobog'un idolü, kutsal bir kayın ağacından oyulmuştu, on fit uzunluğundaydı ve auka onun altında uzun bir yuva ağı kazmıştı. Orada güvende olacaktı.

Roman asasını kaldırdı.

İçinde dipsiz bir karanlık açıldı, güç ve buzla çalkalanan bir boşluk, boş bir kaba dökülen gölgeli bir sel gibi içine akmak için zorlanıyordu. Ona uzandı, ince bir akıntıyı kavradı ve asasına aktardı.

Klyuv'un gagası açıldı.

Roman asasını yere indirerek verandanın tahtalarından bir ses çıkardı. İs rengindeki büyü asanın gövdesinden fışkırdı ve bir patlama dalgası gibi mülkünün içinden geçti.

On beş dönüm arazisi vardı ve bunlardan ikisi arka bahçesini oluşturuyordu. Etrafını çevreleyen dikenli çit uyandı, dallar birbirine çarparak kaymaya başladı. Dikenlerin üzerinde buzdan hançerler oluştu.

Toprağın derinliklerinde, donmuş üst toprak tabakasının altında kemikler kıpırdadı.

Ön bahçedeki dur levhası sallandı ve üzerindeki karları savurdu. Üzerindeki eski, kahverengi kan yapışkan bir hal aldı. Pürüzlü bir yazıyla karalanmış *KEEP OUT* (DIŞARIDA TUTUN) kelimeleri yeniden kanadı. Tabelanın tepesindeki Striga kafatası kalın çenesini açarak insanlık dışı dişlerini gösterdi. Alnına oyulmuş rünler parlak maviye döndü ve boş yörüngelerinde ikiz mavi alevler tutuştu.

Roman araştırıldı ve ön Bahçede. O
yuvarlandı istenmeyen paspası dışarı çıkardı.
Şimdi tek yapması gereken beklemektir.

T o çocuk avcıları geldi dışarı . ve
ORMANLAR doğru programa göre.

Roman oturma odasında, büyük camlı ön pencerenin yanındaki sandalyeye oturmuş ve kahvesini yudumluyordu. Ön bahçe evden hafifçe eğimliydi ve bu nokta ona tüm savaş alanının güzel bir manzarasını sunuyordu. Nechist hemen etrafına dizildi, Kor da onun kucağına oturdu.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Önce bir izci evi görmek için araba yoluna gizlice girdi. Karla kabarmış çalıların yanına çömeldi, bir süre Striga kafatasına baktı, sonra geri çekildi ve birkaç dakika sonra iki pislik araziye zıt yönlerde daire içine aldı ve biri kuzeydoğu tarafında, diğeri güneybatı tarafında yere indi. Kesişen ateş alanları için yaylı tüfeklerini kurdular ve hareketsiz kaldılar. Roman onlara göz kulak olmaları için birkaç kolovershi gönderdi.

Sonunda, ana kuvvet modifiye edilmiş bir elmas düzeninde garaj yolundan yukarı çıktı: iki Petek sikkafalı önde, her biri bir köpekle silahlanmıştı, onları bir

Bir çift profesyonel; sonra iki adamın arasına sıkışmış lider; başka bir çift ve bir arka koruma.

Roman, "Birisi iyi bir çocukmuş ve küçük birlik taktikleri hakkındaki el kitabını okumuş," diye mırıldandı.

Baskını bu şekilde yapmazdı ama korkutma ve şaşırtma üzerine bahis oynamaya karar verdiklerine dair bir his vardı içinde. Bir an orman boştu, sonra eğitilmiş, iyi silahlanmış bir ekip evin yanında pozisyon almıştı. Bu çoğu insanı duraklatırdı.

Çoğu insan gibi değildi.

Roman gözlerine bir dürbün yerleştirdi.

Lider uzun boylu ve açık tenliydi, kare çenesi, kısa burnu ve çenesinde grimsi kirli sakalı vardı. Boynu kalın, yüzü biraz yuvarlaktı, iyi beslenmişti. Son zamanlarda elli kiloluk bir sırt çantasıyla, MRE'ler ve çam kozalakları yiyerek derin vahşi doğada uzun yürüyüşler yapmıyordu. Bu bir paralı askerdi, başarılıydı ama biraz yumuşamıştı.

Lider gözlerini kısarak dur işaretinin tepesindeki Striga kafatasına baktı, kendini beğenmiş ve biraz sıkılmış görünüyordu. Ekibinin geri kalanı da hemen hemen aynı görünüyordu - spor salonunda çok fazla zaman geçirmişler, taktik güneş gözlüklerini çok sevmişler, sertliklerinden çok eminlerdi. Ateş hattında aktif görev yapmak insanları aç kurtlar gibi cılız, zayıf ve yarı vahşi yapıyordu. Bunlar kurt değildi. Onlar bekçi köpekleriydi. Bu adamların her biri bir sonraki yemeklerinin nereden geleceğini ve o gece nerede uyuyacaklarını biliyordu.

Roman pratikte ne düşündüklerini duyabiliyordu. *Bu aşırıya kaçmak olur. Bir çocuğu avlamaktan ve ormandaki bir evde bir pislikle uğraşmaktan daha iyiyiz. Ama*

Biz yüksek hızlı profesyonelleriz. Bu işi halledeceğiz ve bunu yaparken de sık görüneceğiz.

Liderin ağzı hareket etti. Roman onun dudaklarını okudu: "Sevimli."

Ah, tatlım, eğer bunun sevimli olduğunu düşünüyorsan, bundan sonra olacıklara bayılacaksın.

Lider parmaklarını şıklattı. SEAL özentisi Sakallı bir adam belindeki kılıftan bir pala çıkardı ve onunla dur levhasına vurdu.

Tak, tak, tak.

"Misafirlerimiz var," dedi Roman.

Kor iğne dişlerini göstererek gülümsedi. Paralı asker kapıyı tekrar çaldı.

"Sanırım dışarı çıkıp bir merhaba dememiz gerekecek. Bunca yolu geldiler, komşuluk yapalım bari."

Kor gerindi ve zıplayarak aşağı indi. Roman kahve fincanını aldı, ayağa kalktı ve verandaya çıktı.

Lider, eşofman altı, sweatshirt ve Eeyore terliklerinden oluşan takımını inceledi ve ona kocaman bir sırıtış attı. "Merhaba!"

"Size yardımcı olabilir miyim beyler?" Roman kahvesinden bir yudum aldı.

"Çocuk ve köpeği için buradayız."

Nezaket yok. Direkt konuya girdiler. Çocuğun evde olduğundan ve onu evden çıkarabileceklerinden emindiler.

"Öyle mi?" Roman sordu.

"Bunun karmaşık olmasına gerek yok," dedi lider. "Ona zarar vermeyeceğiz. Sadece onu ailesine geri götüreceğiz. Sihirle ormanda dolaşması onun için güvenli değil."

"Yani o bir kaçak mı?"

"O bir çocuk. Aşırı tepki verdi. Ailesi endişeli ve onu geri istiyor."

Heh. "Şimdi öyle mi? Ve onu geri getirmen için seni mi tuttular? Kayıp çocukları bulmak için çok iş alıyor musun?"

Lider omuz silkti. "Beni anladınız. Bu normalde yaptığımız bir şey değil ama ben kim oluyorum da zengin insanlara paralarıyla ne yapacaklarını söylüyorum? İş iştir."

"Ve bunun için Honeycombers'a mı ihtiyacınız vardı?"

İz sürücülerin en kisası sırttı. Honeycombers, büyüyle çarpıtılmış eski bir karavan parkında yaşıyordu. Karavanlar bölünen hücreler gibi ayrılmaya başladığında sağduyu kırıntısı olan herkes taşınmıştı. Burası insanların yanlış bir adım attığı, bir duvara çarptığı ve bir daha asla görülmediği bir yerdi. Kalanlar ise Petek kanunsuz olduğu için kaldılar ve böyle olmasını sevdiler.

Honeycombers onlara kimin ödeme yaptığı konusunda seçici değildi. Fiyat doğruysa neredeyse her şeyi yaparlardı. Eğer onları işe almak zorundaysanız, iyi bir şey yapmıyorsunuz demektir.

Lider gülümsedi. "İşimi nasıl halledeceksem. Bak, mahremiyetine değer veren bir adama benziyorsun. Kasabadan kilometrelerce uzakta yaşıyorsun. Rahatsız edilmekten hoşlanmıyorsun."

O tehdidi orada kullanması güzeldi. Tek *başına yaşıyorsun ve kimse çığlıklarını duymayacak*. Roman kahve bardağına gülümsedi.

"Oh, rahatsız olmadım."

"Çocuğu elinizden alalım, siz de rahatsız olmayın ve tatilinize devam edin

dekorasyon." The Lider başını salladı at ve yarı bitmiş Noel ağacı. "Sanki hiç burada olmamışsınız gibi olacak."

Şimdi bu kısım doğruydu.

"Kulağa hoş geliyor. Ama sadece birkaç sorum var." "Sor."

Oh, yapacağım. "Köpeğin adı ne?"

Lider hiçbir şey söylemedi.

"Kaçakları bulmak benim yaptığım işlerden biri. Bir aile çocuklarını geri istediğinde, onlar hakkında her şeyi anlatmak için kendilerini paralıyorlar. Ailenin evinden ayrılmadan önce çocuğun göbek adını bilirim. Evcil hayvanlarının adlarını, en iyi arkadaşlarını, büyükannelerinin adını ve adresini bilirim. En son görüldüklerinde ne giydiklerini ve en sevdikleri yemeği biliyorum."

Liderin yüzündeki kendini beğenmişlik kayboldu.

"Bu çocuğu geri getirmek için işe alındığınıza göre, eminim tüm bunları biliyorsunuzdur."

"Sana karşı dürüst olacağım. Köpeğin adını bilmiyorum. Dediğim gibi, bu normalde kabul ettiğimiz türden bir iş değil."

"Ama iş iştir. Bak ne diyeceğim, adamlarından birini Atlanta'ya gönder ve aileyi buraya getir. Eğer onu geri istiyorlarsa, bu yolculuğu yapacaklardır. O benimle güvende. Hiçbir yere gitmiyor. Ailesi geldiğinde, gerisini biz hallederiz."

Lider iç çekti. Boyun eğmiş gibi bir iç çekişti bu. Belli ki zorlanmıştı. Böyle olmak zorunda değildi. Ama şimdi eli kolu bağlıydı.

"Makul bir adama benziyorsun. Hesabını yap."

"Bu matematikle ilgili değil. Ve evet, normalde yeterince mantıklıyım. Ama bu duygusal olarak

adlandırabileceğiniz bir şey

Benim için yılın zor zamanları. Sinirliyim, yumurta likörüm bitti ve beleşçi yaratıklarımın biri kurabiyelerimi yedi. Hâlâ yapabiliyorken gitmelisin."

"Bunların hiçbirisi benim sorunum değil. Son şansınız." Lider kollarını kavuşturdu. "Çocuğu dışarı gönderin."

"Haklısın. Bu sizin son şansınız. Şimdi gidin ve herkes sağ salim kurtulsun."

"Neden her zaman zor yoldan gitmek zorunda?" Lider Petek izcilerine başıyla işaret etti. "Bana onun kollarını getirin."

İz sürücülerin en kısası demir tazısının ipini bıraktı. "Devam et, Trigger. Yakala onu! Yakala onu!"

Tetikçi hırladı. Ayak uzunluğundaki demir dikenler omurgasında dikleştirdi. Tüyleri diken diken oldu. Dev köpek havayı ısırıldı ve ileri atıldı. Koğuşların sınırına iki adım kala fikrini değiştirdi ve kayarak durdu. Sadece bir adım gerisindeki ikinci köpek ona çarptı, sekti ve sızlandı.

"Tetikçi! King! Yakalayın onu!"

Köpekler kararsız bir şekilde bir ileri bir geri yürüyorlardı. Trigger döndü ve bakıcısına baktı.

Roman, "Bu senin için bir ipucu," dedi.

Kısa boylu Honeycomber kaşlarını çatı. Belli ki tereddütleri vardı.

Lider, görevlilere şöyle bir baktı. "Paramın karşılığını almak için bekliyorum."

Bir an geçti.

Daha zayıf olan işleyici küfretti ve sırtından bir sopa çıkardı. "Siktir et, kendim yaparım."

"Roscoe," dedi kısa boylu bakıcı.

"Kendim yaparım dedim."

Honeycomber ilerlemeye başladı. Gözleri parlıyordu. Roman bu bakışı biliyordu. Daha önce pek çok kez görmüştü. Roscoe Petek'ten ayrılmış ve Noel'den iki gün önce karlar içinde buraya kadar gelmişti. Bu sadece parayla ilgili değildi. Biraz eğlenmek istiyordu.

Roman sanki görünmez bir elma tutuyormuş gibi sol elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı. Gücün karanlık dalları ayaklarına doğru battı, aşağıda gömülü kadim büyü düğümlerini arayıp buldu.

Sıska Honeycomber bir adım daha attı.

Roman elini yumruk yaptı.

Kötü kıvrımlı pençeleri olan devasa bir kemik el Roscoe'nun altındaki yerden fırladı ve onu iskelet parmaklarıyla sıkıştırarak yerden kaldırdı. Ayakları sallanıyordu. Ağzı dehşet içinde açılmıştı.

Roman sıktı.

Kemikler çatırdayarak kırıldı. Roscoe'nun gözleri yuvalarından fırladı, başı döndü ve gevşedi.

Roman bir savurma hareketi yaptı.

El, parçalanmış adamı araziden dışarı ve yoldaki adamlara doğru fırlattı. Dağıldılar ve adam karların üzerine düştü. El tekrar yere battı.

Kısa boylu Honeycomber, Roscoe'nun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve kulağını adamın göğsüne dayadı.

"Ölü değil," dedi Roman. "Sadece kırılmış."

Kısa boylu Honeycomber tiz bir ıslık çaldı. İki demir tazı ona doğru hücum etti. Roscoe'yu King'in sırtına çıkardı, gömleğine uzandı, bir çanta çıkardı ve kara bıraktı.

Lider, "Bir anlaşma yapmıştık," dedi.

"Bu o anlaşmanın bir parçası değildi. Çocuğu bulmak istediniz. Biz onu bulduk. Eve gidiyoruz, Wayne."

"Sen bilirsin."

Honeycomber döndü.

"Seni öldürecek," dedi Roman.

Honeycomber arkasını döndü. Wayne başını salladı.

Altı tatar yayı hep birlikte şakladı. Bir ok Honeycomber'ın boğazına saplandı, Roscoe ve King'den üç ok daha fırladı. Demir tazı, sanki biri bir torba bozuk para düşürmüş gibi metalik bir çınlamayla yere yığıldı. İki ok daha Trigger'a saplandı; biri sırtına, diğeri de böğrüne. Koca köpek dönerek bir çıkış aradı, itfaiye ekibiyle ev arasında sıkışmıştı.

Arbaletçiler gülünç bir hızla yeniden doldurdular. Tetik başını çevirdi, gözleri umutsuzca Roman. Bakışları buluştu.

Peki, bir tane daha? Roman başıyla onayladı. Tetik eve doğru hücum etti.

Kanatlarda saklanan iki arbaletçi ateş etti.

Yerden iki iskelet el fırladı ve parmaklarını sundurmanın etrafında koruyucu bir kafes içinde birbirine bağladı. Cıvatalar sekerek karların üzerine düştü. Trigger verandanın basamaklarını tırmandı. Demir derisi kana bulandı. Roman kapıyı açık tuttu ve köpek koşarak eve girdi.

"O zaman öyle mi?" Wayne sordu.

"Her zaman öyleydi." Roman son kahvesini de bitirdi. "Şansınızı kullandınız. Artık hiçbiriniz buradan canlı çıkamayacaksınız."

Wayne sırtıttı. "Ben de bunun sıkıcı bir iş olacağını düşünmüştüm. Kıpırdamadan otur. Hiçbir yere gitme."

Bu takım destekli uzaktaitibaren ve mülkiyet hat ve ormanın içinde eriyerek dağıldılar.

KÖPEK OTURMA ODASINDA YERE YİĞİLMİŞTİ.

halının kenarında. Nechist emin olamayarak onu düşündü. Roman odaya girerken, melalo paytak paytak demir tazının yanına gitti ve kanatlarıyla Trigger'ın burnuna bir tokat attı.

"Tehdit yok!" Roman tersledi.

Melalo kanepenin arkasına geçti.

"Bunu bir daha yaparsa, ısır onu."

Köpek usulca inledi. Derisine saplanmış iki civatadan kan damlıyordu.

Roman onun yanında diz çöktü.

Çocuk battaniyenin üzerinde kıpırdamadan yatıyordu. Alman kurdu uyanmış ve Trigger'ı izliyordu. Yine de koklamak için ayağa kalkmadı. İlginç.

"Bu işi çabucak halledeceğiz."

Roman köpeğin sırtından çıkan civatanın sapını kavradı ve çekerek kurtardı. Köpek hırladı.

"Hey, bana gelmiştin, hatırladın mı? Eve kaçıydın. Sadece bir tane daha."

Roman diğer sürgüyü yakaladı ve çekip çıkardı. Köpek sarsıldı ve sızlandı ama kopmadı.

Dışarıda alacakaranlık çökmüştü ve şömine pek aydınlatmıyordu ama o karanlıklar tanrısına hizmet ediyordu. Gece görüşü bir kedininkinden daha iyiydi. Karanlık eviydi,

Barınak ve arkadaş. Eğer ışığa ihtiyacı olursa, her zaman kendi ışığını yapabilirdi.

Roman sürgüyü elinde çevirerek ok ucunu inceledi. Siyah bir Annihilator geniş uç, çelik, dışbükey kıvrımlara sahip bir daireden kesilmiş üçgen şeklinde. Yeniden kullanılabilir, dayanıklı, sahada yeniden bilenebilirdi. Çoğu sürgü başı hedefte yarıklar açar. Bu ise delikler açar.

Mili çevirdi. Sürgünün etrafını gümüş renkli kalıcı kalemle yazılmış örümcekli bir yazı sardı. Bu askeri bir büyüydü ve ok yaydan fırladığında harekete geçmek üzere tasarlanmıştı. Köpeğin demir kürkünü neden tereyağı gibi kestiğini merak etmişti.

Eve gelen şakacıların hiçbiri aktif Askeri Doğaüstü Savunma Birimi personeline benzemiyordu ve bir zamanlar öyle olsalar bile, sivil cıvatalar üzerinde askeri büyüler kullanmak yasalara aykırıydı. Büyük olasılıkla yerel MSDU büyücülerinden biri ek iş yapıyor ve en yüksek teklifi verene büyülü cıvatalar satıyordu. Ya da belki de emekli olmuş bir gazileri vardı.

Roman dilini şaklattı. Bu, cezalandırılmak için yalvaran bir iyilikti.

Ama önce köpekle ilgilenilmesi gerekiyordu.

"Bakalım Kara Volhv özel ödülüne hak kazanabilecek misin?" Roman sürgüyü bir kenara bıraktı, ellerini birbirine sürttü ve parmaklarını çıtlattı.

Büyü parmaklarının etrafında dönüyor, onlara yoğun bir duman gibi yapışıyordu. Ağzı Rusça sözcükleri şekillendirerek onları güçle doldurdu.

*"Oh, Chernobog, Kemik Tanrısı,
Karanlığın adına, Sonun adına,*

Yaratışınıza g verin,

Yaraları iyileştirin ve onu bir bütün haline getirin."

Karanlık parmaklarından kaydı, köpeği kavradı ve açık yaralara sızdı. Et kendini kapattı.

Roman köpeğin başını okşadı. "Tebrikler. Yeterince ktsn."

Köpek şaşkınlıkla ona baktı.

Pagan dünyasında kötülük göreceli bir terimdi. İnsan dünyasındaki kötülük öyle değildi.

Mutfaktaki pencere gıcırdadı ve küçük bir kuş uçarak odaya girdi ve masanın üzerine tünedi. Kor kulaklarını oynattı. Roman ona baktı. Korgorusha gözlerini sadece yarıklara kapattı.

Kuş bir ayağından diğerine geçti. Boyu ancak beş santim kadardı, sırtı gri, boğazı ve karnı beyazdı ve tepesi açık, kırmızımsı kahverengiydi.

"Dobry wieczr," dedi Roman.

Kahverengi başlı sıvacı kuşu gagasını açtı ve Dabrowski'nin sesi duyuldu. "Size de iyi akşamlar. şuna bakın, tam bir hayvanat bahçesi."

Evet, konuşmayı seven biriydi. "Bu yeni bir kuş mu?"

"Popper'ın oğlu, geçen yılki gruptan." Druid'in sesi gururla titriyordu.

"ok yakışıklı."

"yle. Ve çok iyi bir ocuk."

"Seni buraya hangi rüzgar attı?"

"Bazı ağır silahlı sık kafalılar evime gelip seni sordular."

En azından o ekipten birinin aklı varmış. Akıllı bir asker keşif yapmış. "Onlara ne söyledin?"

"Çoğunlukla ağaçlarımı ne kadar sevdiğimden bahsettim, bir yandan da sarmaşıklarımı onların etrafında süslü şekillerde ördüm. Ağaçların iyi gübreye ihtiyacı vardır. Ve insan vücudu gerçekten iyi gübre yapar. Düzgün işlendiğinde çok besleyici. Ayrıca şahsen çok gerekli olmadıkça sizi rahatsız etmediğimi de söyledim."

"Teşekkürler," dedi

Roman. "Yardıma

ihtiyacın var mı?" "Hayır.

Ben hallederim."

Çocuğun kirpikleri hafifçe titredi.

"Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin. Son gördüğümde Schatten'i görmek için yola çıkıyorlardı."

"Gerçekten mi? Bunu neden yapsınlar ki?"

Küçük kuş güldü. "Onları bu tarafa göndermiş olabilirim."

Evet, Ludwig buna bayılırdı. "Ziyaretçilerden ne kadar hoşlandığını bilirsin."

"Evet, o tam bir Martha Stewart. Misafirperverliğin ruhu."

Uzaktan bir patlama gürledi.

"Schatten'i buldular!" Druid kıkırdadı. "Lanet olsun." Roman kaşlarını çattı.

"Ne?"

"I Owe onu yirmi Bucks. I söyledi onu o "O el yapımı patlayıcıları sihirli bir şekilde düzenlemek asla işe yaramaz."

"Bu enayi bahsiydi. Ben gidiyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa ıslık çalın."

Kuş zıplayıp mutfığa geri döndü ve pencereden dışarı uçtu.

"Orada kıpırdamadan yatmak çok zor," dedi Roman.
"Uyanık olduğunu biliyorum. Havlu da atabilirsin."

Çocuk doğrulup oturdu. Çoban onun önüne oturdu ve kendini çocukla Roman'ın arasına koydu.

Trigger çocuğa bakmak için döndü, demir kürkü metalik bir şingirtıyla çınılıyordu ve küçük köpek yavrusu dişlerini gösterdi.

"Hadi başla ile kim sen vardır ve neden insanlar seni kovalıyor mu?"

Çocuk cevap vermedi. Ağzı yüzünde sert, düz bir çizgiydi.

"Konuşmak istemiyor musun?" Cevap yok.

Roman iç çekti. Hayatının hikayesi. "Neyse o. Kalıp atıldı. Her ne sebeple olursa olsun, seni almalarına izin vermemeye karar verdim, bu yüzden burada benimle sıkışıp kaldın. Tabii hayatımı kolaylaştırmak ve dışarıdaki karşılama komitesine doğru yürümek istemiyorsan?"

Çocuk başını salladı.

"Bir adın var mı, yoksa bu bir sır mı?"

"Finn."

"Ve işte, ağzını açıyor ve sesler çıkıyor." Roman başını salladı. "Nerede olduğunu birilerine bildirmem gerekiyor mu? Senin için endişelenen biri var mı? Evden mi kaçtın?"

"Hayır."

"Bu belirli bir soruya mı yoksa üçüne birden mi hayır demek?"

"Üçüne de hayır. Kız kardeşim beni bulacak. Benim için gelecek."

"Oh, güzel. O zaman kız kardeşini beklememiz gerekecek. Ama bir şeyi anlamalısınız. Bazı insanlar

artık kimseyi takip edemezsiniz. Bu ağır bir yük. Eğer can almaya başlamak zorunda kalırsam, bu konuşmayı tekrar gözden geçiririz. Öldürmek hafife alınamaz ve bunu neden yaptığımı bilmem gerekir."

Yanıt yok.

"Aç mısın?" Roman sordu. Finn başını salladı.

"Hadi seni ve köpeğini doyuralım."

Roman küçük tencereyi ocaktan aldı ve sacayağının üzerine koydu. "Şuradaki kase yığının bana uzatır mısın?"

Finn kaseleri getirdi. Roman kapağı kaldırdı ve pirinci, kuşbaşı geyik etini ve yumuşak sebzeleri üstteki kâseye doldurup Finn'e uzattı. Çocuk yemeğe baktı, açlık ve iğrenme arasında gidip geldiği belliydi.

"Bu senin için değil. Bu Trigger için. Bu küçük olan da yavru köpeğiniz için."

Finn gözlerini kırıştırdı. "Köpekler havuç yiyebilir mi?"

"Köpekler omnivordur. Havuç onlar için iyidir ve bu ikisinin iyileşmek için hızlı bir enerjiye ihtiyacı var, bu yüzden biraz kahverengi pirinç de onlara iyi gelecektir. Kediler ise farklı bir hikaye."

Duman dönmeye başladı ve Kor masanın üzerinde belirdi; uzun, kabarık kuyruğu kâselerin etrafında kıvrılıyordu.

Roman ona el salladı. "Masadan kalk." Kor mırıldandı.

"Ne tür bir kedi bu?" Finn sordu.

"Kor bir kedi değil. O bir korgorusha. Kediler gibi kendi akılları vardır. Seni sevdiklerinde, seni korurlar."

Komşulardan çaldıkları hediyeleri size getirirler. Size kızdıklarında yastıklarınızı tırmalar ve tabaklarınızı kırarlar."

Roman elini Kor'un yumuşak sırtında gezdirdi, siyah kürkünden kıvrılan bir parça duman gönderdi, parmaklarını ön sol pençenin altında gezdirdi ve kaldırdı. Hain pençeler kürkten fırladı ve parmağının etrafında kıvrıldı. "Demir pençeler."

Çocuk gözlerini kocaman açtı. "Gerçekten mi?"

"Hayır. Ama öyle de olabilirler. Onlar sihirli. Bunları kesmek mümkün değil. Bir toynak düzelticiye ihtiyacın var. İnan bana, birini tırmaladığında bunu anlarlar."

Kor daha yüksek sesle mırıldandı, gözleri küçük parlayan yarıklardı. Roman onu bir kez daha sevdi.

"Onu besleyecek misin?"

"Kendi yemeğini kendi hallediyor. Ama onu ben tedavi edeceğim."

Roman buzdolabından bir şişe süt çıkardı, bir kâseye biraz döktü ve korgorusha'nın önüne koydu. "Köpekleri besle, Finn. Önce hayvanları besleriz, sonra kendimizi besleriz."

Çocuk iki kâseyi oturma odasına götürdü. Kor sütü yaladı.

Roman bir çuval tavuk yemi getirdi, kolovershi için kullandığı uzun yalağa döktü, içine biraz pirinç ve et kaşıkladı, karıştırdı, yere koydu ve masaya vurdu. Kolovershi'ler oturma odasından uçarak, gizli tünelerinden süzülerek Finn mutfağa dönerken yanından geçtiler ve Finn bir an için sürünün içinde kaldı. Finn dondu kaldı. Kolovershi mutfağa indi ve yemeklerine doğru koşuşturdu.

"Nedir onlar?"

"Kolovershi ve kolovertishi. Cadı yardımcıları. Bir cadı ya da koldun, yani bir büyücü sihrini yapmaya başladığında bu adamları kendine çeker. Bir anda ortaya çıkıverirler. Büyüyle beslenirler ve yedikleri şeydirler, bu yüzden her sürü biraz farklıdır. Bazıları tavşana benziyor, bazıları daha çok baykuş. Bu ucubeler benim."

Melalo yalağa doğru paytak paytak yürüdü. "Peki ya kuş?" Finn sordu.

"O." Roman yüzünü buruşturdu. "O bir melalo, Romani bir hastalık iblisi. Temiz olmayan yaratıkların pek de iyi köken hikâyeleri yoktur. Bazıları çamurdan, bazıları bozulmuş cadı tükürüğünden doğar, ama o pastayı alır. O, midenizi bulandıracak en iğrenç, en hastalıklı bokun ürünü."

"O kadar kötü mü?"

"Mhm. Benden al, evlat. Hayatında bu hikayeye ihtiyacın yok. Şimdi, olduğundan çok daha güçlü olması gerekiyor."

Melalo yemi yuttu, boğuldu ve yemeye devam etti.

"Neden böyle olduğunu bilmiyorum. Belki kafalarından biri öldüğü için, belki de artık ona yeterince insan inanmadığı için."

"Ondan hoşlanmıyorsun." Finn başını eğdi.

"Hoşlanmıyorum."

"O kadar kötüyse neden onu tutuyorsun o zaman?"

"Yarı ölü halde kapıma geldi, botuma süründü ve ona yapıştı. Ne yapsaydım, onu çöpe mi atsaydım?"

Roman başka bir kâseye biraz daha süt döktü ve onu da yere koydu. Lavabonun altındaki dolap kapağı açıldı ve anchutka sürünerek dışarı çıkıp ona doğru yöneldi.

"Peki ya bu?"

"Bir anchutka. Kötü bir şöhrete sahipler, ama onlar sadece küçük sihirli yaratıklar. Küçük fae'lere benzerler. Tuzu ya da demiri sevmezler. Çoğunlukla kendi içlerine kapanıktırlar. Sadece insanlar bölgelerine tecavüz ettiğinde tedirgin olurlar ve o zaman bile tek yaptıkları ürkütücü seslerle sizi korkutmaya çalışmak ve karanlıktan size bakmaktır. Korkaktırlar. Bu yedikten sonra dolabına geri dönecek ve her şey bitene kadar onu görmeyeceğiz."

Evin içinde alçak bir vınlama yuvarlandı. "Peki ya bu?"

"Bu Roro. Roro herkes yemek yedikten sonra dışarı çıkacak. Şimdi çıkmasına izin verirsem burayı yıkım topu gibi dağıtır ve o pisliği temizleyecek vaktim yok." Roman ocaktan bir tencere daha aldı ve iki kase güveç doldurdu.

Dün büyük bir tencere yapmıştı. Ruh hali gittikçe kötüleşirken, yemek pişirmek istemeyeceğini biliyordu.

Kalan yemekleri önümüzdeki üç gün boyunca ısıtmak yapabileceği tek şey olacaktı. Şimdi hariç işler değişmişti.

"Bu bizim için. Geyik eti ve yabani mantar. Köpeğinize hiç vermeyin. Mantarlar onun için iyi değil."

Yemeklerini oturma odasına götürdüler. Finn kanepeye oturdu, ilk kaşığı dudaklarına götürdü, tadına baktı ve yahniyi ağzına tıkıştırmaya başladı. Birkaç gündür bir şey yememiş olmalıydı ama ilk önce nechist'i beslemişti.

şikayet etmeden. Belki de bu çocukta bir şeyler vardı.

Roman pencereye doğru yürüdü. Gece çökmüştü, kar yerde hayalet gibi mavi bir örtü oluşturunuyordu. Konsantre oldu. Karanlık gözlerinin önünde yarıldı. Paralı asker pislikler mülk sınırının hemen ötesinde yere inmişlerdi. Arbaletlerini kontrol ediyorlardı.

"Dostlarımız işgal etmeyi düşünüyor." Güvecin tadına baktı. Mmmm, güzeldi. İştahı geri gelmişti. B u n a ne dersin?

Finn başını kâsesinden kaldırdı.

"Bakalım onları biraz caydırabilecek miyiz?"

Roman sol elini havada çevirerek büyüü yeniden şekillendirdi ve bir itme hareketi yaptı. Göğsünden mavi bir ateş topu pencereden dışarı fırladı ve karın yaklaşık on metre üzerinde açılarak sihirli parıltıdan yapılmış altı ayak boyunda bir kafatasına dönüştü. Kafatasının alt çenesi gülermiş gibi döndü. Üst ve alt sıradaki dört kılıç dişi yüksek sesle birbirine çarptı.

Paralı askerler hep birlikte kara çarptı.

Kafatası bir düzine top şimşek küresine dönüştü. Parlayan kümeler yarım daire çizerek ilerledi ve yerden kayan kafatası meşalelerine çarparak kırıldı. Sekiz metrelik direklerin tepesindeki oyma kafatasları tutuşarak ön bahçeyi ürkütücü bir neon ışıısıyla yıkadı. Toplardan biri Noel ağacının tepesine tünedi. Roman ondan biraz daha büyü çekti ve dallara küçük parıltı parçaları saçtı.

Güzelmış.

Finn'in çenesi açık kaldı.

"Süslü, değil mi?" Roman kıkırdadı.

Finn ağzını kapatmayı unutmadı.

Paralı askerler yerde kaldı. Heh. *Doğru, karın tadını çıkarın.*

"Onları görebilmek için mi?" Finn sordu.

"Birbirlerini görebilmeleri için. Işığa ihtiyacım yok. Tam olarak nerede olduklarını biliyorum."

"Anlamıyorum," dedi Finn.

"Kurnazlık yapıp karanlıkta bana gizlice yaklaşabileceklerini düşündüler. Şimdi avlu aydınlandı, bu yüzden artık saklanamıyorlar."

Roman bir sandalyeye çöktü ve yahnisine başladı.

"Ama onları karanlıkta yakalayamaz mıydın?"

"Yapabilirdim," diye kabul etti Roman. "Ama sana söyledim, bir insanın canını almanın bir bedeli var. Sadece başka seçeneğiniz olmadığında öldürmelisiniz."

Finn yemek yemeyi bırakmıştı. Düşüncelere dalmış, ateşe bakıyordu.

"Ne oldu?" Roman sordu.

"Senin tanrın kötü bir tanrı."

"Chernobog teknik olarak bir karanlık tanrıdır."

"Köpeği iyileştirdiğinde ona yeterince kötü olduğunu söyledin. Beni o büyüyle iyileştirmedin çünkü ben yeterince kötü değilim."

"Durum bundan daha karmaşık, ama devam edin, meramınızı anlatın."

"Neden tüm bu yaratıklara bakıyorsunuz? Neden onları kurban etmiyorsunuz? Neden dışarıdaki o insanları öldürmüyorsunuz? Bunun tanrınızın hoşuna gidecek bir şey olması gerekmez mi?"

Roman iç çekti. "Karanlığı ve ölümü son derece ahlaksız olanla karıştırıyorsunuz. Slav pagan dünyası

Yav, Nav ve Prav'dan oluşan üç bölüm, Üç Dünya. Yav insanların diyardır. Prav aydınlık, iyi tanrıların yaşadığı yerdir; Demirci Svarog, Ateş Tanrısı ve Belobog, Işık ve Yaratılış Tanrısı gibi tanrılar. Bir de Nav var, karanlık ve kötü tanrıların yaşadığı ölüm diyarı. Benim tanrım Chernobog, Belobog'un ikizi. Karanlığın ve Ölümün Tanrısı. Nav'ın ötesinde ne olduğunu biliyor musun?"

Finn başını salladı.

"Kaos. Her şeyin sonu. Nav bizi bundan koruyan diyardır." Roman bir kaşık daha yedi. "Oyunun adı dengedir. Ekinler ilkbaharda ekilir, büyür, hasat edilir ve sonra kış gelir. Kökleri ve gövdeleri çürür ve toprağı besler. Chernobog bu çürümeyi gerçekleştiren kişidir. Ekinlerin kalıntıları öldükçe, toprak dinlenir ve gençleşir. Kış olmadan, Chernobog'un eşi ve yoldaşı Tanrıça Morena olmadan, bahar olamaz. İnsan sadece alıp götüremez. Biri geri vermelidir."

Kütükler ateşte çıtırdıyordu. İki köpek yemeklerini bitirmiş ve şöminenin önüne yayılmış, tatmin olmuşlardı. Paralı askerlerden üçü geldikleri yoldan geri dönmüştü. şimdi nereye gidiyorlardı?

"İnsanlar ölümü sevmiyor. Onları korkutuyor, bu yüzden Çernobog'a şeytan diyorlar. Kış zordur, bu yüzden Morena'ya kötü derler. Hastalık ve rahatsızlık acımasız ve affetmez, bu yüzden bir Nav tanrısı olan şifacı Trojan'a kötü diyorlar çünkü bazen ona ne kadar dua edersen et, cevap vermiyor. Ama biz mahsulüz Finn. Diğer canlılara yer açmak için büyümeli, gelişmeli, serpilmeli ve ölmeliyiz. Hayat böyledir. Yani hayır, sırf öldürmek için cinayet işlemeyeceğim.

Chernobog'a göre, dışarıdaki her hayatın bir değeri vardır. Gerekirse alırım. Ama dengeyi ilk bozan ben olmayacağım."

Çocuk yine yemeğini unutmuştu. Finn'i rahatsız eden bir şey vardı. Roman kafasının içinde dönen çarkları neredeyse hissedebiliyordu.

Hepsi zamanında oldu. Sabır onun bolca sahip olduğu bir şeydi.

Arazinin kenarında bir büyü düğümü tutuştu ve bunun özel bir tadı vardı. İbrahimi değil, pagan değil... Ama başka bir şey. Kesinlikle ilahi bir türev. Ve hafif bir ilahi de.

Paralı askerler geri dönmüşü ve yanlarında birini daha getirmişlerdi.

Sihir parladı.

Bir kase yahniyi huzur içinde bitirmesine bile izin vermedi. Roman ayağa kalktı ve esasını duvara dayadığı yerden aldı. Klyuv gagasını açtı ve çığlık attı.

Roman Finn'e "Kendini hazırla," dedi. "Sanırım birazdan iyilik ve ışıkla saldırıya uğrayacağız."

SIHIR DÜĞÜMÜ ÇALKALANARAK DÖNÜYORDU.

Roman'ın hisleri. Kaynağı ağaçların arkasına gizlenmişti. Paralı askerler onu ulaşamayacağı bir yerde tutuyorlardı. Gözlerini kapatıp zihninin kontrolü ele almasına izin verirse, büyü düğümü kızgın bir yıldız gibi parlak beyaz parlıyordu.

Bu her kimse, çok fazla rölantide çalışıyordu. Birinin vücudunda bu kadar çok büyü kırbaçlamak sizin için kötüydü. Ömrünüzü kısaltır.

Roman asasıyla yere vurdu. "Vasya. Sana ihtiyacım var."

Soğuk toprağın derinliklerinde, uykulu ve isteksiz bir varlık kıpırdandı.

"Biliyorum, biliyorum."

Uyuyor olması, iki gün önce yediğı kuduz ayıyı sindiriyor olması gerekiyordu ama bazen elden bir şey gelmiyordu.

Vasya ürperdi ve ininin yeraltı tünelinin girişini tıkayan toprağı doğru ilerlemeye başladı.

Paralı askerlerin lideri açık alana doğru yürüdü. Arkasında bir çift silahlı adam, aralarında gözleri bağı bir adam yürüyordu. Orta boylu, uzun, dalgalı siyah saçları yarım bir at kuyruğı şeklinde yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

"Kim o?" Finn sordu. "Bir çeşit rahip." "Neden gözleri bağı?" "Bu iyi bir soru."

Küçük grup arazi sınırının hemen dışında durdu. "Peki kimin rahibi bu?" Finn sordu.

"Çağırana kadar bilemeyiz."

"Neymiş o?"

"Yalvarmak, aptal ağzınızın yazdığı o büyük çeki karşılaşması için tanrınıza yalvarmaktır."

"Çağırabilir misin?"

"Tanrımın şu anda ailevi sorunları var. İyi bir zaman değil."

Finn gözlerini kısarak rahibe baktı. "Tanrı cevap vermezse ne olur?"

"Boku yedin."

"Bay Roman!" Paralı askerlerin lideri seslendi.

Ve onun adını öğrenmişlerdi. Dabrowski ağzından kaçırmış olmalı. Eğer geçmişini araştırmış olsalardı, ona soyadıyla hitap ederlerdi, Tihomirov.

Roman Finn'e baktı. "Burada kal. Dışarı çıkma."

Çocuk başını salladı.

Roman verandaya çıktı.

"Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık," dedi merc. "Benim adım Wayne Greene. Shadow Strike Solutions'ın sahibiyim."

Müthiş. Çok etkileyici. *Senin için gölgelerim var, dostum. Merak etme.*

"Bunlar benim adamlarım. Hepsi iyi, sağlam adamlar. I temiz bir operasyon yürütmek. Her şeyi kuralına göre yapmayı severim."

Söylemiyorsun.

"Kan dökülmesini önlemek için size bu son şansı vermezsem içim rahat etmez. Bunun görüntüsü beni rahatsız ediyor. Ekibim ormanın ortasındaki tek bir evde yalnız bir adamı ve hayvanlarını öldürmek üzere. Burada zafer falan yok. Valhalla'da bunun hakkında şarkılar söylemeyecekler."

Ah. Bir neo-Viking. Birçok paralı asker İskandinav kökenliydi. Şiddet dolu yaşamları için ödüllendirilme ve kutlanma fikri onlara cazip geliyordu. Kendilerini kiralık kas gücü olarak görmek yerine, daha yüce bir amaç uğruna zafer peşinde koşan, insan postuna bürünmüş kurtlar ve yağmacılar olarak hayal etmeyi tercih ediyorlardı. İçlerinden biri savaşta öldüğünde, onun yerine bir sonraki sıcak bedeni koymanın acımasız gerçekliğiyle yüzleşmek ve ailesine son görevini yapmak yerine

kontrol eder, konuşmalar yapar, içer ve kardeşlerini Valhalla'nın bal likörü salonlarında gördükleri için homurdanırlardı.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" Roman sordu. "Bir adamın evi onun kalesidir. Onu korumak istersin. I Bunu anlıyorum. Sizin yerinizde olsam ben de aynısını yapardım. Kimse rastgele bir grup yabancıнын kapısına gelip talepte bulunmasından hoşlanmaz. Bu yüzden bunun yerine size bir teklifte bulunacağım. Cehennemi serbest bırakmadan önce, en azından denemeliyim."

Ah. Personel yönetimi. Bu onunla ilgili değildi. Bu Wayne'in ekibinin önünde iyi görünmesiyle ilgiliydi. Kendilerini elit olarak görüyorlardı. Evinde huzur içinde yaşayan bir adama saldırmak ve çocuk ticareti yapmak, bu şanlı savaşçı havasına pek uymuyordu. Ama Wayne parayı almıştı ve şimdi de içlerinden birinin daha sonra bu olay hakkında homurdanması ihtimaline karşı kendisine bir çıkış yolu sunuyordu.

Ormandaki o dengesiz münzeviyi öldürmek zorunda kalmamız çok yazık oldu. Zavallı adam. Ona kendini kurtarması için bir şans verdim, makul olmaya çalıştım, onu uyardım. Keşke beni dinleseydi.

Wayne, "İzin verin sizinle aynı seviyeye geleyim," dedi.

"Oh, lütfen yap."

"Verdiğim rahatsızlıktan dolayı size tazminat ödemeye hazırım. Bu meseleyi bugün barışçıl bir şekilde çözmek ne kadar tutar?"

"Finn?" Roman seslendi.

"Evet?" Finn evin içinden sordu. "Buraya kendi özgür iradenle mi geldin?" "Evet."

"Bu adamlarla gitmek istiyor musun?"

"Hayır. Bilmiyorum."

Roman Wayne'e baktı. Saniyeler geçip gitti.

"Cevabın ne?" Wayne sonunda söyledi.

"Bunu yüksek sesle söylemeni bekliyorum. 'Bir çocuk satın almamız ve onu evinizden çıkarmamız için ne kadar para gerekiyor?' deyin. Söylediğiniz kelimeleri dinleyin ve sonra bana burada nasıl iyi adamlar olduğunuzu tekrar açıklayın."

Wayne'in arkasındaki iki paralı askerin yüzleri Roman'a birinin indiğini söyledi.

Wayne, "Öyle bir şey değil," dedi.

"Tanrılarınızı tanıyorum. Odin'le tanıştım." Ve bu ne unutulmaz, süper eğlenceli bir buluşmaydı. Eğer hayatı boyunca başka bir İskandinav tanrısı görmezse, bu çok erken olacaktı. "Neo-Valhalla'da köle tacirlerini kutlamazlar."

O da düştü.

"Gerçekten istediğin şey," dedi Roman, "ruhumun fiyatı. Ama onu sana satamam. Çoktan sahiplenildi. Dünyadaki tüm para sana bu çocuğu vermemi sağlayamaz."

Wayne iç geçirdi. "Denedim amına koyayım."

"Evet, evet. İkimizin de zaten yapacağını bildiği şeyi yap."

Bu PARALI ASKER Lider bükülmüş etrafında ve sarsıldı rahibin yüzündeki göz bağını çözdü. Adam karanlık gözlerle Roman'a baktı.

Binlerce metrelik bir bakıştı bu. Nerede olduğunu bilmiyor gibiydi. İçindeki büyü, bir baraja karşı zorlanan azgın bir nehir gibi kabarmıştı. Wayne yalını için ve rahip ve işaret etti at Roman.

"Bak, Farhang. Kötülük!"

Farhang'ın gözlerinde farkındalık parladı. Bir bent kapısı açılmış ve gücünün kaotik girdabı bir hedef bulmuştu.

Kahretsin.

Roman esasını verandaya dikti.

Farhang'dan patlayan ışık, bir patlama dalgası gibi yuvarlanarak ağaçlardaki karı sarstı. Asaya çarptı ve şaftında kırılarak Roman'ın parmaklarındaki Klyuv'u salladı. Arkasındaki ev sarsıldı. İçeride Roro doğaüstü bir sesle uludu.

Farhang ellerini aşağı doğru çevirdi ve döndürdü.

Nesin sen?

Rahibin dudaklarından yüksek sesli, muzaffer bir ilahi döküldü. Tanıdık olmayan kelimeler, yabancı bir dil, güç kanalize ediyordu. Kar, altın ışığıyla karışarak etrafında dönüyordu.

Finn dışarı çıktı.

Roman ona "Geri çekil,"

dedi. "Hayır."

Işık, Farhang'ın etrafında elektrikli bir tıngırdama sesiyle yukarı aşağı kayan halkalara dönüştü. *Whoosh. Whoosh. Whoosh.* Patlamak üzere olan bir volkan gibiydi.

Çocuk başını kaldırdı ve Roman'a doğru bilinçli bir adım attı.

"Ne yapıyorsun sen?" Roman

homurdandı. "Canlı kalkan oluyorum."

"Şimdi ne yapacağım?"

"Yakın durursam sana vurmazlar." Finn biraz daha yaklaştı.

Farhang ellerini cıırttı. "...*Ahura...!*"

Siktir et hepsini.

Roman Finn'i yakaladı ve verandanın zeminine çekti.

Farhang'dan altın ateş füzeleri fırladı ve eve doğru fırladı.

Kemik eller yerden fırladı ve birbirlerine kenetlenerek bir kalkan oluşturdu. Altın ateş topları onlara çarptı. İskelet kalkan yayılım ateşi altında sarsıldı ve çarpmanın etkisiyle cızırdadı.

Evin içinde Roro bir iblis gibi uludu.

Tüm mezhepler arasında *bu olmalıydı*. O svolochi ona ne yaptı? Gerçekten güçlü bir şey olmalı. Kısıtlayıcı bir tılsım kendi büyüsünü yayardı ama Farhang o kadar çok güç yayıyordu ki o kör edici ışıktaki bir şey hissetmek zordu.

"O da neyin nesi?" Finn sıkılarak konuştu.

"Eve gir!"

"Seni koruyacağım! Beni canlı istiyorlar!"

"O notu almamış, evlat. İçeri. Şimdi!"

Işık kemik parmaklardan kopan parçalara vurdukça kemik parçaları döşeme tahtalarına sıçradı. Finn dört ayak üzerinde evin içine doğru ilerledi, kapının hemen içine indi ve orada kaldı.

Paralı askerler düzensiz bir sıra halinde ilerliyordu. Hasarlı parmaklardaki boşluklardan onları görebiliyordu, sekiz figür dikkatle ilerliyordu, Wayne ortada, ikinci hatta. İki nişancı kanatlardaki yerlerinde kalmış, göğsüne bir kurşun sıkmak için doğru anı bekliyorlardı.

Vasya yerin altında, kara büyüye sarılmış ve kendini tükenmiş hissederek bekledi.

Henüz değil.

Yaylın ateşi sonunda kesildi.

Roman savaş alanına baktı. Farhang güçlendirme pozuna geri dönmüştü. Altın halkalar birleşti ve aşağı yukarı dans etmeye başladı.

Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Tekrar yapacaktı. Böyle devam ederse adamın kalbi durabilirdi.

Farhang'ın gözleri hâlâ boştu. Odaklanmış ama boş. Otomatik bir mitralyöz gibi otomatik pilottaydı. Bu da cephaneliğindeki inancına uygun iki ana silah arasında gidip geleceği anlamına geliyordu. Arındırıcı ateşi yapmıştı. Geriye diğer seçenek kalmıştı. Şimdi onu buna doğru itmek gerekiyordu.

Tamam, evet, öyle yapalım.

Roman büyüyle kemik elleri birbirinden ayırdı, onları döndürerek açtı, esasını ilerleyen hatta doğru savurdu ve büyüyle dolu bir emir verdi. "*Imenem Chernoboga!*"

Gerçek bir çağrı değil ama yeterince etkileyici.

Klyuv gagasını açtı. Üzüm büyüklüğünde bir kara sinek sürüsü asanın ağzından kara bir bulut gibi fırladı, spiral çizerek paralı askerlerin üzerine düştü. Gölge Savaşçıları kollarını sallayarak küfretti. Sinekler öldürmüyordu ama çok fena sokuyorlardı.

Farhang çırpınan askerlere baktı.

Temizleyin onları.

Onları temizleyin.

Farhang ellerini döndürdü. Işık halkaları parlayan geniş bir spirale dönüşerek yerden kar topladı. Işıkla aşılannmış kar kasırgası bir anda dönüp eriyerek bir su hortumuna dönüştü. Su hunisi patladı. Parlayan su paralı askerleri ve sinekleri sıırıslıklam etti. Küçük siyah bedenler yere yağdı.

Mükemmel.

Roman asasını sundurmaya vurarak saf güçten oluşan bir çiviği Klyuv'a, kuyuya ve aşağıdaki toprağa sapladı. Hayali bir soğuk, sihirli bir nehir gibi ondan fışkırdı ve aktıkça dallanarak toprağın içinden geçti. Kara buz, nehrin akışını yansıtarak toprağı ve karı deldi ve paralı askerleri ayı kapanına sıkıştırarak onları yerlerine kilitledi. Kutsal arındırıcı su bile hâlâ suydı. Özellikle de kutsanmış topraklarında Chernobog'un buzuyla beslendiğinde donuyordu.

Wayne'in ekibine vermek zorundaydı. Çığlık atmadılar.

Wayne kınından bir pala çıkardı ve kaval kemiklerini saran buzu parçaladı. "Ateşe ihtiyacım var, Farhang!"

Roman aşağıya buzlu bir zerre gönderdi. *Şimdi.*

Ağaç hattından fırlayan bir arbalet oku sol kalçasını sıcak bir yanıkla kesti. Keskin nişancılar. Lanet olsun.

Roman yumruğunu sıktı. Işıklar söndü. Ön bahçe karanlığa boğuldu. Farhang tek başına duruyordu, altın ışığıyla aydınlanmıştı.

Derin bir insan uluması geceyi yırttı. Bir başkası.

Farhang'ın parmak uçlarından çıkan ateş karanlığı rastgele dövüyordu.

Roman geri adım atarak kasveti etrafına savurdu ve bedenini bir kefen gibi giydirdi. Gözlerini kamaştırdı ve gece, gün gibi berrak bir şekilde önünde açıldı. Üç paralı asker ve Wayne kurtulmuş ve son hızla ormana geri dönmüştü. Diğer dördü demirli kalmıştı. Bunlardan sağdakinin kafası kopmuştu, vücudu hâlâ buzun etkisiyle dik duruyordu, ikincisi ise yere yığılmıştı. Son iki paralı asker iki büklüm olmuş, biri çılgınca buzu keserken diğeri kısa kılıcını karanlığa savuruyordu.

Roman'ın arkasında kapı açıldı. Finn verandaya çıktı, elinde bir arbalet vardı, yayını kaldırdı ve bir meşale gibi arındırıcı ateşiyle yıkanan Farhang'a doğrulttu.

"Hayır!" Roman arbaleti yere indirdi.

"Bizi öldürmeye çalışıyor!"

"Akli başında değil."

Yerden büyük, kitin kılıflı bir beden fırladı. Dev kıskaçlar kitin makası gibi kesti ve soldaki mercanı ikiye böldü.

"Farhang!" Wayne garaj yolunun ortasından hırladı. "Bir şeyler yap!"

Farhang yumruklarını sıktı. Sihir içinde kabardı ve bir gayzer gibi dışarı fışkırdı, yakıcı bir ateş topunu on fit havaya gönderdi. Küçük güneş ön bahçeye doldu ve karanlığı bir anda yakıp kül etti.

Acı Roman'ı yakıcı bir kırbaçla vurdu, kemik iliğini ateşe verdi, gözlerini kafasının içinde pişirdi, beynini buharlaştırdı. İçi sıkıştı ve verandaya kustu.

Büyünün geri tepmesi çok kötüydü.

Gece yarısı şafağı parladı, öfkeli ve canlı, her kar tanesini öne çıkarıyordu.

Son paralı asker etrafına bakındı ve ayakta kalan tek kişinin kendisi olduğunu fark etti. Önündeki toprak dışa doğru patladı ve inek büyüklüğünde siyah bir akrep dışarı fırladı, devasa, parçalı kuyruğu çarptı. Çivinin saplandığı adam titredi. Gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı ve gevşedi.

Kalan Gölge Savaşçıları şok olmuş bir halde bakakaldı.

Vasya iki cesedi kıskaçlarıyla kilitledi ve akşam yemeğini de yanına alarak yeraltına geri daldı.

"Öldürün şu piçi!" Wayne uludu.

Farhang ışıık topunu Roman'a doğru itti. Bunun geldiğini gördü ve yenildiğinde onu her zaman besleyen tanıdık öfke çirkin kafasını kaldırdı.

Bugün olmaz. Asla olmaz. Kendi evimde olmaz.

Roman ayaklarını dikti ve asayı önüne doğru itti. Bedeni bir kapı gibi açıldı, artık sadece fiziksel bir form değildi, başka bir yere, ışıksız bir yere, gücün beklediği soğuk bir diyara açılan bir kanaldı. Onu karşıladı. Güç onu doldurdu, kocaman, pençeli bir yumruğa dönüştü ve ışıık topuna çarptı.

Büyü, mor bir şimşek patlamasıyla çarpıştı. Dünya sarsıldı.

Pençeli el yakıcı alev topunu sıktı. Patladı ve söndü.

Farhang'ın burnundan ve ağzından kan aktı. Gözleri yuvalarından fırladı ve bir patates çuvalı gibi yere yığıldı.

Avluyu çevreleyen meşaleler mavi ateşle parlıyordu.

Roro kan donduran bir ulumayla ön kapıdan fırladı, avluyu boydan boya geçti, çenesini Farhang'ın böğrüne kilitledi, onu bir hiçmiş gibi havaya kaldırdı, dörtnala verandaya geri döndü ve evin içine sürükledi.

Roman karanlık pelerinini etrafına sardı, Finn'i kapıya doğru itti ve peşinden içeri girdi. Gördüğü son şey Wayne'in yüzündeki şaşkın ifadeydi.

Dramatik çıkışların sorunu birkaç saniyeye mal olmalarıydı, bu yüzden eve geri döndüğünde, nekist bilinçsiz rahibi koridordan aşağıya ve odasına doğru sürüklemeyi başarmıştı.

Roman, Klyuv'u duvara doğru itti ve ayağını yere vurdu ana koridorda.

"Bırakın onu!"

Roro başını salladı ve gevşek Farhang'ı ileri geri savurdu. Rahibin kafası duvara çarptı. Harika, şimdi şaşkınlığın üstüne bir de sarsıntı geçirecekti.

Roman mutfığa daldı, buzdolabını açtı, çorba için sakladığı dana incik kemiğini kaptı ve ana koridora koştu. Roro, Farhang'ı hizmet odasının kapısından inine doğru sürüklemeye çalışıyordu.

"Ticaret!"

Roro incik kemiğini gördü. Çenesi açıldı ve Farhang yere yığıldı.

"Roro?"

Roman kemiği Roro'ya fırlattı. Roro bir metre yukarı sıçrayarak kemiği havada kaptı ve hizmet birimine doğru havalandı.

oda. Kapı arkasından kapandı, cereyanın etkisiyle hareket etti. Altta kocaman bir delik açılmıştı. Çıkış yolunu çığnemişti.

Harika. Artık onu durdurmak imkânsızdı ve kapıyı değiştirmesi gerekecekti.

Roman Finn'e başıyla onay verdi. "Bacaklarını tut."

Birlikte Farhang'ı kucaklayıp oturma odasına, ateşin önüne taşıdılar.

"Kor!" Roman seslendi.

Korgorusha Farhang'ın göğsünde cisimlendi ve mırıldandı.

Roman, "Onu uyutmaya devam edin," diye emretti.

Kor'un siyah kürkünden kıvrılan duman Farhang'ın etrafında dönüyordu. Korgorushalar sizi bayıltamazdı ama uykunuz varsa ve uyuyakalırsanız sizi bir süre uyutabilirdi.

Finn gözlerini Farhang'a dikti. "Onu neden kurtardın?"

"O bir Zerdüşt. Denge hakkında söylediğim şeyleri hatırlıyor musun? Zerdüştler bunun tam tersidir. Ahura Mazda'dan gelen iyilik ve doğruluk gücü *asha* ve daha çok Ahriman olarak bilinen Angra Mainyu'dan kaynaklanan kötülük ve yanlışlık gücü *druj* vardır. Bu ikisi sürekli savaş halindedir ve her Zerdüşt bu savaşta bir askerdir. Kötülüğün tüm biçimlerini ortadan kaldırmak mobedlerin, yani Zerdüşt rahiplerinin kutsal görevidir."

Finn gözlerini kısarak Farhang'a baktı. "Yani o bir mobed mi?"

"Hayır. Bu gerçek bir canlı magav. Çok nadir bulunur. Yunanlılar onlara magi der."

"İncil'deki gibi mi?"

"İncil'deki gibi. O bir Magus. İşte bu kelime *sihir* geliyor."

Kalçasına garip bir soğuk yayılıyordu.

"Farhang sadece bir rahip değil, o bir savaşçı-büyücü, kendini iyiliğin korunmasına adanmış kutsal bir şövalye. Bu dünyadaki hiçbir güç onu bir çocuğa saldırmaya zorlayamaz. Akli başında olsaydı, herhangi bir havai fişek patlatmadan önce bir sürü soru sorardı ve o pisliklerin onu gözleri bağlı bir şekilde sürüklemesine kesinlikle izin vermezdi. Onu bu hale getirmek için ona bir şey yapılmış..."

Roman'ın uyluğuna bir acı çivisi saplandı ve kemiği ısırdı.

Roman eşofmanının paçasını çekerek cıvatanın sıyırdığı yırtık kesiği ortaya çıkardı. Yara garip bir zeytin kahverengisine dönmüştü.

"Lanet olası pislikler."

Arkasını döndü ve hizmet odasına doğru yürüdü. Finn onu kovaladı.

"Sorun nedir?"

"Zehir." Parmağını onu takip eden kolovershi sürüsüne doğru uzattı. "Bana o cıvatayı getirin."

Kolovershi havalandı.

Roman odaya dalıp ikinci buzdolabını açtı ve raflardaki cam şişeleri karıştırmaya başladı. *Hayır, hayır, evet, hayır...*

İçinde toz haline getirilmiş otlar olan bir torbayı Finn'e doğru itti. "Tut şunu."

Çocuk onu aldı. Gözlerindeki panik titredi.

Roman bir kavanoz Remedy çıkardı, biraz aldı ve kesiğin üzerine sürdü.

Bir, iki, üç... Hâlâ soğuk ve acıyor. Ve şimdi yukarı, böbreklerine doğru tırmanıyordu. Nav'ın hatırı için.

Şişeleri bir kenara itti, yeşil bir tane, mavi bir tane ve kalın siyah yapışkanlı bir tane aldı ve hepsini Finn'e doğru itti. Çocuk titreyen parmaklarıyla hepsini aldı.

Roman buzdolabının kapısını tokatlayarak kapattı ve oturma odasına doğru yürüdü. Kolovershi sürüsü odaya daldı ve bir cıvata hala kanıyla ıslak olan eline düştü.

"Ver şu çantayı bana." Sesi düzensizdi. Acı midesini ısıırıyordu.

Finn torbayı uzattı. Roman onu aldı, açtı ve bir avuç dolusu otu avucunun içinde salladı. Parmaklarına kramp girdi. Elini kapanmaya zorladı ve cıvatayı eline sıkıştırarak bitkileri kanlı metalin üzerine yapıştırdı.

Küçük, kabarık görünümlü bir koloversh titreyerek tüylü kürkünden karları savurdu ve ağzını açtı.

Küçük koloversh, Wayne'in sesiyle, "*Müşteriyi ara,*" diye hırladı.

"Wayne, az önce takımımızın yarısını kaybettik. Parayı geri vermeyi düşünmüyorsun, çünkü ölüm yardımlarını ödemek zorundayız..."

Roman nefesinin altında bir büyü mırıldandı.

"Kahretsin, hayır, parayı geri vermiyoruz. Lanet müşteriyi ara. İş bize bu şekilde satılmadı, bu yüzden yapılmasını istiyorsa bize çok daha fazla ödeme yapması gerekecek. Ya bize daha fazla para verir ya da gideriz. Eğer bir sorunu varsa, sahaya gelip neyle uğraştığımızı görebilir. Ondan sonra da Fulton'ı ara ve ona kışını kaldırıp antimage ekibimizi buraya getirmesini söyle. Bu lanet olası iş tam bir şovdu ve artık sona erdi."

Acı göğsüne tırmanmıştı.

"Columbus'tan buraya gelmeleri bütün gece sürecek."

"O zaman bir an önce harekete geçseler iyi olur."

"Bunu kafatasları ortaya çıktığında yapmalıydık," diye homurdandı üçüncü bir ses. "Ama hayır, bir pagan rahip size boyun eğmediği için bu kadar heveslendiniz."

"Şimdi olmaz, Pike. Beni test etme."

Koloversh çenesini kapattı.

Büyünün son kelimeleri Roman'ın dudaklarından döküldü. Büyü, yılanın dişleri gibi cıvatanın kafasına battı.

"Zehirle beni, seni zaraza." Cıvatayı ateşin içine fırlattı.

Acı dolu bir uluma geceyi yırttı. Bir keskin nişancı vuruldu.

Roman küçük koloversh'i işaret etti. "Fedya, iyi çocuk. Finn, ne olursa olsun evin içinde kal. Geri kalanınız çocuğu koruyun."

Finn'in parmaklarından mavi şişeyi aldı ve sıvı panzehiri yuttu. İçini ateş gibi yaktı ve kalbine saplanan soğuğa çarptı. Yeşil şişeyi kaptı, bir dikişte içti ve siyah yapışkanın kapağını çevirdi.

"Kimse panik yapmasın. Geri geleceğim."

Şişeyi ters çevirdi. Chernobog'un gözyaşının katılaşmış damlası dilinin üzerine düştü.

Karanlık yükseldi ve onu bütünıyla yuttu.

KAR AYAKLARININ ALTINDA ÇITIRDIYORDU, TERTEMİZ VE BEMBEYAZDI, TIPKI

bir paska üzerindeki şeker cilas1. Samanyolu karanlık gökyüzünde parıldıyordu, büyölü bir şekilde giyinmişti, doğal olmayan bir şekilde parlak olan dolunaya parlak bir fon oluştuyordu. Töl gibi ışığı ormanın üzerinde oynaşıyor ve kar yığınları ezilmiş elmaslarla tozlanmış gibi parlıyordu.

Etrafında çam ağaçları yükseliyordu, kabarık iğneleri kıpırdamadan duruyordu. Kokuları havada süzölüyordu, keskin, keskin bir koku, aynı anda nostaljik ve geçici.

Koliada gibi kokuyordu.

Bu kez elleri serbestti ama göğsünden gelen çekim, ağırlığın hâlâ orada, ona bağılı olduğunu gösteriyordu.

Tabii ki. Lanet ağacı sürüklemeyi henüz bitirmemişti. Bayıldığı anda, Chernobog onu tam bıraktığı yere koymuştu ve o da yaptığıının farkında olmadan çekmeye devam etmiş olmalıydı.

Nav'a kendi başına girmeyi seçtiğinde, anında bilinci yerine geliyordu. Ancak Chernobog onu bir rüyadan çağırdığında, farkındalık ilahi bir ayrıcalık haline geldi. Bazen farkındaydı, bazen de kendine geldiğinde saatlerdir Chernobog'un tahtının yanında katatonik bir halde oturduğunu, fiziksel bedeninin insan dünyasında, metafiziksel varlığının Nav'da olduğunu, zihninin ise mutlu bir şekilde rüya gördüğünü fark ediyordu.

Seni tek fikirli piç.

Roman içinde kara bir öfke bulutunun yükseldiğini hissetti. Chernobog'un gözyaşı onu ilahi bir güce boğuyor, tüm zehirleri ve hastalıkları temizliyordu. Son çare olarak başvuru olan bu yöntem, onu her zaman yaklaşık bir saat boyunca bayıltırdı. Bir saat

Finn evi tek başına savunmak zorunda kalmıştı ama sadece bir saat. Uzun zaman önce uyanması gerekirdi.

Roman omzunun üzerinden baktı. Devasa ağaç arkasındaki karın üzerinde yatıyordu. Çamların arasındaki bir boşluktan, başka bir ormanın sivri duvarının yükseldiği ufka doğru uzanan geniş bir alan görebiliyordu. Ağacı sürükleyerek Alacakaranlık Ormanı'nın köknarlarını, Zulüm Tarlası'nı geçmişti ve şimdi Akşam Ormanı'ndaydı. Saatlerdir buradaydı.

"Ciddi misin? Ellerimin dolu olduğunu görmedin mi? Bu senin evliliğin. Karın *sana* kızgın, bana değil. Ben neden bu işe karışıyorum ki?"

Orman ona cevap vermedi.

Roman yemin etti ve kendini kontrol etti. Garip koyu renk deriden dokunmuş bir koşum göğsünden geçerek omuzlarına dolanıyordu. Ağaca bir burlak gibi bağlanmıştı, Rusya'nın eski geçmişinden gelen bir mavna çekicisi, ticaret gemilerini nehirde sürükleyen bir insan yük hayvanı. Bu orman onun kişisel çekme yoluydu.

"Yani şimdi ben bir öküz müyüm? Burada mıyız? Akılsız bir hayvan gibi ağacı mı sürükleyeceğim?"

Gece sessiz kaldı.

"Biliyor musun, siktir git. Yılın 362 günü senin emrindeyim. Şikayet etmiyorum. Hayatımda ne olursa olsun, sen ne istersen onu yaparım. İyi bir kızla birlikteyim, iyi gittiğini düşünüyorum. Mutfağımda kendi sidiğimin içinde uyandım. Kız gitmişti. Onu bir daha asla göremeyeceğim. Sorun değil. İmzalamadan önce küçük yazıları okudum. Neyin içinde olduğumu biliyordum. Ben sadece yaparım. Her zaman yaparım. Her zaman ne istersen yaparım.

Aptalca. Koliada'dan izin almam gerekiyordu. Yılın üç günü beni rahatsız etmiyorsun. İzinliyim."

Ağaçlar sessiz kaldı.

"Biliyor musun, bu ağacı sana sürükleyeceğim ve sonra işim bitecek. Bırakıyorum. Öldür beni, umurumda değil."

Karda tepinerek ilerlemeye başladı. Ağaç, kişisel top ve zinciri gibi arkasından kaydı.

"Affedersiniz," dedi solundan yumuşak bir erkek sesi, tonu çekingen ve temkinliydi. "Beni görebiliyor musunuz?"

Roman yan tarafa baktı. Farhang onun yanında süzülüyor, klasik çapraz bacak pozuyla yerden bir metre kadar yükseliyordu. Beline altın bir kuşakla tutturulmuş beyaz, kat kat bir cübbe giymişti. Beyaz kumaş başının tepesini sarıyor, uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Temiz tıraşlıydı, kirden arınmıştı ve vücudu soluk altın rengi bir ışıkla zayıf bir şekilde parlıyordu.

"Cevabınız bu mu?" Roman talep etti.

Sessizlik.

"Sanırım hayır," diye mırıldandı Farhang. Düş kırıklığına uğramanın görsel bir örneğine ihtiyaç duyulacaksa, o da oydu.

Roman iç çekti. "Merhaba, Farhang."

Farhang'ın gözleri parladı. "Beni görebiliyorsun ve beni tanıyor musun?"

"Bir bakıma. Bedeninle tanıştım."

"Çok ileri gitmeyeceksem... Bedenimin şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Evimde, şöminenin önünde. Seni uyutmak için üzerinde oturan sihirli bir yaratığım var."

"Evinize nasıl girdiğimi sorabilir miyim?"

Biraz kırılğan görünüyordu. *Bir çocuğu* gözetimimden *zorla almak için evime geldiğinizde* ona vurmak çok fazla olabilirdi. "Bazı paralı askerlerle geldin."

Farhang'ın yüzü düştü. "Öyle mi?" "Mhm."

"Peki bu dostça bir ziyaret değil miydi?" "Hayır."

Farhang tereddüt etti. "Birini incittim mi?"

"Çok iyi denedin."

Farhang yüzünü buruşturdu.

"Her şey yolunda. Önemli olan hiç kimse yaralanmadı." Roman ilerlemeye devam etti. "Başından beri bir şeylerin yanlış gittiğini anladım, yani vücudunuz zarar görmemiş."

Çoğunlukla. Çoğunlukla zarar görmemiş. Roro'nun gerçekten keskin dişleri vardı. "Çok özür dilerim. En derin özürlerimi sunarım."

"Özrün kabul edildi."

Roman ileri doğru yürüdü. Farhang ona ayak uydurarak yanında asılı kaldı.

"Orman güzel bir değişiklik," dedi Farhang bir süre sonra. "Köknar ağaçlarının ve çamların kokusunda insanın ruhuna dokunan bir şeyler var."

"Bu ilkel bir şey," dedi Roman. "Evet. Öyle hissettiriyor."

"Çamlar çok eskidir. Çiçeklerden önce, neredeyse 200 milyon yıl önce evrimleşmişlerdir. Çiçek aromaları katmanlı ve karmaşıktır, çam kokusu ise basit bir kokudur. Yine de her insan buna tepki verir. Unutulmuş bir içgüdüyle onu tanırız."

Kokular ve anılar iç içe geçmişti. Çağrıştırdıkları anıların dişlerini kenetlemesi çamların suçu değildi. Şu anda o karanlık deliğe gömülemezdi. Arkadaşları vardı.

"Genelde nerede yüzersiniz?" Roman sordu.

"Çimenli bir ovanın üzerinde, arka planda uzakta karla kaplı tepeler. Sanırım bu Kuzey İran'ın manzarası. Belki de Sareyn yakınlarında bir yer."

"Kulağa pitoresk geliyor."

"Ah, öyle," diye başını salladı Farhang. "Büyük bir manzara, çok geniş. Neredeyse sonsuz gibi. Ve çok yalnız."

"Başka bir insanla konuşmayalı ne kadar oldu?"

Farhang bunu düşündü. "Üç yıl mı?

Sanırım." Bütün tanrılar pislikti.

"Ne oldu?"

Farhang içini çekti. "Tanrım adına birini yenmek için kutsal bir yemin ettim. Yemin etmemem konusunda uyarılmışım ama işler dramatik bir hal aldı ve ben yine de yemin ettim. İşin içinde bir kadın vardı."

"En iyilerimizin bile başına gelir," dedi Roman. Bu lanetli ağacı sürüklemesinin nedeni bir kadındı. Morena ve Chernobog nadiren kavga ederlerdi ama bu sefer bir konuda çatışmış olmalıydılar çünkü ağaç açıkça bir özür hediyesiydi.

Farhang gülümsedi. "Yeminimi tutmayı başaramadım. Yemin beni ikiye böldü. Bedenim, bilincimin bir parçasıyla birlikte fiziksel dünyada. Geri kalan kısmım burada, dışarıda kilitli."

Vücuduna ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadan, yalnızlık içinde yüzen üç yıl. *Evet, anladım Karanlık Olan, doğru söyledin. Her zaman daha kötüsü olabilirdi. Umurumda değil. Yine de bırakıyorum.*

"Temyize gitmeyi denediniz mi?" Roman sordu. "Üç yıllar uzun bir süredir."

"Ne yazık ki Triad, açık uyarıyı dikkate almadığım ve kendimi bu çıkmazın içine soktuğum için, kendimi bu durumdan kurtarmanın bana bağlı olduğu görüşünde. Şimdiye kadar başarılı olamadım."

İlahiyat derslerinin üzerinden uzun yıllar geçmişti. Roman beynini tarayarak Ahurik Üçlü'nün ayrıntılarını hatırlamaya çalıştı. Ahura Mazda ve iki tane daha vardı... Bunlardan birinin antlaşma tanrısı olduğundan oldukça emindi. Yemin bir antlaşmaydı, bir sözleşmeydi. Bir magav olarak Farhang en katı standartlara tabi tutulacaktı.

Farhang, "Koruyucu tanrınıza kızgın olduğunuzu duymadan edemedim," dedi.

"Bunu söylemenin bir yolu da bu."

"Benim tecrübelerime göre, tanrılar bencildir. Her zaman bir şeyleri açıklamazlar ama bizi severler, çünkü biz onların seçilmişleriyiz."

"Aşk çok güçlü bir kelime," dedi Roman. "Bizi kullanıyorlar. Biz onların iradelerinin araçlarıyız. Bizi hayatta tutmakta çıkarları var, ama yok olursak başka birini bulurlar."

"Doğru. İşin doğası böyle. Öğretmenim bir keresinde bana, bir kişinin bizim gibi olabilmesi için Hizmetkâr Kalbi'ne sahip olması gerektiğini söylemişti. Bizler doktorlara ve askerlere benzeriz. Daha büyük bir iyiliğe hizmet etmeye ve bir topluluğa ait olmaya çalışırız.

Anlamlı ve büyük bir şey için hayatımızı başkalarıyla tehlike arasına koymaya adadık."

"Bu olaya bakmanın asil bir yolu. Gerçek ise daha kirli ve daha acımasız." Roman başparmağını omzunun üzerinden geçirerek ağacı işaret etti.

Farhang kederli görünüyordu. "Gerçekten de öyle." Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama onun yerine kapattı.

"Ne?"

"Çekecek bir ağacım olmasını ne kadar isterdim. En azından bir sonu olurdu. Bir varış noktası."

Sessizliğe gömüldüler. Roman karları ezerek ilerledi. Uzaktan gelen ürkütücü bir feryat gökyüzüne yükseldi ve boğazını sıkarak oyalandı.

"Sakın başlama!" Roman tersledi. "Tüylerini yolacağım!"

Feryat notanın ortasında kesildi. Orman bir kez daha sessizliğe büründü.

"Doğru bir başlangıç yapmamış olabileceğimizin farkındayım," dedi Farhang. "Ama size bir süre eşlik edebilir miyim?"

Ses tonundaki çaresizliği tam olarak saklamayı başaramamıştı.

"Size eşlik etmekten memnuniyet duyarım." Farhang'ın omuzlarındaki gerginlik azaldı.

"Sizi uyarmalıyım, ileride bizi bekleyen şey hoşunuza gitmeyebilir," dedi Roman. "Nav'dayız, karanlık tanrıların Slav pagan dünyasının içindeyiz. Burası Kış Katedrali, Dünya'nın uyuduğu yer, ölü değil ama onarıcı bir dinlenme içinde asılı. Burası kadim bir yer, yaşamın kendisi kadar eski korkulardan doğmuş. Bu yol bir sınavdır. Arkamıza bakın."

Farhang omzunun üzerinden baktı.

"Uzaktaki şu ağaçlar, şüphe ve Belirsizlik Kurtlarının kol gezdiği Alacakaranlık Ormanı'dır. Gördüğünüz açık arazi, cezalandırılmış ruhların ekip biçtiğı ama asla hasat yapamadığı Zulüm Tarlası'dır. Çiftçilik başladığından beri insanoğlunu rahatsız eden endişelerle beslenen nankör bir çalışma yeridir. Fidelerin kırağıdan öldüğü ve bitkilerin zalim rüzgarlar tarafından devrildiğı bir yer. Etrafımızdaki amlar, Pişmanlık Kuşları'nın ve Kaçırılan Şanslar'ın feryat figan ettiği Akşam Ormanı'dır. Oradan geçtikten sonra, Hatıra Gladyeleri'ne gireceğiz. Size en acı anılarınızı yeniden yaşatacaklar."

Altın ışığın parıltısı olabilirdi ama magav biraz daha solgun görünüyordu.

"Ben kalacağım,"
dedi. "Sen bilirsin."

Bir süre sonra ağaçlar seyrelmeye başladı. Roman önündeki açıklığı neredeyse seçebiliyordu. Hoşuna gitse de gitmese de onu görecekti. Kendini desteklemesi gerekiyordu.

"*Uyan!*"

Ses ormanda yankılandı. Finn'in sesi. "*Uyan, uyan!*"

Yine bir şeyler ters gitmişti.

"Farhang, geri geleceğim. Beni burada bekle. Glades'e bensiz girmeye çalışma."

"Tam burada, ağacın yanında kalacağım," diye söz verdi magav. "Sana söz veriyorum."

Roman gözlerini açtı. Solgun, sabahın ilk ışıkları oturma odasının penceresinden süzülüyor ve ateşin parıltısıyla karışıyordu. Bütün gece dışarıdaydı.

Hepsine lanet
olsun. Roman
oturdu.

Farhang hâlâ uyuyordu, Kor onun göğsünde yatıyordu. Korgorusha'nın gözleri pencereye sabitlenmişti. Demir Tazı, Roro ve Nechist'in geri kalanı camın kenarına park etmiş, parlayan gözlerle dışarı bakıyorlardı. Kötü bir şeyler oluyordu.

Çocuğun yavru köpeği bile burnunu pencereye yapıştırmış oturuyordu. Finn hiçbir yerde yoktu.

Dışarıdan bir erkek sesi geldi, kelimeleri tek tek ayırt edemeyecek kadar belirsizdi ama tonunu anladı: küçümseyen sik kafalı.

Yavru çoban köpeği döndü ve omzunun üzerinden ona baktı. Köpeğin dış hatları parıldadı. Göz açıp kapayınca kadar, karanlıktan örülmüş boşlukta farklı bir şekil kıvrıldı. Siyah tüyler gördü, kristal beyaz bir toz, kan kırmızısı bir parıltı... Altın gözler ona baktı, bir an için

Vahşı, kadim, soğuk ve insanoğlu tarafından sonsuza dek evcilleştirilemez. Göğsüne uzandı ve kalbini kutupsal pençesiyle sıktı.

Karanlık gökyüzüne boyanmış yeşil ve mor tanrı ateşinin alevleri altında bir kar kasırgasının içinde döndü. Kozalaklı ağaçların iğneleri tenine değiyor, çam reçinesinin baş döndürücü kokusu onu sarhoş ediyordu. Buzulların çatırdaması, buzun büyüme sesi, yağan karın fısıltısı ve kış rüzgârının uğultusu onu boğdu, sağır edici, inanılmaz derecede gürültülü. Bir kurt şarkısı duydu, buzlu bir ovada hayatta kalmanın peşinde koşarken kürklerin altında vücudunu kayganlaştıran sıcak teri hissetti, kendi nefesini gördü ve sıcak atardamar spreyi kara çarptığında kan kokusunu aldı. Ölümden ölüme yaşam, hiç bitmeyen bir döngü, sürekli dönen bir çark... Tanrı ateşi, buz, yorucu nefes, kan, kurban, yeniden doğuş, daha hızlı ve daha hızlı dönme...

Onu oturma odasına geri tükürdü.

Kalbi eridi. Dudaklarındaki kan tadı onu ısıttı.

Küçük çoban köpek yavrusu gözleriyle ona baktı.

"Anladım," dedi. "Şüphelenmiştim. Umurumda değil. Ona yardım etmeye çoktan karar verdim. Senin için değil. Onun için."

Ayağa kalktı ve pencereye gitti.

Finn verandada kaskatı kesilmiş, bacaklarını dikmiş duruyordu. Elinde Klyuv'u tutuyordu ve parmakları kanlıydı. Görevli ona baktı ama tutmasına izin verdi.

Ön bahçenin karşısında, arazinin diğer ucunda, savaş kıyafetleri ve parmaksız eldivenler giymiş siyah saçlı bir pislik melaloyu kanadından tutuyordu. Kuş canavarı adamın parmaklarından sallanıyordu. Temiz traşlı, düzgün vücutlu, yaklaşık

Wayne'in yanında duranla aynı boydaydı. Bir elmanın iki yarısı.

Yeni adam boynuna bir muska takmıştı. Mülkünün etrafındaki kiralık askerlerin sayısı da artmıştı. Söz verilen büyücü ekibi gece gelmiş olmalıydı ve görünüşe bakılırsa epey meşguldüler. Avlunun hemen dışında geniş bir hilal şeklinde yükselen on metrelik altı kazığının her biri rünlerle oyulmuştu ve tepelerinde eve bakan bir keçi başı vardı. Çit direklerini kırmışlar.

Çit direkleri bir lanet kanalıydı ama arazinin tamamı Chernobog'un kutsal toprağı olarak kutsanmıştı. Bir lanet onu etkilemezdi. Rünler güçle parlıyordu, yani tamamen amatör değillerdi. Bunu biliyor olmalıydılar.

Roman hafifçe itti. Gücü kutuplara doğru süzüldü ve geri tepti. Ah. O zaman lanet değil. Direkleri bir sipere dönüştürerek konumlarını korumuşlardı. Zekice. Gerçekten zekice.

Hayvanlar değerliydi ve bir şeyi lanetlemek için bedelini ödemek zorundaydınız. Hayvan ne kadar değerliyse, lanetin etkisi de o kadar fazla oluyordu. Tavuklar merdivenin en alt basamağındaydı, keçiler ve koyunlar orta seviyedeydi ve son olarak atlar ve inekler en üst seviyedeydi. Biraz ucuza kaçmışlardı.

"Bak evlat," dedi büyücü sık kafalı, "her şey bitti. Volhv arkadaşın bir engerek yılanı tarafından vuruldu. Kırk beş dakika içinde felç olur, dört saat içinde komaya girer, sekiz ila on iki saat içinde de ölür. Eminim baygındır, değil mi? Onu uyandırmaya çalıştınız ama başaramadınız."

Finn'in parmakları asayı o kadar sert kavradı ki sağ elinin eklemleri bembeyaz oldu.

"İşte, tut şunu." Büyücü melaloyu Wayne'e doğru itti. Wayne yüzünü buruşturdu ama kanadı aldı. Melalo en iyi yol ölümü taklidini yapıyordu, vücudu gevşekti, yaşayan tek kafası yana yatmıştı.

Büyücü kıyafetinin cebine uzandı ve mavi sıvıyla dolu küçük bir şişe çıkardı.

"Panzehir," dedi büyüçü yavaşça, her heceyi telaffuz ederek. "Onu kurtarabilirsin."

Finn dişlerini sıktı.

Büyücü başını salladı. "Anlamıyorsun. Burada iki seçeneğiniz var. Dışarı çıkarsın, biz de Volhv'a panzehiri veririz ve sen de bizimle birlikte gidersin. Ya da seni dışarıda bekleriz, o ölür, biz geliriz ve o kulübede hâlâ hayatta olan herkesin boğazını keseriz, orayı yakarız ve sen yine de bizimle gelirsın. O yaşar, o ölür. Benim için fark etmez."

O kulübe mi?

Wayne engelleyici bir hareketle elini uzattı. Büyücü ona bir bakış attı.

Wayne ona, "O bir çocuk, Fulton," dedi.

Büyücü gözlerini devirdi. "İş halledemediğin için beni burada istedin. Kışımı buraya sürükledim. Ama bu senin gösterin. Devam et. Küçük bir öneride bulunabilir miyim?"

Wayne bir hareket yaptı.

"Lumber City işine yirmi saat içinde varmamız gerekiyor. Bu çok uzun bir süre değil ve adamlarımın hiçbiri uyumadı. Bir çocuk, bir sürü büyülü haşarat,

ve ölmekte olan bir pagan rahip. Bu işi bitirsek ve belki biraz dinlensek nasıl olur?"

Wayne, Fulton'dan daha kıdemli olabilirdi ama koğuşların kalibresine bakılırsa büyücü hem deneyimli hem de güçlüydü. Roman onun gibilerle daha önce de karşılaşmıştı. Rütbeye çok az saygı duyan türden bir adamdı. Wayne'e sanki baş paralı asker onun işini zorlaştıran bir tür orta düzey yöneticiymiş gibi bakıyordu. Fulton işleri berbat edip parasını almayı severdi. Karmaşıklıklardan hoşlanmazdı, fazla sabrı yoktu ve tasmaını çok sıkı tutarsanız, ısıırıp koparır ve giderdi. Wayne'in yüzü Roman'a Wayne'in tüm bunları bildiğini söylüyordu.

"Finn," diye seslendi Wayne.

Uh huh. Makul ses tonu geri gelmişti.

"Anlıyorum. Bir erkeğin yapması gerekeni yapıyorsun. Ormandan geçmeyi başardın, yakalanmadın. Bu yeri buldun ve şimdi onu ve yeni arkadaşını korumaya çalışıyorsun. Buna saygı duyuyorum. Ama bazen ne kadar savaşırsan savaş, kazanamazsın evlat. Bunu bilmek büyümenin bir parçasıdır. Bir çocuk inatçı olabilir çünkü sonuçlarını anlamaz. Bir erkek durumu değerlendirmeli ve zararı azaltmalıdır."

Finn'in omuzları çöktü.

"Fulton'ın morali bozuk çünkü bütün gece yürüdü ve buraya geldiğinde çok çalışması gerekti."

Fulton yine gözlerini devirdi.

"Bunun sizi yanıltmasına izin vermeyin," dedi Wayne. "Yaptığı işte çok iyidir. Ekibi en iyilerden biri. Senden ya da diğerlerinden çok daha güçlü insanları alt ettiler.

Rahibin var. Bir kere başladılar mı, burayı yerle bir ederler ve ben de size yardım edemem."

En azından yalan söylemiyordu. Fulton bir kez başladı mı, onu durdurmak için kaba kuvvet gerekirdi. O kapsamlı, yakıcı dünya havasını yaydı.

"Bu yaratıklara ne olduğunu önemseydiğini biliyorum." Wayne melaloyu kanadından sallandırdı. "Yoksa burada, verandada olmazdın. İnsanın yapması gerekeni yapması gerektiğini söyleyenleri duymuşsundur. Şu anda o adam sensin. Herkesi kurtarabilirsin, Finn. Tek yapman gereken içeri girmek, köpeğini almak ve bahçeyi geçip bize doğru yürümek. Hepsi bu kadar. Bu kadar basit. Bunu yap ve bugün başka kimse ölmesin. Sana söz veriyorum."

Finn yutkundu. Boyun eğmiş görünüyordu. "Anlaşmayı kabul et, evlat," dedi Fulton.

"Pes ediyorum," dedi Finn.

Wayne başını salladı. "Olaya bu şekilde bakma. Vazgeçmiyorsun. Akıllıca olanı yapıyorsun. Asil olanı."

Finn'in içinde bir şeyler kaynıyordu. Yavru çoban köpeği kalçalarından kalktı ve ön kapıya doğru süzüldü.

Finn asayı sıktı. Klyuv'un gözleri büyüdü.

"Aşağı gel." Wayne ona el salladı. "Bunu yapabilirsin."

Finn ağzını açtı. "Melaloyu bırak ve panzehiri yere koy."

İki paralı asker ona bakakaldı. "Bu büyük çeki yazmak istemiyorum."

Fulton Wayne'e baktı. "Ne sikimden bahsediyor bu?"

"Kim bilir?"

"Şimdi yap," dedi Finn.

"Bu kadar," diye tersledi Fulton. "Oyun zamanı bitti. Şimdi bunu benim yöntemimle yapacağız."

"Unutma, canlı," dedi Wayne. "O ve köpek."

"Benden!" Fulton öne çıktı. "Üçte ok başı düzeni..."

Altı asker öne çıkarak Fulton'un arkasında, liderin arkasında yönelen bir kaz sürüsü gibi kaba bir üçgen şeklinde pozisyon aldılar.

Finn verandada asayı iki eliyle kavradı ve önüne dikti.

"...İki..."

Uçtaki direklere demirli koğuşun duvarı görünür hale geldi, soluk gümüşten yarı saydam bir bariyer. Fulton ellerini öne doğru itti ve perdeleri açar gibi birbirinden ayırdı. Tam önünde bir boşluk oluştu.

Finn'in içinde göz kamaştırıcı beyaz bir büyü kümesi birikti, göğsündeki küçük, hiper-yoğun bir noktaya basınç yapan bir fırtına. Paralı askerler koğuşlarının arkasında bunu hissetmedi.

Fulton gülümsedi. "...Bir."

Altı büyücüden Fulton'a ışıktan yapılmış altın zincirler koptu ve ona güç akıttı. Ağzını açtı, gözleri büyüyle yanıyordu. Alevler kollarını kapladı.

"*Kabul ediyorum,*" diye fısıldadı Finn, sesi doğal olmayan bir şekilde yüksekti. "*Yardım et bana, Morena!*"

Çoban uludu, feryadı ürkütücü bir ilkel şarkıydı kana susamış.

Melalo gagasını Wayne'in parmaklarına sıkıştırdı. Paralı asker onu kenara fırlattı. Yaratık havalandı.

Roman'ın onu daha önce hiç görmediği kadar hızlı hareket ediyordu.

Finn'in içindeki kar fırtınası serbest kaldı. Buz parçaları yerden dışarı fırladı, birbirlerine çarparak donmuş dalgalar gibi paralı askerlere doğru hücum etti. Soğuk avluyu sardı, acı, kutup soğuğu, Kış'ın kendisi nefes verirken. Noel ağacı kırıldı ve parçalandı, özsuyu bir anda kristalleşti. Gökyüzünden iki kuş düştü, uçuşlarının ortasında dondular.

Buz dalgaları nithing direklerine çarptı ve çatırdadı, şaftlarını hızlandırdı, direkleri altı donmuş buzlu dondurmaya dönüştürdü. Rünler göz kırparak söndü. Koğuş yırtıldı ve yedi kişi geri tepmenin etkisiyle koro halinde haykırdı. Paralı büyücüler tökezleyerek geri çekildi.

En büyük dalga doğrudan Fulton'a yöneldi.

Büyücünün ellerinden bir alev püskürdü ve kendisine doğru koşan buzdan duvarı deldi.

Buz gelmeye devam etti.

Fulton çılgılık attı, alevleri beyaza döndü. Ateş ve buzun etkisiyle buhar patladı.

Asa Finn'in ellerinde dans ediyordu. Homurdandı ve itti, varını yoğunu asaya koymaya çabaladı ama elinde hiçbir şey kalmamıştı.

Buz bir metre daha kaydı ve durdu. Yarım adım daha atsaydı, Fulton ellerini kaybedecekti.

Finn yere yığıldı ve dik durabilmek için asaya tutundu.

Fulton'ın alevleri söndü. Yarı yarıya eğilmiş, 400 metre koşmuş gibi ağır ağır nefes alıyordu.

Vay be. Çocuk çok güçlü. Çok fazla kontrol değil ama çok fazla ham güç. Roman gülümsedi. Morena'nın elleri bununla dolu olacaktı. Hak etmişti.

Buz dalgaları çatladı ve çöktü. Fulton doğruldu. "Arrowhead üzerimde!"

Altı büyücü, ölümden dirilen zombiler gibi öne çıktı.

"Bu iyiydi evlat," diye seslendi Fulton. "Seni çok hafife almışım. Ama şimdi senin işin bitti ve benim işim bitmedi. Kullanma şansın olacağından değil ama sana bir tavsiye vereyim. Büyü söz konusu olduğunda, her şey güçte kalmakla ilgilidir."

Finn gözlerinde yanan öfkeyle ona baktı.

Fulton önce üç, sonra iki parmağını kaldırdı. Altın zincirler tekrar ona doğru fırladı.

Finn tökezledi. Vücudu bir tarafa, Klyuv diğer tarafa gitti ve Roman verandaya çıkarak ikisini de yakaladı.

Finn ona bön bön baktı.

Mülk sınırında Wayne yemin etti.

Roman bir efsun tükürdü. Kemik zincirler yerden fışkırarak Fulton'ı ve arkasındaki altı büyücüyü kemik tasmalarla yakaladı. Roman elini uzattı, parmaklarını kapattı ve çekti. Zincirler çırpınan paralı askerleri bir yığın halinde sürükledi, Fulton merkezde olmak üzere etraflarında dolandı. Roman onları ayağa kaldırdı, yere çarptı, tekrar ayağa kaldırdı ve tüm insan ve kemik yığınının ağaçlara doğru fırlattı.

"Nasıl?" Finn kekeledi. "Ölüyordun."

"Bir tanrının gözyaşları hakkında komik bir şey - çok fazla ilahiyat içeriyorlar. O pislikler keşke ölüyor olsaydım diyor. Onun yerine, kızgınım ve tanrımın korkunç sevgisiyle doluyum. İyi iş çıkardın, Finn. İçeri gel. Bunu konuşmamızın zamanı geldi."

ROMAN, KLYUV'U DUVARA YASLADI VE ASAYI OKŞADI.

İyi çocuk. Klyuv kendisine dokunulmasına izin verme konusunda seçiciydi. Çocuğun tüm parmakları ve iki gözü hâlâ yerindeydi ki bu da bir tür mucizeydi.

"Git ateşin yanına otur, Finn."

Çocuk tökezledi ve bir un çuvalı gibi şöminenin önünde yere düştü. Ölü gibi görünüyordu.

Roman şömineye bir parça odun daha attı, kütükleri yerleştirmek için bir sopayla dürttü ve mutfığa gitti. Bunun için ısı ve şeker gerekiyordu. Buzdolabından bir şişe sbiten çıkardı. Üç gün önce canı çektiği için biraz yapmıştı ama onun yerine yumurta likörünü içmişti.

Eggnog şu anda çok iyi giderdi.

Bir çaydanlığa sbiten doldurdu, oturma odasına döndü, çaydanlığı şömineye bağlı demir bir kancaya geçirdi ve kancayı ateşin içine doğru çevirdi.

Finn kıpırdamadan oturdu. Çoban köpeği yavrusu onun yanına sıkışmış, başını kucağına koymuş ve sadık gözlerle ona bakıyordu.

Köpek kapısı çarptı. Bir an sonra melalo oturma odasına koştu ve metal kül kovanının arkasına saklandı, sağlam kafasının yarısı ve küçük, yuvarlak bir gözü dışarı çıkmıştı.

"İşte buradasın, paskudnik."

Melalo titredi.

"Şu yaptığına bak. Kendini yakalattın, şimdi de çocuk travma geçiriyor."

"Bu onun hatası değildi," diye mırıldandı Finn. "Fedya'yı yakalamaya çalışıyorlardı. O da dikkatlerini dağıtmak için onlara doğru koştu."

"Bu doğru mu?"

Melalo tekrar titredi. Roman ayağa kalktı, bir parça kurutulmuş etle geri geldi ve uzattı. Melalo kovanın arkasından çıktı, kurutulmuş eti kaptı ve saklandığı yere geri koştu.

Çaydanlığın ağzından buhar çıktı. Yeterince sıcaktı. Roman ateş çubuğuyla döner kolu ateşten çekti, katlanmış bir havluyla çaydanlığın sapını tuttu ve sıcak demden iki fincan doldurdu. Baharat kokusu odayı doldurdu. Fincanlardan birini Finn'e uzattı. "İç bakalım."

"Ne oldu?"

"Sbiten. Bal, reçel, su ve baharatlar. Sizi hemen ısıtacaktır."

Finn yudumladı. Yüzüne biraz renk geldi.

Roman kanepede en sevdiği yere yerleşti ve kupasından bir yudum içti. "Can kulağıyla dinliyorum."

Finn kupasına baktı.

Roman ona, "Bu konuda utangaç davranabileceğin noktayı geçtik," dedi.

"Kız kardeşimi aldılar."

"Kimi?"

Finn ona karanlık bir bakış attı.

"Tanrılar." "Slav tanrıları mı?"

Başını salladı. "Onlarla bir tür anlaşma yaptı. Her zaman dışarıda, onların istediği bir şeyi yapıyor. Bazen eve geliyor ama asla birkaç günden fazla kalmıyor."

Alışılmadık bir şey değil. Tanrılarla yapılan anlaşmalar her zaman bir takım şartlara bağlanırdı. Asıl soru, kız kardeşinin bu anlaşmadan ne kazanacağıydı?

"Sonra, geçen yıl Şubat ayında bu rüyaları görmeye başladım. Kış, kuzey ışıkları. Kar. Buz. Karanlık orman." Finn biraz daha sbiten içti. "Uyandığımda yatağım buzla kaplı olurdu."

Bu doğru gibi geldi.

"Ondan önce güçlerin var mıydı?"

Finn başını salladı.

"Bu daha önce kız kardeşime de olmuştu ama farklı bir şekilde. Ailem beni Biohazard'a götürdü. Orada sihrinizin ne olduğunu söyleyebilecek bir adam var."

"Luther Dillon."

Finn yukarı baktı. "Onu tanıyor musun?"

Roman başını salladı. Luther nadir bulunan biriydi; güçlü, resmi eğitim almış ve kafası kışında olmayan bir büyücüydü.

"Luther ne dedi?"

Finn'in gözleri karardı. "Bir pagan tanrısı tarafından seçildiğimi söyledi. Hangisi olduğunu söyleyememiş, o yüzden ikiye indirmiş: Ullr ve Morena. Onun adını söylediğinde sanki kafamın içinde bir çan çaldı."

Acıdan daha iyi.

"Onun ne olduğuna baktım," dedi Finn. "O kötü, soğuk ve karanlık. Ölüm ve kış tanrıçasıdır. New York'ta onu kızdıran bir aile varmış ve o da hepsini dondurmuş, bebekleri bile."

"O yaptı. Sadece bir aile değildi, Lihoradka'nın tarikatıydı ve kendi içlerinde bir veba kuluçkaya yatmışlardı, ama evet, o

hepsini dondurdu. Bebekleri bile. Kurnazlık tanrıların iyi olduğu bir şey değil. Bu yüzden bize sahipler. Hafifletiyoruz."

"Şey, ona tapmak istemiyorum. Ben Slav bile değilim. Ailemizin hiçbiri öyle değil. Beni seçmemeliydi."

"Bir Slav tanrısının sizi seçmesi için Slav olmanıza gerek yok. Benim komşum Polonyalı. Vücudunda tek bir Kelt kemiği bile yok. Ama druidizm ona hitap ediyordu ve bu yüzden o bir druid."

"En azından bir seçeneği vardı!"

Sbiten açıkça işini yapıyordu. Çocuk hayata geri dönmüştü.

"Ve sen yapmadın mı?"

"Hiç öyle hissetmedim. Geçen yaz boyunca beni yalnız bıraktı ama Eylül'de tekrar başladı. Kar, kan, soğuk, her gece. Uyandığımda pencerelerim donmuş olurdu. Banyomdaki borular iki kez patladı. Tamiri çok pahalıya mal oldu." Finn çöktü. "Peşimi bırakmadı."

"Bunu yapıyorlar." Roman içkisinden bir yudum aldı. "Tazılardan bahsetmişken, köpek ne zaman ortaya çıktı?"

"Bir ay önce. Onu verandamızın yanında yağmur altında titrerken buldum." Adam yavru köpeği okşadı, o da elini yaladı. "Athena'nın özel bir köpek olduğunu bilmiyordum. Sadece üç gün önce öğrendim."

"Morena'nın kutsal hayvanına bir Yunan tanrıçasının adını mı verdin?" Roman iç çekti.

Finn'in çene çizgisi sertleşti.

"Anlıyorum," dedi Roman. "Arada bir çuvallamaya izin var. Sadece bunu hak etmeniz gerektiğini unutmayın. Üç gün önce ne oldu?"

"Bir kabus gördüm."

Bu onu sarsmış olmalı. Gözleri dehşete kapıldı.

"Ne gördün?"

"Ailem. Evimizde ölmüşlerdi," dedi Finn sessizce.

Ağırmış. "Başka bir şey var mı?"

"Sunağın önünde bir rahip. Üzerinde Athena vardı. Uzun, kavisli bir bıçakla boğazını kesti. Kanı sunağın her tarafındaydı ve sunak yeşil ve mor ışıklarla parlıyordu. Gerçek gibiydi."

Çoban yumuşak bir şekilde sızlandı. Finn onu tekrar okşadı. "Sonra ne oldu?"

"Kanı dondu ve bir kadın sesi duydum. Ailemi, köpeğimi ve kendimi hayatta tutmak istiyorsam kaçmam gerektiğini söyledi. Köpeği takip etmemi ve büyük bir evin önündeki köknar ağacına vardığımda sığınak istememi ve kız kardeşim gelene kadar orada kalmamı söyledi. Sonra bana uyanmamı söyledi ve ben de uyandım. Giyindim, sırt çantamı ve Athena'yı aldım ve oradan ayrıldım."

Gizem çözüldü. Morena gerçekten ikna edici olmalı. Muhtemelen korkudan aklını kaçırmıştır. Yine de dışarıdaki pisliklerin neden onu avladığını açıklığa kavuşturmadı.

"Özür dilerim," dedi Finn.

"Ne için?"

"Buraya geldiğin için. Benim yüzümden yaralandın."

Roman omuz silkti. "Hepsi işimin bir parçası. Söylemeliyim ki, ilk kez biri benden sığınak istedi, ama görünüşe göre bunu sağlamakta oldukça iyiyim. Katolikler, kalbinizi yiyin."

"Çok şaka yapıyorsun," dedi Finn.

"Evet. Karanlığa yardımcı oluyor."

"Bunu neden yapıyorsunuz? Neden Chernobog'a hizmet ediyorsun?"

Ve işte başlıyoruz. "Genellikle burada bunun bir aile işi olduğuna ya da karanlık gücü sevdiğime dair esprili bir şeyler söylerim. Ama profesyonel bir nezaket gereği sana gerçek cevabı vereceğim. Bunu yapıyorum çünkü biri yapmak zorunda Finn. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, tanrılar var. En zayıfları bile hayatları mahvetmeye ve dünyamıza akıl almaz acılar getirmeye yetecek güce sahip. Biz onlar ve insanlığın geri kalanı arasında aracı olarak hizmet ediyoruz. Sınırı koruyoruz."

Finn ona baktı.

"Hangi tanrıya hizmet ederseniz edin bu boktan bir iş. İnsanlar hayatları iyi gittiği için ilahi müdahaleye başvurmazlar. Çaresiz kaldıklarında size gelirler. Bir çocuk kaçırıldığında, ekinler mahvolduğunda, veba sevdiklerini yakıp kavurduğunda, başka hiçbir şey yardımcı olmadığında. Suçluluk duygusu ve acı içinde gelirler. Ve sizin işiniz onların trajedilerini dinlemek, her şeyi kabul etmek, nezaket ve anlayış sunmak ve sonra tanrınıza gidip kurtuluş ve merhamet için yalvarmaktır. Bazen kabul edilir. Bazen saatlerce pazarlık yaparsınız ve onları elli doğru adamdan ona indirirsiniz ve sonra lanet olası on doğru adamı bulamazsınız ve tüm şehir yok olur ve bunu hayatınızın geri kalanında yanınızda taşırsınız, ama en azından denediniz. Bunu yapmak için özel bir kişi gerekir. Sık sık teşekkür almazsınız. Elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığınız zamanlar olur ve uğruna kan döktüğünüz ve savaştığınız insanlar yüzünüze tükürür ve adınıza küfreder. Ama bu yapılması gereken bir iştir."

Finn başka tarafa baktı. "Ya yapamazsam?"

"Morena'nın seni neden istediğini biliyor musun? Evet, sihrin ve uyumluluğun yüzünden, ama aynı zamanda

Bu işi istiyorsun. Bunu kötüye kullanmayacaksınız. Bir rahip güç tarafından baştan çıkarıldığında neler olduğunu ön sıradan izledim. Hiç hoş değil. Sen onlardan biri olmayacaksın. Bunu söyleyebilirim. Hayır diyebilirsin Finn. Çağırılmış olsan bile Morena'dan vazgeçip istifa edebilirsin. Seçim senin."

Şöminedeki odunların çıtırtısı ve onları parlayan gözlerle izleyen korgorushanın huzur veren mırıltısı dışında ev sessizliğe gömüldü.

"Eğer bunu yaparsam, kimse bana gelir mi?" Finn sessizce söyledi. "Benden yardım isterler mi?"

"Tabii ki yapacaklar. Neden yapmasınlar ki?"

"Paganlar her bahar Morena'yı öldürür. Samandan bir kukla yaparlar ve onu nehre atarlar."

Roman başını salladı. "Doğru."

"Onu *boğuyorlar*. Her yıl." "Bazen de onu yakıyorlar." "İnsanlar ondan bu kadar nefret ediyor."

Neredeyse gülecekti ama kendini tuttu. Pragmatizm yaşla ve tecrübeyle gelirdi ve çocukta ikisi de yoktu.

"Nefret burada güçlü bir kelime. İnsanlar Morena'dan korkuyor. Onun ismine karşı temkinliler. İşler gerçekten sarpa sarmadıkça ona yalvarmıyorlar. Ama bu ondan nefret ettikleri ya da onun kutsamasını istemedikleri anlamına gelmiyor."

Finn şüpheci görünüyordu.

"Rahip olduğunuzda öğrendiğiniz şeylerden biri, şok ve korku geçtikten sonra, çoğu şeyin hayal ettiğinizden daha basit olduğudur. Uyguladığımız gelenekler ve ritüeller sadece tanrılar için değildir. Onlar bizim için, insanlar için. Bir bakıma hayran hizmeti."

"Ne?"

"Boğulma ritüeli -biz Slav paganları için doğru kelime obryad- baharın başlangıcında gerçekleşir. Hava güzeldir, gökyüzü mavidir ve burnunuzun donmasını önlemek için yüzünüze atkî sarmak zorunda değilsinizdir. Bütün kış eve kapandıktan sonra, şekilli bir şeyler giyebilir, yaşlılarınızla bir araya gelebilir, dallar ve kurdelelerle bir bebek süsleyebilir ve onu suya atabilir ya da ateşe verebilirsiniz."

Finn kaşlarını çattı.

Roman ona gülümsedi. "Bu tatili kim sever biliyor musunuz? Senin gibi gençler. Birbirlerine bakmak ve flört etmek için akın akın gelirler. Morena bir tarım tanrıçası olarak başladı. Tam olarak aynı değil ama Asurlu İştar ve Yunanlı Demeter ile benzer köklere sahip. Bahar ayinlerinin ortak teması? Bereket."

Finn gözlerini kırptırdı.

"Gördün mü, tüm bu trajediyi 'insanlar tanrıçamı öldürüyor' üzerine kurmuşsun, oysa gerçekte her şey bir randevu için alışveriş yaparak kışı atlatmayı kutlamakla ilgili. Morena'ya daha önce bu konuda ne hissettiğini sormuştum."

"Yaptın mı?"

"Söyledim. Ne dedi biliyor musun? 'Nihayet, tatil zamanı.'" Roman son sbitenini de içti ve bardağı bir kenara koydu. "Şimdi senin şu kâbusuna bir göz atalım."

"

Su, dünyalar arasındaki sınırdır." Roman masanın üzerine ağır bir cam tabak koydu. "Başka hiçbir şeye benzemeyen bir büyü barındırır. Sizi saklayabilir. Sizi  ld rebilir. Su senin elementindir. Neden?"

"Kar ve buz mu?" Finn tahmin etti.

Roman başını salladı. "Aynen  yle. Arkaya git ve bana küçük bir buz saçağı getir."

 ocuk çekip gitti. Roman kâseyi ağızına kadar doldurdu ve ofisinden küçük bir ayna, k   t ve kalem aldı.

Finn elinde küçük bir buz sarkıtıyla geri geldi. "Otur."

Finn masaya oturdu.

Roman bir k   t parçası aldı ve yan tarafına bir çarpı işareti çizdi; karenin köşelerini birleştiren iki kesişen çizgi vardı. Her köşeyi daha küçük bir çizgiyle kesiştirdi ve Finn'e gösterdi.

"Morena's znak."

"Znek?"

"Znuck. Puck ile kafiyeli. Sembol anlamına gelir. Bu senin tanrıçanın mührü." Roman aynayı kaldırdı.

"Stilize edilmiş bir kar tanesi. Kar tanelerinin altı kenarı olması dışında."

"Bunda dört tane var. Eski Slavlar hidrojen bağlarını ya da altıgen kafesi bilmiyorlardı. Morena akan suyu durdurur. Sigil'i durmak, hareketsiz kalmak, yerinde durmak anlamına geliyor. Bu güçlü bir koruma. Bunu bir anıyı dondurmak için kullanacağız. Alnına çizmek için buz saçağını kullan. Kesin olması gerekmiyor. Elinden gelenin en iyisini yap."

Finn alnındaki buz sarkıtıyla bir şeyler karaladı.

"Kaseye bırak."

Buz saçağı suya düştü.

"Benden sonra tekrar et. 'Morena Ana, kışın ışığı...'"

"...kışın ışığı..."

"Hayat- korunuyor, Kar getirme,
koruyucu . tohumların, köklerin
koruyucusu..."

"...kökler..."

"Zihnime bak ve bir anı getir." "...anı..."

"Düşmanımın yüzünü görmeme izin ver."

"...düşman..."

"Kâseye bak ve kâbusunu hatırla." Finn suya baktı.

Büyü hareket etti. İnce bir buz tabakası yüzeyi kapladı, cam gibi berraktı. İçinde, Polaroid'de beliren bir fotoğraf gibi bir görüntü oluştu. Karmaşık giysiler içinde uzun boylu bir adam sade bir taş sunağın önünde duruyordu. Arkasında, sekiz kollu bir tekerlek olan bir sembol parlıyordu,

ince, için için yanan çizgilerle havaya çizilmişti, tıpkı tahtada yanan parlayan teller gibi.

Altı jant teli keskin üçgenlerle sonlanıyordu; saat yedi buçuk yönündeki bir diğeri ikiye ayrılmıştı; ve en üstteki, dümdüz yukarı bakan jant teli dış kenara ulaşmadan hemen önce ikiye ayrılmıştı.

Üç halka, yarıçapın yaklaşık dörtte birinde en küçük iç halka ve ardından bir dış, çift halka. Yani üç ve sonra ikinin katları, özellikle dört ve sekiz. Bunlar bu insanların kutsal sayılarıydı.

Parlak sarı panelleri olan koyu gri bir cüppe, kısırılmamış veya kuşaklanmamış, ancak belden dar kesilmiş; uzun gri kollar, dar kesim; koyu gri eldivenler; omuzlardan sarkan, metal kelepçelerle tutturulmuş ve uzun püsküllerle biten iki kalın kordon; ve üzerinde, omuzları ve kolları, göğsün üst kısmını örten ve katmanlı bir başlık oluşturan parlak sarı bir pelerin veya üst elbise. Karmaşık desenlerle işlenmiş güzel bir kumaş, neredeyse brokar gibi, ama dökümüne bakılırsa o kadar da ağır değil. Başlığın kenarları ve cübbenin etekleri yırtık pırtık ve yıpranmıştı.

Roman daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Cübbenin kesimi kesinlikle savaşçıydı, törensel din adamından çok savaş keşişiydi. Kumaşın üzerindeki sembollerin hiçbiri bir şey çağrıştırmıyordu.

Derin kukuleta rahibin yüzünün büyük bir kısmını gizliyor, yüzünün sadece alt yarısını açıkta bırakıyordu. Zeytin tenli, kısa, koyu renk sakallı. Bu ona hiçbir şey anlatmıyordu.

Rahip eldivenli elinde pençe gibi kıvrılmış uzun bir bıçak tutuyordu ve bıçağın kabzasına aynı çark sembolü kazınmıştı.

Bıçak.

Bu kadar.

Tekerlek Roman'ın bildiği herhangi bir dine aitmiş gibi görünmüyordu ama belli belirsiz tanıdık gelen bir yanı vardı. Dharmachakra, yani dharma çarkı ile karşılaştırmaya davet ediyordu. Hinduizm, Budizm ve Jainizm'in hepsi bunu kullanmıştı. Hinduizm'de güneş, ışık ve bilgi ile ilişkilendirilirdi. Budizm'de ise Buddha'nın öğretilerini temsil ediyordu. Dharmachakra uğurlu bir işaretti. Bu tekerlek hiç de öyle değildi. Doğru görünmüyordu.

Bu da doğru gelmiyordu. Parlayan sembol, bir savaş arabası tekerleğinden ziyade testere bıçağı gibi bir silah gibi baskıcı hissettiriyordu.

Bunu daha önce bir yerde görmüştü ama nerede?

"Rahip rüyanda bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Yaptı mı sen duymak herhangi bir Sesler,
herhangi bir şey at hepsi Morena
dışında?"

"Hayır."

"Pekala. Bırakabilirsin."

Finn rahatladı ve buz eriyerek görüntüyü de beraberinde götürdü. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi daha derine
ineceğiz." "Nasıl? Başka
bir obryad mı?"

"Hayır. Kahve yapacağız ve sonra ofisime geçip, uygun bir şey bulana kadar bir sürü eski kitaba bakacağız."

Finn gözlerini kırptırdı.

"Her şey kan ve gösterişli sihir değil. Birçoğu burs. Buna alışın."

"DHARMIC ÇARKI HAKKINDA NE DEMEK İSTEDİĞİNİ ANLIYORUM." KÜÇÜK kahverengi başlı sıvacı kuşu ileri geri zıplayarak çizimi inceledi. "Önemli olan uyum ve simetri ve bu öyle bir şey değil. Bu bir savaş arabası tekerleği değil."

"Hayır, eğer bu bir savaş arabası tekerleği olsaydı, dingili göstermek için düz bir daire olurdu, ama parmaklıklar merkezde kesişiyor."

"Aynen öyle. Bu bir deniz tekerleği de değil. Bu kötü bir şey."

Roman yüzünü ovuşturdu. Pencerenin yanındaki sandalyede oturan Finn kucağındaki devasa kitaba bakarken gözleri donuklaşmıştı. Çoban köpeği ayaklarının dibinde uyuyakalmıştı.

Paralı askerler onun ormana fırlattığı büyücü ekibini topladıktan sonra sessizliğe gömülmüşlerdi. Birkaç saat önce en küçük koloversh olan Fedya bir güncelleme getirdi: müşteri şahsen geliyordu.

Müşteri gelmeden önce neyle karşı karşıya olduklarını anlamaları gerekiyordu. Önceden uyarmak, önceden tedbir almak demektir. Ancak Finn'le birlikte saatlerdir bu konuyla uğraşıyorlardı ve hiçbir şey bulamamışlardı. Son çare olarak Dabrowski'ye bir koloversh göndermişti.

"Ama sana tanıdık geliyor mu?" Roman sordu.

Dabrowski kuşun içinden, "Bu en lanet şey," dedi. "Öyle. Ya daha önce gördüm ya da hakkında bir şeyler okudum. Nerede ve ne zaman olduğunu sadece öteki dünya biliyor. Çırağın soluyor."

Roman Finn'e baktı.

Çocuk iç çekti. "Tüm bunları gerçekten bilmek zorunda mıyız?"

"Evet," dedi Roman ve Dabrowski aynı anda. "Ama bunlar başkalarının tanrıları."

Dabrowski, "Tek bir tanrının olduğu bir dünyada yaşıyor olsaydık, bu bir sorun olmazdı," dedi.

"Çok daha büyük sorunlarımız olurdu," dedi Roman. "Doğru," diye kabul etti druid.

"Tanrı'ya hizmet etmeyeceksin Finn. *Bir* tanrıya hizmet ediyor olacaksın," dedi Roman. "Din adamlarının sorunu, sadece vaaz vermemiz değil, din değiştirmeye çalışmamız ve çoğumuzun diğer dinleri rakip olarak görmesi."

Sıvacı kuşu etrafta zıpladı. "Gerçekten de öyle. Farklı mezheplerden beş rahibi bir saat boyunca aynı odaya kapatın ve sonunda ya uyum ya da teolojik bir kan banyosu için eşit şansınız olsun. Kapıyı açana kadar hangisi olduğunu bilemezsiniz. Schrödinger Sinodu gibi. *Sinod* tam olarak iyi bir terim olmasa da..."

Dabrowski konuyu saptırmadan önce Roman onun sözünü kesmek zorunda kaldı.

"Mesele şu ki, kiminle uğraştığınızı ve onların neler yapabileceğini bilmeniz gerekiyor. Ve dinler her zaman büyür ve gelişir, bu yüzden ayak uydurmalısınız. Piotr gibi Druidler tek tanrılı, iki tanrılı ya da çok tanrılı olabilir. Bazıları tanrı kavramını tamamen reddetse de bir araya geldiklerinde aynı ayinleri ve ritüelleri yapmakta bir sorun görmezler ve hepsi aynı temel etiği takip eder. Önlerine bir meşe fidanı dikin ve nasıl birleşeceklerini görün."

"Neden?" Finn sordu.

Dabrowski, "Çünkü Druidlik hem bir din hem de bir yaşam biçimidir," dedi. "Zamanla ölçülen bir yol, bir yolculuktur."

mesafeden ziyade, hepimizin birlikte üstlendiği bir görevdir. Yaşam temelde ruhsaldır, doğa bilinemezdir ve hiçbirimiz hakikatin tekeline sahip değiliz."

"Ama sen neye inanıyorsun?" Finn sordu. "Ben şuna inanıyorum-"

Köpek kapısının kapağı gümbürdedi ve kocaman bir kuzgun ofise uçarak Roman'ın masasına kondu.

Hepsine lanet olsun.

Kuzgun annesinin sesiyle, "İşte buradasın," dedi.

Sıvacı kuşu irkildi. "Merhaba, Bayan Tihomirov."

"Petya. Burada ne işin var?"

"Aslında gidiyorum." Dabrowski masadan zıpladı ve evin içine doğru uçtu.

Korkak.

Roman iç çekti. "Evet?"

"Evet? Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Chernobog, bana sabır ver.

"Yılın bu zamanının senin için zor olduğunu biliyorum. Tüm aile evde kutlama yapıyor ve sen burada donmuş bir mantar gibi tek başına kalmışsın. En sevdiğin pirogi'yi yaptım. Uzanıp uzanmayacağını görmek için bekleyip durdum. Seni boğmak istemedim."

Boşluk karanlıktır, Boşluk huzurdur, ben onun içindeyim, soğuk kucağına sarılmışım ve huzurluyum...

"Aramıyorsun. Cevap vermiyorsun. Telefonunuz Kırık mı? Bozulmadı mı? Muhtemelen yine fişini çekmişsinizdir. Yaratıklarınızdan biriyle haber göndermiyorsunuz. Üç gündür bekliyorum."

Hiçbir şey Boşluğa ulaşamaz, çünkü o her şeyin başlangıcı ve sonudur...

"Sonunda seni kontrol etmeye geldim ve seni kuşumu vurmaya çalışan bazı zarazalarla çevrili buldum, ısınmış ölü gibi görünüyorsun ve bana söyleyebileceğin tek şey 'evet' mi?"

Boşluğun içinde huzurluyum.

"Ne kadar nankör bir oğlum var. Neden onları hala öldürmedin? Ne yapıyordun sen?"

Chernobog, bana sabır ver.

"Gördüğünüz gibi, misafirim var." Roman Finn'e baktı. "Bu Finn, Morena'nın yeni rahibi. Finn, bu benim annem Evdokia, Cadı Kahini'nin Baş Cadısı."

Kuzgun, far ışığına tutulmuş bir geyik gibi bakan Finn'e doğru döndü.

"Finn benim misafirim. Dışarıdaki sik kafalılar kiralık askerler ve Finn'i yakalamak için müşterileri tarafından tutuldular. Eğer onları öldürürsem, bu sorunu çözmez, değil mi? Sadece ertelemiş oluruz çünkü müşterinin kim olduğunu bilmiyoruz ve tekrar deneyeceklerdir."

Kuzgun Finn'e baktı.

Birkaç saniye geçti.

Birkaç tane daha.

"Ha!" Kuzgun kıkırdadı. "Karma!"

"Ne?"

"Bu, o sandalyede otururken yaptıklarınızın sonucu. Ve bu uzun zamandır geliyordu."

Roman gözlerini Finn'e dikti. Hayır, bunun imkânı yoktu. "O benim değil."

"Keşke öyle olsaydı! Eğer senin çocuğun olsaydı, bu bir mucize olurdu. Sevinçle karşılayacağım bir mucize. Eğer başarabilirsen

Bir erkek çocuk doğurmak için çırlçıplak soyunur ve Beltane çıplakları gibi ormanda koştururdum."

Roman, beyni bu zihinsel imgeyle boğuşmaya fırsat bulamadan gözlerini sıkıca kapattı. "Anne!"

"Neyin var senin? Otuz dört yaşındasın. Kafadaki beyaz saçları görebiliyorum. Nasıl oldu da hala bebek yapmadın?"

Geçersiz.

"Kendini kontrol ettirdin mi?" "Ne için?" diye hırladı.

"Düşük sperm sayısı için."

Roman inledi.

"Testosteronun nasıl? Yoksa anlaşımda sorun mu yaşıyorsunuz? Eğer ekipman arızaları yaşıyorsanız, bunun için şifalı bitkilerim var-"

"Anne!" diye kükredi.

"Ve şimdi bana bağıırıyorsun. Çünkü neden olmasın, devam et, iki gün boyunca seninle birlikte doğum yapan annene bağıır."

"Her yıl emek daha da uzuyor. Belki de hafızanız eskisi gibi değildir."

Kuzgun uğursuz bir sessizliğe gömüldü. Lanet olsun.

"On iki yıl oldu tatlım," dedi annem, sesini hüzün doldurarak.

Oh, Nav hayır.

"Her yıl sen ve ben bu oyunu canlandırıyoruz, ben gelip önemsemediğimizi anlamak için dırdır ediyorum ve sen her yıl kaçıp bu konuda konuşmayı reddediyorsun. Boş ver gitsin. Kimse seni suçlamıyor. Hiç kimse seni suçlamadı, çünkü bu asla senin hatan değildi. Yaşama yeniden katılmanın zamanı geldi, sence de öyle değil mi? Birini bul

Sevgiler. Kendini cezalandırmayı bırak ve biraz nefes al. Seni özlüyoruz. Babanı-"

Bu konuşma dışında her şey. Bir daha olmaz. Tekerleğin resmini kaptı ve kuzgunun önüne itti. "Bu sana neye benziyor?"

Kuzgun içini çekti ve çizimi inceledi. "Yeni Çağ'dan kalma bir otsebyachenna. Simetrik bile değil."

"Sence babam biliyor olabilir mi?"

"Baban üçüncü medovuha fincanını içiyor. Birkaç dakika önce beni sevdiğini söyledi, o yüzden ben olsam buna güvenmezdim."

Kuzgun tekrar Finn'e döndü. "Kız kardeşin geliyor mu?"

"Evet," dedi Finn.

"Güzel." Kuzgun Roman'a döndü. "Hayat dönüp dolaşıp aynı yere geliyor, evlat. Keşke bunu görmek için burada olsaydım. Ne yazık ki öz kız kardeşin az önce kapıdan içeri girdi, bu yüzden gitmeliyim. Dağınıklığınla ilgilen ve aileni görmek için aşağı gel. Misafirlerini de getir."

Kuzgunun gözlerindeki farkındalık kayboldu. Bir süre daha orada şaşkın şaşkın oturdu, tüylerini salladı ve arka kapıdan uçup gitti.

Tam daire. Şimdi bu neden bir çağrışım yaptı...?

Kafasının içinde bir şeyler kıpırdadı. Bir anının zayıf bir parçası.

"Otsebyachenna nedir?" Finn sordu.

"Uydurma saçmalık. Herhangi bir temele dayanmadan veya araştırma yapmadan kendi kendinize bulduğunuz bir şey."

Tam daire.

Kolovershi sürüsü odaya daldı, onları demir tazı takip etti.

"Ne oldu?"

Farkındalığının sınırında bir şey kıvılcımlandı, jilet bıçaklarından örülmüş şimşek gibi sivri, iğrenç bir büyü. Zamanları tükenmişti.

Roman ayağa kalktı. "Müşteri geldi."

Arazinin sınırında iki kişi duruyordu. İki de gri ve parlak yumurta sarısı giysiler giyyordu. Finn'in kâbusu gerçek olmuştu.

Roman dürbününe uzandı.

Soldaki, tanıdık kapuşonlu ve sarı stlkl kat kat bir cübbe giyyordu. Başlık yukarıdaydı. İçindeki yüz düz griydi ve bir çeşit pigmentle boyanmıştı. Alnından aşağıya, burun köprüsünün üzerinden dudaklarına ve çenesine doğru uzanan parlak sarı renkli dar bir dikey şerit onu ikiye bölüyordu. Kadın mı erkek mi, genç mi yaşlı mı olduğunu söylemek imkânsızdı.

Sarı kumaşı çok daha az lüks olmasına, cübbesinin ve kukuletasının kenarları yeni yeni yıpranmaya başlamasına rağmen rüyasındaki pisliğin tıpatıp aynısıydı. Muhtemelen diğer rahibin genç modeli, hâla saha çalışması yapıyor.

Rahip iki silah taşıyordu: Finn'in imgeleminde gördüğü kavisli bıçağın aynısı ve sol kalçalarında asılı duran, sapı bükülmüş bir ağaç dalından yapılmış tuhaf görünümlü bir balta. Baltanın sapı örgülü bir kordonla sarılmıştı ve

dar, acımasız bir balta başıyla, bıçaktan ziyade geniş bir sivri uçla sonlandırılmıştır.

Rahibin yanındaki kişi daha uzun boyluydu, omuzları genişti, giysisi kat kattı ama daha dar ve daha basit kesilmişti, bir rahip cübbesinden çok bir şövalye tabardıydı, kalçalarının hemen üzerinde düz siyah bir kemerle tutturulmuştu. Kemerden siyah kabzalı bir kılıç tutan süslü siyah bir kın sarkıyordu. Pelerinleri sade ve griydi; altından uzun, sarı bir kuşak sarkıyordu ve kenarları yırtık pırtıktı. Kukuletanın içindeki yüzü gri bir yarım maske koruyordu. Maskenin üzerindeki gözler kalın, kahverengi kaşların altında karanlık ve soğuktu.

Bir rahip ve bir şövalye. Büyü ve yakın dövüş, ikisi de kapsanıyor.

Garip çiftin arkasında Wayne ve Fulton kararsız bakışlarla bekliyorlardı. Fulton yeni kesilmiş bir fidandan yapılmış derme çatma bir bastona yaslanmıştı. Ormandaki uçuş sert bir inişle sona ermiş olmalıydı. Heh. Wayne'in yüzünde tuhaf görünümlü şişlikler oluşmuştu. İrin sızıyor gibiydiler. Ne biliyorsun, küçük kuş tek kafayla bile hala yumruk atıyordu.

Finn, "Rahibin elinde rüyamdakiyle aynı bıçak var," dedi.

"Peki bu size ne anlatıyor?"

"Bıçak törenseldir. Kurban törenlerinde kullanılır. Öyle bir dinleri var ki, rahipleri sürekli kurban bıçağı taşıyor."

Akıllı çocuk. Morena iyi seçim yapmıştı. Wayne ağzını açtı.

Roman odaklandı ve sesi kendine doğru çekti.

"Yani, dediğim gibi," diye açıkladı Wayne, "Çocuk içeride ve rahip ekibimin yarısını öldürdü."

Gri ve sarı ikili duyduklarını ya da umursadıklarını gösteren hiçbir belirti göstermediler.

Fulton, "Ciddi bir gücü var," dedi. "Duvara doğru gitmenizi tavsiye etmem."

Şövalye kılıcını kınından çıkardı. Düz, çift ağızlı bir kılıçtı, yaklaşık bir metre boyunda ve otuz inçlik bir ağız vardı. Kesme ve saplama için iyi.

İşte başlıyoruz. "Finn, buzdolabının olduğu arka odaya git. Sola dön. İkinci rafta bir kutu var, korsan sandığına benziyor. Onu bana getir."

Finn koşmaya başladı.

Şövalyenin arkasındaki rahip ellerini kaldırdı. Büyü parmak uçları arasında görünmez, sivri bir güç çizgisi oluşturdu. Rahip onu gerdi, şekillendirdi, hareketleri pratik ve karmaşıktı, neredeyse hipnotikti, dövüş ve ritüelin bir karışımıydı.

"Plan nedir?" Fulton talep etti. "Size destek olmamızı istiyor musunuz? Yardımcı desteğe ihtiyacınız var mı?"

Büyü renk kazandı. Bu bir parıltı ya da ışıltı değildi. Hayır, yapışkan bir şeydi, rahibin elleri arasında uzanan bir tür iksir ya da plazmaydı, havada asılı duran parlak, şok edici bir sarıydı. Roman'ın daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. İlahi ama yine de ilahi değil, insan büyüsünden süzülmüş ama onunla sınırlı değil. Yabancı. Doğal olmayan.

Ne oluyor lan?

Şövalye olduğu yerde dönüp durdu, elleri iyi çalışılmış şekillere girdi. Sarı plazma şövalyenin kılıcını kınına soktu.

Finn köşeyi döndü, yerde kayarak ilerledi ve sandığı ona doğru itti.

Bunun için dışarıda olmaları gerekiyordu. Roman Klyuv'u duvardaki yerinden aldı, asayı koltuk altına soktu ve sandığı aldı. Ön kapı önünde kendiliğinden açıldı. Roman verandaya adım attı ve döşeme tahtalarına dokunduğunda her bir ayağından bir güç çivisi gönderdi. Direklerdeki kafatasları mavi bir ateşe dönüşerek çenelerini takırdattı.

Şövalye ve rahip durakladı.

Artık neyle uğraştığınızı biliyorsunuz. Uzaklaş ve yaşa.

Rahip bükülerek sarı iksirini döndürdü. Rahip Şövalye ilerlemeye başladı, yavaş, kasıtlı, telaşsız.

O zaman böyle mi? Güzel.

Roman asasını yere bıraktı ve Klyuv'u verandanın tahtalarına yerleştirdi. Asa büyü sayesinde dik duruyordu. Klyuv'un vahşi gözleri kendi yörüngelerinde döndü. Kötü gaga sessiz bir çılgınlıkla açıldı ve hayali kemikleri ezerek kapandı. Karanlık, asanın yere değdiği noktadan dışarı aktı, yer boyunca yayılarak ön bahçeyi bir karışlık şeytani sisle kapladı.

Şövalye sorunsuzca iki adım daha attı. Karanlık etraflarında dönüyor, botlarına ve pantolonlarına yapışıyordu.

Rahibin arkasında bir metre boyunda sarı bir plazma halkası oluştu ve bildik düzensiz kol düzenine sahip bir araba tekerleği gibi orada asılı kaldı.

Roman sol eliyle bir fiske vurdu. Yerden dev bir kemik el fırladı ve şövalyeye ters bir yumruk attı. Savaşçı

birkaç metre geriye doğru uçu, havada takla attı ve sınırın hemen dışında ayaklarının üzerine düştü. Maske çatlayıp düştü ve yirmili yaşlarının sonlarında bir adam ortaya çıktı.

Güzel akrobasi.

Roman sandığı açtı. İçinde kara toprak bekliyordu. Parmaklarını içine daldırıp bir avuç aldı. Toz gibi yumuşak, hafif nemli ve dokunulduğunda soğuktu. Büyüsü tenini yaladı, soğuk, kadim, korkunç, bilinemez ve duygusuz, insanlardan önce orada olan ve onlar öldükten sonra da orada olacak olan büyü.

Finn geri çekildi. "Bu da ne?"

"Nav ve Boşluk arasındaki sınırdan gelen toprak. Ne yaparsanız yapın, verandadan çıkmayın."

Roman her kelimeyi şaklatarak bir efsun havladı ve bir avuç Nav toprağını bahçesine fırlattı. Sisine içine battı ve toprağın içine gömüldüğünü hissetti. Uhrevi büyü toprağa yayıldı, yüzeyin hemen altından kayarak yıllar önce gömdüğü şeyleri uyandırdı. Sisine bahçesine doğru aktığını, evinin etrafında bir halka şeklinde genişlediğini, sisin hemen altında bir büyü alanı oluşturduğunu hissedebiliyordu.

Avlunun karşısında rahip kollarını kavuşturdu ve sanki görünmez bir düşmanı elleriyle kesiyormuş gibi iki yana açtı. Rahibin arkasındaki sarı tekerlek eve doğru döndü ve havada gerilerek ince kılıçlara dönüşen iksir topakları fırlattı.

Roman kolunu yukarı kaldırdı. Kemik eller verandanın önündeki topraktan fırlayarak onları sarı yaylım ateşinden korudu. Dev parmaklar bombardıman altında titredi. Kemik kıymıkları verandanın üzerine yağdı.

Sihirli mitralyöz ateş etmeye devam etti.

"Ben...?" Finn teklif etti.

"Hayır."

Çocuk bir kamyon dolusu güce sahipti ama eğitim almadığı için bunu tamamen içgüdüsel olarak kullanıyordu. Sihrini serbest bıraktığında, daha önce yaptığı şeyi yapacaktı - hepsini korkunç bir patlamaya sokacak ve sonra tükenecekti. Doğru an için saklamak zorundaydılar.

Kemik parçaları yere saçıldı. Sarı bıçaklar gelmeye devam etti ve bir tıslamayla kemik kalkanı kesti. Önce sol yüzük parmağı, sonra da sağ işaret parmağı kırılarak yere düştü. Roman boşluklardan çimenleri ve saldırganların etrafındaki sarı parıltıları görebiliyordu.

Şerefsizler. Elleri yeniden büyötmek için çok fazla kemik gerekirdi. Kadim büyü sisin altında değışti. Neredeyse oldu.

Şövalyenin kılıcının parıltısı, kılıçtan yayılan ince şeritler gibi sekiz çizgiye ayrıldı. Şövalyenin etrafını sardılar. Doğal olmayan bir hızla hücumla geçti, göz açıp kapayıncaya kadar on metre yol kat etti.

Ayağı sihirli alanın içine değdiği anda, altındaki çimenlik esnedi. Sanki katı zeminin kendisi bir ağız filizlendirmiş ve kenarları jilet gibi keskin kemik dişlerle süslenmiş bir şekilde ardına kadar açılmıştı. Boşluk yaşama ve büyüye açlık duyuyordu. Dokunduğu her şeyi yiyip bitiriyordu.

Savaşçı sıçradı ve havada dönerken kılıcıyla bir daire çizdi. Yerin çeneleri onu büyük beyaz bir köpekbalığı gibi takip etti ve yuttu.

Sol kemik el paramparça oldu. Boşluktan parlayan bir kılıç fırladı. Roman Finn'i yoldan çekti ve kılıç ön kapıya saplandı, kapı da asit gibi cızırdayan bir büyü damlasına dönüşerek eridi.

Roman dişlerini gösterdi.

Toprağın yüzeyinin hemen altında iki büyü düğümü birleşti ve sisin içinde izler bırakarak rahibe doğru hızla ilerledi. Bu rahip devam etti bükme onların Silahlar, habersiz, büyülerine odaklandılar.

Rahibin önündeki zemin ikiz dalgalar halinde yükseliyor, dişli ağızlar bu dalgaların içinde kayıyordu.

Rahip doğruca yukarı sıçradı. Aynı anda tekerlek öne doğru düştü ve rahip tekerleğin ortasından geçti. Tekerlek döndü, kenarı açgözlü toprağı çiğniyordu. Rahip onun üzerinde havada asılı durmuş, kollarını sallayarak sarı plazmayı karmaşık bir çılgınlıkla ileri geri fırlatıyordu.

Ve uçabiliyorlardı. Harika, sadece harika. Sırada ne var? Ateş tükürmek mi?

Savaşçıyı yutan toprak kütlesi patladı. Serbest kaldı, kılıcını geniş bir kavisle savurdu, hiç yıpranmamıştı. Kahretsin.

"Bu iyi değil, değil mi?" Finn sordu.

"Harika değil, evlat."

Rahip bıçağı kemerinden çekip çıkardı ve geniş bir kavis çizerek aşağı doğru sapladı. Sarı ikor bıçaktan uçtu ve yere yapıştı. Hayali bir ağız Roman'ın midesine kızgın dişlerini geçirdi ve bir parça et kopardı. Acı çiğ ve sıcaktı ve kendini kontrol etmek için elini gerçek karnının üzerine koymamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

Büyü alanının sekiz ayak genişliğindeki bir parçası Roman'ın zihinsel ufkundan kayboldu, kenarları acıyla yanıyordu. Sisin içinde bir delik oluşmuş ve çıplak zeminden bir daire ortaya çıkmıştı. Üzerinden ince sarı dallar filizlendi, tıpkı

ters dönmüş bir denizanasının dokunaçları gibi. Tekerlek onların üzerinden öne doğru kayarak rahibi de beraberinde taşıdı.

Rahip sağ taraflarındaki toprağı bıçakladı. Roman'da acı çiçek açtı. Sis in bir parçası daha yok oldu, daha fazla dokunaç ortaya çıktı ve savaşçı onların üzerine doğru ilerledi ve ince dalların üzerinden sanki sağlam bir zeminmiş gibi koşarak rahibin önünden tekerleğin kenarına sıçradı. Hâlâ dönüyordu ve düşmesi gerekiyordu ama ayakları kenara değmedi. Parlayan sarı canavarın on beş santim üzerinde asılı kaldı ve ellerini birbirine kenetledi. Vücudundan ince kırmızı bir buhar yayıldı, yukarı doğru aktı ve parlak sarıya dönüştü.

"Neler oluyor?" Finn talep etti.

"Benim kutsanmış toprağımdan besleniyorlar. O sarı bok her ne haltsa onu beslemek için büyüü tüketiyorlar."

Onlara daha fazla toprak atmak hiçbir işe yaramaz. Bu sadece onlara yemeleri için daha fazla büyü verirdi. Rahibi ve çarkı devirmek zorundaydı. Tek yolu buydu.

Roman elini savurarak havayı pençeledi. Karanlık füzeler sis in içinden çıkıp rahibe doğru fırladı.

Savaşçı duruşunu değiştirdi. Üzerindeki sarı çizgi, büyüyle damlayan sekiz ayak uzunluğunda bir kılıca dönüştü. Kılıç karanlık kümelerini keserek onları içine çekti. Füzeler yok oldu.

Sikeyim.

Rahip döndü ve tekrar bıçakladı. Acı, delik, tekerlek ileri kayıyor.

Boka batmışlardı.

Her zaman başka bir seçenek vardı.

Hayır, bunun dışında her şey. Biri bunu takip etmeyecekse, büyük açıklamalar yapmanın ne anlamı vardı? Gururu vardı. Söylediklerinde ciddiye, işi bitmişti. Buraya kadar sadece gücüyle gelmişti ve henüz tükenmemişti. Hâlâ yapabileceği şeyler vardı.

Nefesinin altında alçak sesle ilahi söylemeye başladı.

Yolun sonunda sihir belirdi, o kadar parlak, o kadar güçlü, o kadar ışıltılıydı ki, bir an için bocaladı.

Direksiyondaki çift de bunu hissetti. Savaşçı, Roman'ı ve yeni geleni görüş alanında tutmaya çalışarak yana kayd.

Pelerinli bir figür evine doğru ilerledi.

Paralı askerler ona doğru döndüler.

Bu büyüü biliyordu. O kadar tanıdık, o kadar doğru geliyordu ki, uzun ve korkunç bir yolculuktan sonra eve gelip ateşin yandığını ve masanın hazır olduğunu görmek gibi. Onu kucakladı ve verandadan ona doğru adım atma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

Figür kapüşonunu indirdi. Bir kadın. Koyu sarı saçları örgüyle toplanmış hoş bir kadın.

"O benim kız kardeşim!"

Kız kardeş... *Tanrılar onu aldı...* Parçalar yerine oturdu. "Kız kardeşin bir Vasyliya mı?"

"Evet. Bu önemli mi?"

Kahretsin, Finn.

Slav neopaganları var olduğu sürece, her zaman bir Vasyliya olacaktı. Sayısız folklorik hikâyenin kahramanı, pagan tanrılar tarafından kutsanmış, sihirli ve gizli bilgilere sahip bir kadındı. Prensler onun için savaştı, ejderhalar ve kötü ölümsüzler onu kaçırdı, gezgin kahramanlar onun elinin ayrıcalığı ve etki alanının anahtarları için onunla savaştı.

O kurbağa prenses, Amazon savaşçısı, ateş kuşunun ve altın elmaların koruyucusuydu.

İlki Değişim'den kısa bir süre sonra ortaya çıktı. O öldürüldüğünde, bir başkası güçlerini ortaya koydu ve onun yerini aldı. O zamandan beri birkaç tane oldu, her seferinde bir tane. Bir önceki Vasyliya ile yıllar önce tanışmıştı ve bu buluşma hafızasına kazınmıştı.

Aydınlık ve Karanlık panteonunda Vasyliyalılar sınırda yürümüş, kendi yollarını seçmiş, kadın gücünün ve bilgisinin bir ifadesi, hem cadıların hem de savaşçıların mirasçısı olmuşlardır. Slav tanrıları birbirine girdiğinde anlaşmazlıkları çözdüler, felaketleri önlemek için kehanetlere göre hareket ettiler ve kozmik dengeye yönelik tehditleri ortadan kaldırdılar. Bazıları daha güçlü, bazıları daha zayıftı ama hiçbiri hafife alınmamalıydı.

Ve Prekrasnaya ve Premudraya olmak üzere iki çeşittirler. Güzel ve Bilge. İlki büyüleyici, cazibeli ve karşı konulmazdı; orduları diz çöktürmek ve güçlü insanları kendi emirlerini yerine getirmeye ikna etmek için büyü ve cazibesine ve manipülasyonuna güvenirdi. İkincisi ise derin büyüye sahip bir yaratık, saldırgan güçleri olan, öngörülemez ve keskin bir büyücüydü.

Ve şimdi ona baktığında, Roman'ın hangisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Güzel mi yoksa Bilge mi?" Finn yüzünü buruşturdu. "O benim kız kardeşim!" Lanet olsun. Roman ilahisine devam etti.

Vasyliya iki paralı askere bakmadı bile. Sesi soğuktu. "Git."

"Bu ne lan..." Wayne'in sesi teslim olmuş gibiydi. Açıkça görülüyordu ki, adam garip büyülu şeylerin gerçekleşmesi için sınırına gelmişti. "Siz de kimsiniz hanımefendi? Burada ne işiniz var?"

Vasylisha onların yanından geçip doğruca Roman'a baktı. Bakışları birleşti. Artık ilahi söylüyor, büyüsünü karmaşık bir ağ haline getiriyor ve lastik bir bant gibi büküyordu. Ona daha önce tanışmışlar gibi bakıyordu ama nedenini bir türlü anlayamıyordu. *Onu* hatırlayabilirdi. Kesinlikle.

Lütfen Bilge olun, lütfen Bilge olun...

"Bana bak," diye başladı Fulton. "Bu saçmalıklardan bıktım usandım artık. Ben 3. seviye bir pyro'yum. Ne olduğunu bilmiyorum-"

Vasylisha kılıcını kınından çıkardı. Yaklaşık otuz inç uzunluğunda, geniş, sığ bir dolgusu ve basit bir bakır çapraz muhafazası olan çift ağızlı bir bıçağı vardı. Kiev Rus mezarlıklarından çıkmış bir şeye benziyordu; 1200 yıl önce Viking paralı askerlerinden oluşan Varangian ordusunun verimli Avrasya ovalarının kontrolü için Hazarlarla çatıştığı zamanlardan kalma bir eserdi.

Rahip döndü. Çarkın kenarından yukarı doğru uzun sarı iksir telleri uzanıyordu. Çark daha hızlı döndü ve sarı iplikler yukarı doğru spiral çizerek çarkın etrafında koruyucu bir kafes oluşturdu.

Vasylisha'nın kılıcı beyaz alevler içinde patladı.

Fulton kılıca bakakaldı, Wayne'i kolundan yakaladı ve paralı asker liderini kenara çekerek yoldan uzaklaştırdı.

Hâlâ doğrudan Roman'a bakıyordu ve Roman onun bakışlarında dile getirilmemiş bir iletişim okudu.

Aynı anda vurun.

Roman'ın sihrinin son halkası da yerine oturdu.

Ağzını açtı.

Vasylisha kılıcını kaldırdı.

Roman büyüünün son kelimesini söyleyerek büyüünü içine gömdü. "...*pogibi!*"

Yok ol!

Lanet içinden yırtıldı, mor parıltılarla titreşen koyu karanlık bir çizgi, bir yılanın dili gibi ileriye doğru uzandı. Büyüsü, ham insan gücü, iradesiyle bir silaha dönüşmüştü.

Vasylisha da saldırdı. Kör edici ateş kılıcından kayarak zemini kesti ve tekerleğin tam ortasını yırttı. Sarı kafesi yararak geçti. İksir beyaz ateşle buluştu ve cızırdayarak yanarak yok oldu. Tekerleğin kenarı sihirli bir çatırtıyla yarıldı. Savruldu ve yere çakıldı.

Savaşçı, kesik darbenin isabet etmesinden çok kısa bir süre önce sıçradı ama rahip bu şansı yarım saniye ile kaçırdı. Roman'ın karanlık yıldırımını onları ısırarak ikisini de havaya savurdu. Rahip kasıldı ve yüksek perdeden bir sesle çığlık attı. Sarı dallar yok oldu. Tekerlek eriyerek yok oldu.

Savaşçı Vasylisha'ya doğru atıldı. Kadın onunla kafa kafaya çarpıştı. Çarpıştılar, soluk ateş ve sarı ikor uçuştı.

Rahip havada iki büküm oldu, hâlâ spazmlarla kıvranıyordu. Keskin bir sarsıntıyla hançerini kınından çekti.

"Hayır, seni piç!" Roman kükredi.

Rahip kendini kalbinden bıçakladı.

Bedenlerinden büyü fişkırdı; yaşam gücü, kan ve güçten oluşan bir sel, hepsi kadim ve yasak bir pazarlıkla teslim oldu. Sel sarı bir sise dönüştü ve

Rahip. Yaklaşan bir kasırganın sesi gibi kulakları sağır eden bir gümbürtü havayı doldurdu.

"Neler oluyor?!" Finn bağırdı.

"Pislik herifler kendilerini feda ettiler! Bir şey geliyor!"

Gürültü patlaması kayboldu, aniden kesildi. Gök gürledi. Sarı sis göz kırparak yok oldu.

Devasa bir figür çimenlerin üzerinde yükseliyordu. Bir canavar, korkunç vücut parçalarından oluşan korkunç bir zoolojik fraktal: kaplumbağa çeneleri, timsah dişleri, çılgın bir ateşle parlayan altı dar, sarı göz, kas, sinüs, kemik ve kitinle birlikte bir aslan ya da belki bir maymun görünümüne bürünmüş bir vücut... Roman'ın kelime dağarcığında onu yeterince tanımlayacak hiçbir kelime yoktu.

Ağzını açtı. Ağaçların üzerine sarı ikor damlacıkları düştü ve sarı dallar sıçrayanlardan sarmallar oluşturarak çamları boğdu. Bir feryat yükseldi. Uzaylı büyüünün dalgası Roman'a çarptı. Klyuv'u dışarı itti ve Finn'i omzundan kavrayarak destek aldı.

Azgın bir nehri zapt etmeye çalışmak gibiydi. Anında, cephaneliğindeki hiçbir şeyin ona dokunamayacağını biliyordu. Neredeyse tükenmişti. Onları kükremesinden korumak için kalan tüm gücünü harcadı.

Çimenliğin diğer ucunda Vasyliisa çığlık attı, sesi tamamen sessizdi, ses duvarı tarafından bastırılmıştı. Fulton'ın büyücüleri kollarını diğer paralı askerlerin etrafında bir çember şeklinde birleştirmiş, birleşik güçleriyle onları korumaya çalışıyorlardı. Çemberin dışında kalan Wayne'in keskin nişancılarından biri umutsuzca kaçmaya çalıştı ama

adımın ortasında içten dışa doğru patladı ve karı kanla ıslattı.

Canavar ağzını kapattı ve etrafına bakındı.

Roman'ın başka seçeneği yoktu. Gururunu bir kenara bırakmak zorundaydı yoksa etraflarındaki herkes ölecekti. Bu şey Finn'i, Vasyliya'yı, onu ve paralı askerleri öldürecek, sonra da Dabrowski ve Schatten'e, oradan da şehrin dış mahallelerine doğru ilerleyecekti.

Pazarlık için zaman kazanması gerekiyordu.

"Finn,

Morena'dan feryadı iste!"

Çocuk gözlerini kırptırdı. "Bir balina ne yapabilir ki? Su yok ki!"

"Tanrı aşkına, çocuk! Hiçbir şey bilmiyor musun? Çılgılık! Ona çılgılığını sor!"

Finn fısıldayarak yukarı baktı.

Dev, ağırlığını kaydırды. Yer titredi. Henüz bir adım bile atmamıştı.

Finn'in gözleri yuvalarından fırladı. Ağzı açıldı. Bir doğaüstü Feryat sökülmüş gelen Finn'in Ağız, a Saf ıstırabın çığ, baskın sesi, ailesi tarafından terk edilmiş, eziyet görmüş ve ihanete uğramış bir tanrıçanın çılgılığı. Bu sesin katıksız gücü sersemleticiydi.

Deve çarptı ve Yaratık sendeleyerek geri çekildi ve birkaç dakikalığına sersemledi.

Roman gözlerini kapadı, tanıdık karanlığı aradı.

A Şekil tezgâhlanmış önce Onu, onun Varlık Bir insanın dayanabileceğinden daha fazla.

Yardıma ihtiyacım var.

Sessizlik.

Eğer bana yardım etmezsen, çocuk ölecek. Daha da

sinirlenecek.

Önünde karlar içinde terk edilmiş bir köknar ağacının görüntüsü belirdi.

Evet, tamam, ağacı sürükleyeceğim.

Chernobog olan akıl almaz güç uzandı ve ona dokundu.

Roman verandaya geri dönmüştü. Güç onu doldurdu, Üzerinden karanlık bir örtü gibi yayılıyordu. Birleşti ve Chernobog'un çivili tacının tanıdık ağırlığını alnında hissetti.

İki büklüm olan Finn irkilerek doğruldu.

Roma karanlıktı, ebediydi ve sürekli değişiyordu. Her şeyin sonu. Son Soğuk.

Canavar onu gördü. İleriye doğru büyük bir adım attı.

Kelimeler Roman'ın dudaklarından döküldü:

"CHERNOBOSHE, NAV'IN EFENDISI, TANRIM, BANA
YARDIM ET

İHTİYACIM OLDUĞU ANDA."

Ellerinde siyah bir yay belirdi. Yayı çekti ve parmaklarında güçle cızırdayan siyah bir ok oluştu.

Roman ateş etti.

Ok, gülünç derecede küçük olan yaratığı, bir devi delen bir iğne gibi kesti.

Evrende çok az mutlak gerçek vardı ve yine de bunlardan biri her zaman varlığını sürdürdü, çünkü gerçekliğin varoluşuyla örülmüştü: değişim sürekliydi. Evren Doğduğu andan itibaren Çürümeye başladı. Ve Chernobog bu Çürümenin kişileşmiş haliydi.

Ok yaratığa saplandı. Yaradan kahverengi bir leke yayıldı.

Canavar sarsıldı ve parçalanarak çürümüş et yığınları halinde yere yığıldı. Vücudundan parçalar yağdı ve düştükçe toza dönüşerek parçalandı. Bir an daha geçti ve geriye hiçbir şey kalmadı. Sadece boş bir avlu.

Vasylisha, araba yolunun ağzında savaşçının kafasını omuzlarından ayırdı. Zıpladı ve ayaklarına doğru yuvarlandı.

Paralı askerler kaçtı. Bu planlı bir geri çekilme değildi; hayır, dönüp koştular, paniğe kapılmış bir insan sürüsü gibi can havliyle kaçıyorlardı, araba yolundan aşağıya ve gözden kayboldular.

Her şey hareketsizdi.

Roman yayı bıraktı. Bir an boş havada asılı kaldı ve sonra bir kâbusun parçaları gibi dağıldı.

Vasylisha ölü savaşçının başının üzerinden geçip verandaya doğru yürüdü. Onun gelişini izledi. Büyüsü sessiz bir ışıktı, şimdi gizliydi, içe doğru çekilmişti. Yirmili yaşlarının sonundaydı, ondan yarım ayak kısaydı ve ayaklarının üzerinde hafifçe hareket ediyordu. Acı soğukta kar yığınları arasında açan bir kardelen çiçeği gibiydi: güçlü, güzel, büyüleyici.

Merdivenlerden çıktı ve hâlâ başındaki taca baktı. Gözleri çok maviydi.

Birden karşısında yırtık, lekeli bir sweatshirt, eski bir eşofman altı ve Eeyore terlikleriyle durduğunu fark etti.

"Sen çağırdın."

"Yapmak

zorundaydım."

"Bunun bedelini cehennem ödeyecek."

O biliyordu. Bunda şaşılacak bir şey yok. Bilge Vasylisha çok şey biliyordu. . şeyler. Hepsi . ve tanrılar konuştuk için Onlar, için ve

Vasylisalar dengeyi korumak için kullandıkları araçlardı. Belki de Morena ona söylemişti.

"Bu ilk kez olmuyor," dedi ona.

"Ama bu sefer ailem yüzünden."

Roman uzandı ve taca dokundu. Duman halinde eridi ve bir rüzgâr onu alıp götürdü. Gücü bırakmak zorlu bir savaştan sonra zırhını çıkarmak gibiydi. Kendini yorgun ve sakin hissetti.

Finn'e döndü. "Sana daha önce de söyledim, bu tür şeylerden kaçmak her şeyi daha da kötüleştirir."

Çenesini kaldırdı.

"Teklif yapıldığında ya kabul edin ya da reddedin," diye devam etti. "Kararınızı vermek için ne orada ne burada beklemenin bir bedeli var."

"Sorun değil," dedi Finn.

"Hayır, öyle değil. Ödeyecek olan sen değilsin. O ödeyecek." Roman'a başını salladı.

Finn dönüp Roman'a baktı. "Neden bahsediyor? Ne fiyatı?"

"Göreceksin." Vasyliisa Roman'a döndü. "Biz de sizinle geleceğiz."

"Glades ayrımcılık yapmaz," dedi. "Seni bağışlamayacaklar. Buna gerek yok."

"Kardeşim yüzünden bunu yaşayacaksın. Ben de sizinle geleceğim. En azından bunu yapabilirim. O da gelecek. Bu onun için iyi olacak. Yaptıklarının sonuçlarını öğrenmesi gerek."

Roman'ın aklına annesinin sesi geldi. *Karma*.

"Beni tanıyor musun?" diye sordu.

Kaşlarını kaldırdı. Gözlerinde tehlikeli bir ışık parladı.
"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

"Andora," dedi. "Dora the Dud Explorer. Eksi Dora. Veshnevski Akademisi'nde senden üç yıl gerideydim. Birlikte rünler üzerine bir ders almıştık."

Aman Tanrım.

"Okula birlikte mi gittiniz?" Finn sordu.

Gözlerini kısmıştı. "O zamanlar hiçbir gücüm yoktu, çünkü önceki Vasyliya hâlâ hayattaydı. Slav değildim, hiçbir dili konuşmuyordum ve ailemiz de topluluğun bir parçası değildi. Sadece garip rüyalar görmeye başladım ve sonra bazı tezahürler oldu ve Cadı Kahin beni buldu ve ailemi Paganizm eğitimi almam gerektiğine ikna etti."

Onu şimdi hatırlıyordu. Aslında hafızası kristal berraklığındaydı, beynine kazınmıştı.

"Diğer çocuklar da kötüydü," dedi Andora. "Ama Roman en acımasız olanıydı."

Ağzını açtı. Hiçbir şey çıkmadı.

"Kalemlerimi yılanı çevirdi. Ve ayakkabı bağcıklarını."

Bir şekilde sesini buldu. "Mutsuz bir cocuktum. Büyüm dengesizdi. Her zaman yılanlar vardı. Kontrol edemiyordum."

"Çok uzun saçlarım vardı," dedi. "Dokuz yaşındayken kendimle ilgili sevdiğim tek şey buydu."

Roman verandanın tahtaları arasında kaybolmayı diledi. "Örgümü zehirli bir engerek yılanına dönüştürdü."

Finn ona baktı.

"Beni ısırđı. Neredeyse ölüyordum. Ve kimse yılanı saçıma geri döndüremedi. Kesknek zorunda kaldılar."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Roman. Uzun zaman sonra gelmişti.

"Henüz değıl. Ama olacaksın."

Kadın ona gülümsedi. Boynundan ayaklarına kadar her yeri buz kesmişti.

"Ama bugün değıl. Bugün kardeşimi kurtardın. *O* borcu başka zaman tahsil edeceğim. Şimdi Nav'a gitmeliyiz. Sürüklemen gereken bir ağaç var."

Kışın soğuşu Roman'ın yüzünü dondurdu. Gözlerini açtı ve omuz silkerek koşum takımını göğsüne yerleştirdi.

"Arkadaşım!" Farhang onun görüş alanına süzüldü. "Söz verdiğim gibi bekledim."

Kar çtırtırdadı ve Andora ile Finn patikada cisimlendiler. Finn'in çoban köpeğı karda zıplıyor ve hoplayıp zıplıyordu.

"Ve yanında yoldaşlarını da getirmişsin." Farhang yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bu kadar uzun süren yalnızlıktan sonra, bu utanç v e r i c i bir zenginlik."

Andora Farhang'a baktı. "Kim o?"

"Ahura'sını gücendiren bir magav."

Finn, "Bizi öldürmeye çalıştı," diye ekledi.

Farhang ellerini kaldırdı. "Bedenim yaptı. Sizi temin ederim, ben bir tehdit değilim."

Andora Roman'a baktı.

"Öyle değil," diye onayladı Roman. "Andora, başına gelecekleri biliyorsun, o yüzden Finn ve Farhang, bu daha çok sizin için. Evlat, burası Kış Katedrali, tanrıçanızın alanı. Burası

o yüce hüküm sürer. Katedralin merkezinde Morena ve Chernobog'un Koliada'yı geçirdikleri saray olan Buz Terem yer alıyor. Şimdiye kadar benimle misin?"

Finn başını salladı.

"Morena insan ziyaretçileri umursamıyor. Saraya ulaşmak için, sonuncusu Hatıra Gladyleri olan sınavlarından geçmeliyiz."

Andora, "En kötü anılarınızı yeniden yaşamamanıza neden oluyorlar," dedi.

Roman, "Eğer Morena'ya hizmet etmeye başlarsan, burası senin ev sahan olacak," dedi. "Bütün bunları atlayıp doğrudan Terem'e gideceksin. Tabii onu kızdırmazsan."

"Yaptın mı?" Finn sordu. "Oh, evet."

"Birden fazla mı?"

Roman başını salladı. Koliada'ya gitmesinin bir nedeni vardı. Tatillerde Chernobog'un çağrısı üzerine Terem'i ziyaret etmek zorunda kaldığı beş seferden sadece birinde Morena ona izin vermişti. Diğer dört seferinde Glades'ten geçmek zorunda kalmıştı.

"Her seferinde aynı mı?"

"Evet. Tabii daha da berbat bir şey olmazsa, o zaman o öncelik kazanacak. Farhang, geri çekilmek için son şansın."

Magav omuzlarını dikleştirdi. "Bu hak ettiğim bir hesaplaşma."

İyi dedin. Roman başını salladı. "Hadi şu işi bitirelim." Ağacı karın üzerinde sürükleyerek ilerlemeye başladı.

"Ama ağacın ne anlamı var ki?" Finn arkasından sordu.

"Morena ve Chernobog tartıştılar," diye açıkladı Roman. "Bunu kendi başına düzeltmeye çalıştı ama işe yaramadı, bu yüzden şimdi ona bir hediye getiriyorum."

"Ama ağacı ortaya çıkaramaz ya da kendisi alamaz mıydı?"

"Hayır," dedi Andora. "Mesele ağaç değil."

"Mesele sürükleme eylemi," dedi Farhang.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Finn.

"Bağlama ihtiyacın var." Roman koşum takımının yerini değiştirerek omuzlarına daha iyi oturttu. "Chernobog ve Morena'nın sağlam bir evlilikleri var ama ara sıra, şu anda olduğu gibi, kavga ediyorlar."

"Neden?" Finn sordu.

"Çeşitli sebeplerden dolayı. Bu sefer savaştılar çünkü Morena Svarog'un volhv'larından birini öldürmek istedi."

Andora, "Svarog Gök Baba'dır, Adil Yargıç'tır, Zanaatkâr'dır," diye açıkladı. "Ebeveynlerin çocuklarıyla sorun yaşadıklarında dua ettikleri kişidir, ki ebeveynlik konusundaki sicilini düşündüğünüzde bu çok ironiktir. O Morena'nın babası. Uzun zaman önce, Boşluk Ejderhası Skiper-Zmei, Morena ve iki kız kardeşini kaçırdı, onları canavara dönüştürdü ve zulüm yapmaya zorladı."

Finn gözlerini kırptırdı.

"Sonunda kardeşleri Perun, Gök Gürültüsü, ilahi bir ekip oluşturdu ve kız kardeşlerini kurtardı," diye devam etti Roman. "Ama tanrılar bunu yapmakta çok geç kaldılar. Kız kardeşler acı çekti. Morena ailesini onu terk ettikleri için asla affetmedi. Ödünç aldığınız o feryat, hissettiği ıstırabın sesidir. Kız kardeşleri, Bahar ve

Summer, evine döndü, ama kin tuttu, bu yüzden Nav'a gitti, Chernobog ile tanıştı, aşık oldular ve onunla evlendi. Tanrıçanızın öfkesi var. Kendini kaybettiği zamanlar oluyor ve kocası da..."

Öfkelenmeye karar vermeleri ihtimaline karşı gözlerini ormana dikti ama kar sakın duruyordu.

"Onunla uçurumdan aşağı konuş," diye bitirdi Andora. "Bir hafta önce, Svarog'un volhv'larından biri Koliada ayinleri sırasında bir konuşma yaptı, çocuklar ve ebeveynler hakkında bir teğet geçti ve Morena'ya nankör dedi."

"O nankör değil. Terk edilmişti," diye homurdandı Finn.

"Doğru," diye kabul etti Roman. "Svarog'un volhv'unun oğluya sorunları var. Alexander bu sefer babasını kızdırmak için ne yaptı bilmiyorum ama anlaşılan yaşlı adam içini dökmeye karar vermiş ve bunu yapmak için Morena'yı kullanmış. Bu akıllıca değildi. Tanrıçanız onlara tam olarak nerede durduklarını hatırlatmak istedi. Chernobog onu düşüncesizce bir şey yapmaktan alıkoydu. Şimdi de bir hediyeyle kış fırtınasını dindirmeyi umuyor. Ama bu herhangi bir hediye olamaz. Özel bir şey olmalı."

"Yani ağaç özel mi?"

Roman, "Hayır, ama ben öyleyim," dedi.

"Ve çok alçakgönüllü." Andora gökyüzüne baktı.

"Chernobog'a hizmet ettiğim ilk beş yıl boyunca Morena, Koliada sırasında Buz Terem'e çağrılmam için bir neden buldu. Glades'ten dört kez geçtim. Altıncı yılımda tanrıma büyük bir hizmette bulundum."

"Neydi o?" Finn sordu.

"Onun adına bir Void canavarı öldürdüm. Gücü büyük bir artış gösterdi ve bana bir nimet bahsetti," dedi Roman. "Koliada sırasında çağrılmamalıyım. Özellikle de bu gün. Karısına ne kadar değer verdiğini göstermek için bana verdiği sözü bozdu ve onunla savaşmaktansa benimle savaşmayı tercih etti. Bu ağaç onun bağlılığının ve benim hürmetimin kanıtıdır."

"Ya yapmazsan?" Finn sordu. "Ya sadece durursan?"

"Yapamam. Ağaç, Chernobog'un adını anmanın bedeli. Bana tacını, yayını ve gücünü ödünç verdi. Karşılığında bu köknarı Buz Terem'e kadar sürükleyeceğim ve şikayet etmeyeceğim. Birçok hatam var Finn, ama sözümün eriyim."

Roman sırttı ve daha sert çekti.

ORMAN KORKUNÇLUĞUNU KAYBETMİŞTİ. BİR TANRI ATEŞİ GÜN DOĞUMU gökyüzünde oynaşıyor, önce pembe, sonra lavanta, sonra da yumuşak bir mor renkle parlıyor ve turkuaz parlaklığının ipeksi izleri parıldayan tüller gibi uzanıyordu. Ne gece ne de gündüzdü, ikisi arasında büyülü bir zamandı ve onlar uzaklaştıkça gökyüzü daha da parlaklaşıyordu. Morena daha iyi bir ruh halindeydi. Ona güzel bir ağaç getiriyordu ve yeni rahibi eve geliyordu.

Yürümeye devam ettiler. Farhang ve Finn biraz geride kalmışlardı, Farhang Zerdüştlüğü ve bir magavın güçlerini anlatmaya çalışıyordu. Andora ona yetişti ve karda yürümeye devam etti.

"Soğuk mu?" diye
sordu. Kadın başını
salladı.

"Şu tekerlekli ve garip büyüğü ikisi hakkında," dedi.
"Nereden geldiklerini biliyor musun?"

Andora salladı onu Kafa tekrar. "Asla geldi böyle
bir şeyle karşılaşmadım."

Yapılacaklar listesine eklenecek bir gizem daha.

Yan yana yürüdüler. Şimdi her zamanki gibi iyi bir
zamandı.

"Bak, şu yılan meselesi..."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. Bu kadın daha önce hiç
tanımadığı bir bakışla kesebiliyordu.

"Bu benim hatam," dedi. "Bunu ben yaptım. Sadece bunun
kasıtlı bir zorbalık olmadığını açıklığa kavuşturmak
istiyorum."

"O zaman neydi?"

"Yakınlık ve kontrol eksikliği."

Gözlerini devirdi. "Bunu duymak için
sabırsızlanıyorum." Kendini toparladı.

"Eee?"

"Dur bakalım. Gerçek bir erkek gibi tüm duygularımı
bastırdım ve onları geri getirmek biraz çaba gerektiriyor."

"Acele etme."

Roman iç çekti. "On iki yaşında gerçekten mutsuz bir
çocuktum." "O kısmı sen söyledin."

"Annemle babam ayrılıyordu. Daha önce de birkaç kez
ayrılmışlardı ama bu sefer farklı hissediyordum. Son."

Annesi ve babası hiç evlenmemişti, ancak annesi bugün
bile yeri geldiğinde kendisini Bayan Tihomirov olarak
tanıtıyordu. Şimdi, yıllarca onların çatışmalarını ve
barışmalarını izledikten sonra, asla ayrılmayacaklarından
emindi

Birbirlerini. Yaş, ikisini de çoğu zaman aynı evde yaşayacak kadar yumuşatmış ve kavgaları eski hırçınlığından çok şey kaybetmişti. Ama o zamanlar tam bir kaostu.

"Kız kardeşlerim panikliyordu. Aile çöküyormuş gibi hissediyordum. Annem ve babam ellerinden geldiğince bizi sorunlarından uzak tutmaya çalışmışlardı ama birbirlerine kızgındılar. Erkek kardeşim..."

"Bok kafalı."

"Mükemmeldi. O mükemmeldi. Yedi yaş büyüktü ve her şeyde iyiydi. Her sınıfın en iyisiydi. Teorik, pratik, fark etmezdi. Mızrakta ilk üçte, yayda bir numaraydı. O bir keskin nişancıydı. Ava gittiğinde, herkes eli boş dönse bile, o her zaman eve av getirirdi. Yay için hiç sabrım yoktu."

"Yarım saat önce gayet iyi görünüyordun," dedi.

"Yılların pratiği. Kardeşime doğal geldi. I

Bir keresinde ona bunu nasıl yaptığını sordum, o da bana düşünmeyi bırakmamı söyledi. Kendimi boş bırakmamı. Sıkılmayın, endişelenmeyin. Sadece boş ol ve bekle."

İç çekti.

"Kardeşimin başı asla belaya girmezdi. Görev ne olursa olsun, ben bir adım bile doğru atamazken, o her seferinde beklentileri aşarak düzgün bir şekilde yapardı. Tanınmış bir büyücü aileden geliyordum. İtibarımızı korumak zorundaydım. Benden büyük şeyler bekleniyordu ve bir şekilde dokunduğum her şey boka döndü."

"Ah evet, zavallı küçük pagan prens," dedi Andora, ama sözlerinde herhangi bir ısırik yoktu.

"Beşinci sınıftaki ilk dönemimde, ağabeyimin Akademi'de geçirdiği on iki yıl boyunca hiç olmadığı kadar çok kez müdürün odasına girdim. Öyle bir noktaya gelmişti ki, başım derde girdiğinde veli-öğretmen görüşmesi için onu çağırıyorlardı. Hiç kızmazdı. Asla azarlamadı. Bana sadece bir kurtçukmuşum gibi baktı. Sanki benden bir şey beklemiyormuş, bu yüzden hayal kırıklığına uğramamın bir anlamı yokmuş gibi."

"Bu çok fazla duygu demek," dedi Andora. "İyi olacak mısın?"

"Endişelenmeyin, bu iş bittikten sonra onları ait oldukları yere geri koyacağım ve bu konu hakkında bir daha konuşmayacağız. Asla."

"En azından bir planın var." Ses tonu ona planının aptalca olduğunu söylüyordu.

Gerçekten de devam etmek istemiyordu ama bunu kısmen kefaret ödemek için yapıyordu. İnancın bir üyesi bu konuda ruhani rehberlik için ona gelseydi, onlara yaralı tarafla konuşmalarını ve içlerini dökmelerini tavsiye ederdi. Bunun bir bedeli vardı, çünkü bunu doğru bir şekilde yapmak kendini ortaya koymak anlamına geliyordu. Affedilirdi ya da affedilmezdi ama Farhang'ın da dediği gibi, bu hak ettiği hesaplaşmaydı.

Gerçi şu anda yükünü hafifletmek pek işe yarayacakmış gibi gelmiyordu.

"Her neyse, babamdan sonra kardeşimin Kara Volhv olmasına çok önceden karar verilmişti. Ailem her zaman ilk doğan olarak bunun onun hakkı olduğunu söylerdi."

"Ama böyle bir kural yok, değil mi?" diye sordu usulca.

"Hayır." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "İnsanlar plan yapar ama kaderin iplerini tanrılar çeker. Ben yufka yürekli bir çocuktum. Beş yaşlarındayken kedimize araba çarptı ve onu yolun kenarında ölü buldum."

Parçalanmış cesedi gördüğünde yaşadığı buz gibi heyecanı hâlâ canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu.

"Çok uzun süre ağladım, öyle ki bir sorun olup olmadığını anlamak için beni bir terapistle götürdüler."

"Terapist ne dedi?"

"Üzgün olduğumu söyledi. Tanrılar belirli bir soydan gelenlere bağlanırlar. Bu tanıdıktır ve onlar alışkanlıkların yaratıklarıdır. Chernobog'un rahibini bizim ailemizden seçeceği belliydi ve ailem de bunu kaldırabileceğimi düşünmedi. Çok yumuşak olduğumu ve Chernobog'a hizmet etmenin beni öldüreceğini düşündüler. Sonumun Kara Volhv olmaya çalışan diğerleri gibi olacağını ve babamın yıllar sonra söylediği gibi, boynumda b i r vakum ipiyle bir dalda asılı bulunacağımı düşünüyorlardı. Bu yükü taşıyabilecek biri varsa, o da kendini toparlamış olan kardeşim olurdu. O daha soğuktu. Olaylardan daha az etkilenirdi. Bizim özel rahiplik tarzımıza daha uygundu. Ve bunu o istedi. Herkes için en iyi karar buydu ve buna sadık kalmaya kararlıydılar."

Andora, "Ebeveynler iyi niyetli," dedi.

"Öyle." Roman omuz silkti, ağaç arkasında sabit bir ağırlık oluşturuyordu. "En eski anım Nav'dan."

Ona baktı.

"Kaç yaşında olduğumu bilmiyorum. Küçüktüm. Belki üç. Dışarıdaydım. Karanlıktı ama büyük bir ateş yanıyordu.

A

Dev bir adam ateşin yanında oturuyordu. Şişte et pişiriyordu ve bana da bir tane verdi. Çok lezzetliydi. Dokunmak için çok sıcaktı ama yeterince hızlı yiyemedim. Adam beni izledi ve kıkırdadı."

Andora'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sen yaptın-" "Şşşt," dedi ona.

"*Onu* güldürdün mü?" diye mırıldandı.

Chernobog'dan birden fazla kıkırdama duymuştu ama bu konuşulacak bir şey değildi.

"Ondan sonra uzun bir süre ziyaret etmedim. Kendimi hayal ettiğime inandırmıştım, sonra on yaşıma girdim ve rüyalarım başladı. O zamana kadar ikiye ikiyi bir araya getirecek kadar çok şey biliyordum. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, geceleri Nav'da dolaşıyordum. Sonunda babama söyledim ve o da çıldırdı. Geriye dönüp baktığımda, sanırım bu onu korkuttu ve beni korumaya çalışıyordu, ama benim bundan çıkardığım şey, benim, destansı bir başarısızlık olarak, mükemmel kardeşimin görkemli kaderini çalmaya çalıştığım." "

"Ugh." Başını iki yana salladı. "Suçluluk duygusu."

"Evet. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hayal kurmayı bırakamıyordum. On iki yaşıma geldiğimde Nav'da o kadar çok koşturmuştum ki sanki eve dönmüş gibiydim. Tuhaf güçler ediniyordum ve büyülerim düzensizdi. Annemle babamın ayrılması bu pastanın üzerine bir kiraz koydu. Derslerimde başarısız olmaya başladım. Sürekli bir çukura düşüyormuşum ve oradan çıkamıyormuşum gibi hissediyordum."

Neredeyse ormanın dışına çıkmışlardı. Yarım mil sonra Glades başlayacaktı. O noktaya varmak zorundaydı.

"Oturup kara kara düşünürdüm. Kara kara düşündükçe her şey daha karanlık görünür, büyüm buna daha çok karşı koyardı. Yılanlar ilk kez ortaya çıktığında, bir sınavda

başarısız olmuştum.

Kardeşim daha o sabah beni annemi ya da babamı kızdıracak bir şey yapmamam konusunda uyarmıştı. Ben de orada oturup kötü notu saklamanın bir yolunu bulmaya çalıştım ve düşündükçe daha da sinirlendim ve sihrimi elimde tutmak daha da zorlaştı, ta ki patlayana kadar."

"Aha. Bir anda oldu. Tabii ya. Senin hatan olması mümkün değil."

"Benim hatamdı ama seni hedef almıyordu. Çok yönlüydü. En son sırada, köşede oturuyordum. Solumda ya da arkamda kimse yoktu. Dabrowski önümde oturuyordu. Daciana sağımda oturuyordu. Sen Daciana'nın önüne oturdun. Dabrowski'nin Nav ve Prav tabanlı büyüye karşı doğal bir direnci var. Doğaya dayalı güçleriyle ilgili bir şey. Onu tarafsız olarak görüyorlar ve orada olduğunu fark etmiyorlar."

"Mhm."

"Daciana her zaman çok fazla koruyucu tılsım taşırdı, kemeri şu bebek cep telefonlarından biri gibiydi. Sende hiçbir şey yoktu. şimdi bir yetişkin olarak bakınca mantıklı geliyor ama o zamanlar hiçbir fikrim yoktu. Kalemlerin yılanı dönüştüğünde ne yaptığımı bile bilmiyordum. Denedim ama geri alamadım. İsteyerek yapmadığımı söyledim ama kimse bana inanmadı, çünkü okulda bir mil uzunluğunda bir sabıka kaydım vardı."

Ona şüpheci bir bakış attı.

"Ailem arandı. Büyük bir olaydı. İkinci seferinde, ne olduğunu fark ettim, bu yüzden onu kontrol altına almaya çalışmak için aşağıya baktım. Sonunda ayakkabılarına baktım. Sonra ayakkabı bağcığında yılanlar çıktı ve ofise geri döndüm. Annem benimle konuştu, babam benimle konuştu, herkes benimle konuştu. Herkes bana nasıl

bu saçmalığı yapmaya devam edemezdim. Babam bir kordona bir kemik tılsımı taktı ve bunu her zaman boynumda taşımamı söyledi."

"Mhm. Peki ya üçüncü sefer?"

"Üçüncü sefer... kasıtlıydı. Yine, özellikle seni hedef almamıştı ama kasıtlıydı." İcini kaplayan öfke patlamasını hâlâ hatırlayabiliyordu.

"Ne oldu? Bir şey olmuş olmalı." "İyi değildi."

"Buraya kadar geldin Roman. Hepsini alalım."

Kaçış yoktu. İç çekti.

"Bir gece önce kız kardeşlerimden Lena ev ödevini yapıyordu. Her zaman iyi bir ressamdı ve Nav'ın tanrılarının portrelerini çiziyordu. Chernobog'a bir uzun yay verdi. Ona yayın öyle görünmediğini söyledim. Onu yakından görmüştüm. Onu tutmuş ve ateşlemiştim ama bu kısmı kendime saklamıştım. Bana inanmadı. Bir ergenlik anı yaşadım. Hani on iki yaşındasınız ve haklı olduğunuzdan kesinlikle eminsinizdir ve dünya sizi yanıltmaya çalışır ya? Onu kızgın bir şekilde ağabeyimin yanına sürükledim, çünkü babamın onu da Çernobog'u görmeye götürdüğünü ve geleceğin Kara Volhv'u olarak bu işi çözeceğini biliyordum."

"Ve?"

"O zamanlar bilmiyordum ama babam ve ağabeyim Çernobog'un önüne gittiklerinde, ağabeyime bakmış, iki kelime söylemiş ve onları geri göndermişti."

"Peki neydi onlar?" diye sordu.

"'Yanlışı çocuk'."

Andora kısa bir kahkaha attı.

"Kardeşim beni çok iyi tanırdı. Okulla başımın yeterince derde girdiğini görmüştü.

yalan söylemiyordu. Yayı görmüş olmam gerektiğini fark etti. Kafasında bir ampul yandı."

"Doğru çocuğu bulmuştu."

"O yaptı. Bana baktı ve gözlerinde nefret vardı. Bunu gördüm. Fiziksel bir şey gibiydi. Dedi ki, 'Boktan biri olmaktan bıkmadın mı? Her gün ailemizi utandırıyorsun. Kimse senin ağzından çıkan hiçbir şeyi duymak istemiyor. Sessiz olmayı öğren. Senin için en iyisi bu."

Kelimesi kelimesine
hatırlıyordu. "Vay be."

Ormanın sonuna varmışlardı. Glades ileride, orman duvarıyla çevrili geniş bir açıklıkta bekliyordu. Roman durdu. Andora da durdu.

"O gece hiç uyumadım. Gittikçe daha da sinirlendim. Sabah okula gittim ve günün çoğunu hatırlamıyorum. Sıramda oturdum ve öfkemle boğuştum. O kadar sinirlenmişim ki, kör olmuş gibiydim. Bunların hiçbirini ben istememiştim. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmaktan yorulmuştum. Benim beceriksiz olduğumu düşünüyorlardı, ben de beceriksiz olacaktım." Derin bir nefes aldı. "Bıraktım. Çünkü beceriksizler böyle yapar. Kimsenin incinmesi umurumda değildi. Her şeyi dışarı attım. Tüm nefreti, tüm öfkeyi. Tüm kötü duyguları. Babamın kemik tılsımı kırmızıya döndü, kıyafetlerimi yaktı ve kırıldı. Ve sonra saç yerine engerek yılanın oldu. Berbat hissettim. Hâlâ berbat hissediyorum."

"Hiç özür dilemedin."

"Özür dilerim."

"Hayır, Roman. O zamanlar, biz çocukken. Sen hiç özür dilemedin."

"Kovalyev buna gülerken ona yumruk attım."

Ona dik dik baktı. "Alakasız bir üçüncü şahsa yumruk atmak özür sayılmaz."

"Seni bizim sınıftan çıkardılar. Bana senin 50 adım yakınına gelmemem söylendi."

"Bir yolunu bulabilirdin." Sesi acımasızdı.

"Yapabilirdim," diye itiraf etti. "Ne söyleyeceğimi bilemedim."

Bu yüzden masanıza çikolata bıraktım."

Gözlerini kırpıştırdı. "O sen miydin? Lisa olduğunu sanmıştım." "Lisa sana jelibon bırakırdı."

"Doğru."

"Tekrar söylüyorum, suç benim. Hiçbir Şekilde kişisel olmadığını açıkça belirtmek isterim. Evime döndüğümüzde Dabrowski'ye sor. Bu sonuncusu onu köpek gibi hasta etti. Bir saat kadar kustu ve Daciana bayıldı. Yani sana sataŐmıyordum. Dikkatini çekmeye alıŐmıyordum. Sana eziyet etmekten mutluluk duymuyordum. BaŐımda o kadar çok Şey vardı ki, senin var olduğunu bile fark etmedim."

"Ah." Biraz güldü.

"Bu ukuru daha da derin kazıyorum, değil mi?" "Oh evet. Ne tür bir ikolataydı?"

"Ferrero Rocher," o dedi. "ile Fındık. Altın ambalajlı. Bir pakette on altı tane."

Vardiya Sonrası dünyasında çikolata pahalıydı. Sahip olduğu her Şeyi buna harcamıŐtı.

İ ekti.

"İyi miydiler?"

Andora başını salladı. "yleydiler. Ama bu saçları tela fi etmez."

"Bana ne yapabileceğimi söyle,"

dedi. Kadın ona baktı.

"Ben ciddiym. Üzgün olduğumu söylemek için ne yapabilirsem yapacağım."

"Mmm, çok güzel."

"Ne?"

"Ayaklarına kapanma sesin." Ona sırıttı. "Bundan oldukça keyif alıyorum."

Buna ne diyeceğini bilemedi.

"Aklımda bir şey var. Önce bunu halledelim." Ağzını kapattı, sonra fikrini değiştirdi. "Seni cezalandırdılar mı? Ailen mi?"

"Yapmak zorunda değillerdi," dedi. "Zaten yeterince perişan haldeydim. Kız kardeşim de yay konusunda ağzındaki baklayı çıkarmıştı. Bir hafta içinde kardeşime bir yer buldular ve o da kendi başına taşındı. Okul kardeşimi bir daha hiç aramadı. O noktadan sonra başım fazla belaya girmede ama bir şey olduğunda babam siyah cübbesiyle gelip müdüre ters ters bakıyordu."

Bu anıyı hatırlayınca hafifçe kıkırdadı.

"Babam benimle bir süre konuştu ve bana değersiz olmadığımı ve olanların dikkat etmediği için kendi hatası olduğunu söyledi. Amcam, Beyaz Volhv, altından bir koruma çemberi yaptı ve yatağımın yanındaki duvara astı. Ailemize bir kol ve bir bacağa mal oldu, ancak Nav rüyaları bundan sonra durdu."

"İşte baban da tanrısına böyle ihanet etti," diye mırıldandı.

Başını salladı.

Chernobog ve Belobog arasında eski bir çatışma vardı. Onlar kardeş ve rakiptiler. Babası affedilemez bir şey yapmıştı. Beyaz Volhv'a yardım için giden o değildi, annesiydi. Ama Belobog'un büyüleriyle yapılan koruma çemberinin Roman'ın yatak odasına asılmasına izin vererek Chernobog ile müstakbel seçilmiş arasındaki bağı koparmıştı.

"Sizce bunu neden yaptı?" diye sordu.

"Babam kibirli ve yıpratıcı birine benziyor." "Evet, o adamla tanıştım."

Yüzünü buruşturdu.

"'Görünüyor' burada anahtar kelime. Annemin onu bırakamamasının bir nedeni var. Kardeşime çok benziyor ama bana da çok benziyor. İkimiz de ondan bir şeyler aldık. Çember söz konusu olduğunda, bunun bir kısmı sevgiden kaynaklanıyordu. Chernobog'un emirlerini yerine getirmenin beni öldüreceğine gerçekten inanıyordu. Bir kısmı da inatçılıktı."

Andora içini çekti. "Söylemiyorsun."

"Çok sayıda Kara Volhv var. Vasyllisas gibi eşsiz değiliz. Bir pagan topluluğu yeterince büyüdüğünde, bir tane alır. Ama dünyanın dört bir yanında Chernobog'a hizmet eden tüm Kara Volhv'lar arasında babam onun en sevdiğiydi. Çok fazla güce sahipti ve tanrısının adına hala aklından çıkmayan şeyler yapmıştı. Ona göre, çok az şey istemişti. Chernobog babamın oğullarından birinin ona hizmet etmesini istedi. İyi. O da kabul etti, en uygun olduğunu düşündüğü oğlunu seçti ve onu tanrısına sundu. Tanrısı en azından babamın seçimine saygı duyabilirdi. Chernobog saygı göstermeyince de babam ayak diredi."

Babası onlarca yıl boyunca sadakatile hizmet etmişti, bu yüzden Chernobog onu öldürmemişti. Sadece durdurmuştu

onunla konuşurdu. Bir Kara Volhv olgun bir yaşa kadar hayatta kalmayı başarırca, zarif bir şekilde emekliye ayrılır, işin daha fazlasını haleflerinin yapmasına izin verir, ancak tanrılarıyla olan bağlarını asla kaybetmezlerdi. Öldükleri ana kadar onurlandırılır ve kendilerinden korkulurdu. Bunun yerine, kardeşi her şeyi bir anda devralmak zorunda kaldı ve sonra her şey tersine döndü.

Aile dışında kimse gerçekte ne olduğunu bilmiyordu. Görünüşe göre, Morena ve muhtemelen Çernobog'la da doğrudan bağlantısı olan Andora dışında. Roman'ın kendisi bile babasının bağlantısının kesildiğini yıllardır bilmiyordu. Bunu, askeri kariyerini sona erdiren ve onu Atlanta'ya temelli geri getiren o umutsuz gece yarısı telefon görüşmesi sırasında öğrenmişti. Bu, saklamaya kararlı olduğu bir sırdı. Grigorii Semionovich Tihomirov hayatının geri kalanını sadece ismen de olsa Kara Volhv olarak yaşayacaktı.

"Hikâyede geriye pek bir şey kalmadı," dedi Roman. "Başımı eğdim, okulu yarı iyi notlarla bitirdim ve sonra mümkün olan en kısa sürede askere yazıldım. Sonra... Sonra ne olduğunu biliyorsunuz."

İleride, Glades'i kaplayan kar elmas gibi parlıyordu. Yerin hemen üzerinde ince sihir dalgaları dönüyor, başıboş kar tanelerini topluyor ve onları minyatür hortumlara dönüştürüyordu. Kaçış yok.

"Bu cehennem gibi olacak," dedi.

"Hayır." Sırıttı. "Cehennem Hristiyanlar ve İskandinavlar içindir.

Bizim için Nav'da sıradan bir gün."

Roman omuzlarını dikleştirdi ve ağacı açıklığa doğru çekti.

SIHIRLI DOKUNUŞLAR PARLAK BİR IŞIKLA PARILDIYORDU, TIPKI parıltı bir güneş ışığına yakalandı. Roman zihinsel olarak kendini hazırlayarak onları izledi. Glades'te yaklaşık otuz saniyedir yürüyorlardı. Büyünün ne zaman vuracağını asla bilemezsiniz. Bazen birkaç adım atmasına bile izin vermiyordu, bazen de neredeyse diğer uçtaki ağaçların hizasına gelmişti ve onu geri sürüklediğinde kurtulduğunu düşünüyordu.

Sol tarafta, birkaç küçük hortum birleşti ve dağıldı. Karın üzerinde bir şekil oluşmaya başladı.

Farhang'ın rengi soldu.

Şekil odak noktasına geldi. İri kahverengi gözleri ve uzun, ince, koyu renk örgülerden oluşan bir şelalesi olan, unutulmaz güzellikte genç bir kadın. Dökümlü bir elbise giymişti ve yüzü yürek parçalayacak kadar hüznüydü.

Farhang'ın ayakları yere değdi ve karların içinde ele geçirilmiş bir adam gibi ona doğru yürüdü.

İşte başlıyoruz.

Ona baktı ve gözlerinde yaşlar vardı. "Bize yardım et, Farhang."

"Ben buradayım," dedi.

Örgüleri Özbek kadınlarının giydiği bir şeye benziyordu. Elbisesindeki desenler de o bölgeden gelmiş olabilirdi, ikat'ın modern bir yorumu. Konuşmanın aslı muhtemelen İngilizce değildi ama bunun bir önemi yoktu. Morena'nın illüzyonunun dili evrenseldi.

Kar taneleri ve sihirden doğan iki şekil daha belirdi, biri ergenlik çağında diğeri genç kız olan iki genç kız.

Belki on. Yüzleri ilk kadının yüzünü andırıyordu. Anneleri olamayacak kadar gençti, o halde kız kardeşleri olmalıydı.

"Bizi güvende tutacaksın, değil mi?"

"Koruyacağım," diye söz verdi

Farhang.

Ağzı kelimeleri şekillendirdi ama gözleri acıyla doldu. İçindeki gerçek Ferhang bunun bir anı olduğunu biliyordu ve büyü onu geçmişte söylediği sözleri tekrarlamaya zorladıkça yıkılıyordu.

Glades'in büyüünün acı ve çarpık doğası buydu. Anılarınızı çekip çıkarıyor ve sizi bir tür kabus oyunu gibi onları tekrar tekrar canlandırmaya zorluyordu.

"Kimsemiz yok. Sizden başka kimse bize yardım edemez. Güçlerin çok kuvvetli, Farhang." Genç kız

"Lütfen bizi koruyun," dedi.

"Hayatım üzerine yemin ederim ki Ahriman'ın dölünü seni ele geçirmeden önce öldüreceğim," dedi Farhang. "Mithra yeminime şahit olsun. Eğer bu antlaşmayı bozarsam, varlığım paramparça olsun."

Ve öyle de oldu. Mithra antlaşmaların, sözleşmelerin ve adaletin tanrısıydı. Onun adına edilen yeminler yerine getirilirdi.

"Ama başarısız oldun, değil mi Farhang?" dedi en küçük çocuk. "Başarısız oldun."

"Söz vermiştin," dedi genç kız.

"Böbürlendin," dedi genç kadın. "Küfür ettiniz ve duruşunuzu bozdunuz."

"Çok üzgünüm Mohira," dedi Farhang, sesi acıyla dolup taşıyordu. "Çok üzgünüm."

"Yetmez. Kibrinin nelere yol açtığına bir bak. Bize ne olduğuna bir bak."

Mohira'nın ağzı açıldı ve açılmaya devam ederek kafasını neredeyse ikiye böldü. İnsan dişleri döküldü. Diş etlerinden uzun üçgen dişler çıktı.

Keder Farhang'ın yüzünü buruşturdu.

Giysileri yırtıldı. Bir an için çıplak ve insandı, sonra uzuvları gerildi, uzadı, inceldi. Elleri pençeli pençelere dönüştü. Karnı içe doğru çöktü, insan kalçaları kaydı, boynu uzadı ve başını yukarı taşıdı. Böğrünü kaplayan pullar, genellikle zehirli kurbağalarda ve zehirli yılanlarda bulunan türden, göz ağrısına neden olan turuncu ve lacivert lekelerle kaplandı ve koyu siyahla şeritlendi. Başının yanlarında, ilkinin yanında ikinci bir çift göz açıldı.

Kâbus gibi yaratık karların üzerine dört ayak üzerinde indi. Zayıf ve hız için tasarlanmış yapısı Roman'a bir çitayı anımsattı ama pullarının yanı sıra sürüngenimsi bir yanı da vardı - boynunun dibinde içgüdüsel bir alarmı harekete geçiren bir şey.

İki genç kız birlikte metamorfoz geçirdi.

Mohira-canavarı uzun kertenkele diliyle dişlerini yaladı, ağzından iğrenç bir tükürük akıyordu. Ağzından kara tahtaya çakılmış çiviler gibi tiz bir ses çıktı.

"Senden nefret ediyorum!"

Farhang bir adım geri çekildi.

"Seni öldüreceğim! Seni parçalara ayıracağım! Acı çekmeni ve sufier olmanı istiyorum! Seni sufier yapacağım!"

Finn ellerini kaldırdı.

Roman onu omzundan yakaladı. "Hayır."

"Ama..."

"Hayır. Bu senin kavgan değil."

"O haklı," dedi Andora. "Karışmayın."

Canavarlar kendilerini Farhang'a doğru fırlattı. Büyüellerinin etrafında parladı, parlak bir ateş koronası. Kesilmiş gibi çığlık attı ve içinden alevler fışkırdı. Ateşi tekrar tekrar vurup onları santimlerle ıskalarken, yaratıklar etrafından çok hızlı bir şekilde fırladılar.

Farhang'ın ateşi dünyayı eritecek kadar sıcak görünüyordu ama Glades'i kaplayan kar örtüsü bozulmamış ve rahatsız edilmemişti.

İlk düşen genç kız oldu. Kendini fazla beğenmişti ve ateş sağ böğrüne isabet etmişti. Alevler yan tarafında bir delik açarak soluk kaburgalarını ortaya çıkardı. Pişmiş etin pis kokusu açıklığa yayıldı. Finn öğürdü.

Yaralı canavar çığlık atarak karların üzerine düştü. Diğer ikisi hep bir ağızdan çığlık attı.

Çok uzun sürdü. On dakika, belki on iki. Dövüşte bir sonsuzluk. Farhang elinden geldiğince savaştı, büyüü önce bir ateş fırtınasına, sonra da arındırıcı bir sağanağa dönüştü ve onların ölmekte olan bedenlerinden bozucu büyüü temizlemeye çalıştı ama başaramadı. Ve sonra ağladı.

Titremelerinin geçmesini beklediler. Sonunda ayağa kalktı ve ayağa kalkmış bir ceset gibi görünerek dengesiz bacakları üzerinde onlara doğru yürüdü. Finn'in yanındaki yerini aldı ve yürüyüşlerine devam ettiler.

Andora onlardan uzaklaşıp karların içine, sihirli bir kasırgaya doğru ilerlediğinde bir düzineden az adım atmayı başarmışlardı. Açık alanda bir grup insan belirdi.

Bir tarafta, yirmili yaşlarının sonlarında bir kadın, iki ya da üç yaşlarında bir erkek çocuğu tutuyordu. Sanki birinin onu kollarından koparıp almasından korkuyormuş gibi çocuğu kendine doğru çekiyordu. Kadının karşısında, yüzleri asık altı kişilik bir grup bekliyordu.

Altı kişi arasında yaşlı bir kadın, üzerinde Troyan'ın sembolü olan gri bir cübbe giyyordu; altta bir, üstte üç üçgen vardı. Troyan Şifacı'ydı, hastalıklara hükmeden bir Nav tanrısıydı. Ona inananlar hastaları iyileştirirdi. Şifacının yanında genç bir kadın, üzerinde Makoş'un bükülmüş spirali olan bir muska takıyordu.

-Bir kahin, muhtemelen bir kahin.

Troyan'ın rahibesi, "Çocuğu öldürmelisin," diye mırıldandı.

Çocuğun annesi ona daha sıkı sarıldı. İri mavi gözleri, tombul yanakları ve kızıl-sarı saçları vardı. Neredeyse oyunun ortasında yerden koparılmış ve şimdi ne olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmayan şaşkın bir kedi yavrusuna benziyordu.

"Daha üç yaşında bile değil," dedi Andora.

"O hepimizin ölümü olacak. Tüm kasaba ölecek," dedi Troyan'ın rahibesi.

"Çocuk masum. Şu anda hiçbir şey yapmadı," diye tekrarladı Andora. "Olabileceğini düşündüğünüz bir şey yüzünden benden bir can almamı istiyorsunuz."

"Olacak!" Troyan'ın rahibesi Makosh'un kahinini işaret etti.

"Bu gerçekleşecek," dedi kahin.

Andora, "Geçen yıl amcanız Sergei Ivanovich kışın çok soğuk geçeceğini, kuşların uçarken donacağını öngörmüştü," dedi. "Bunun yerine, rekor düzeyde sıcaklar yaşadınız. Üç yıl önce Red Rock Köprüsü'nün yıkılacağını öngörmüştünüz. Köprü hala ayakta."

"Bu farklı," dedi kahin.

"Lütfen!" Annenin sesi titriyordu. "O sadece küçük bir çocuk!"

"Onların bütün AİLE vardır
Lihoradka'nın tapanlar," bir adam
seslendi. "Hepsini yakmalıyız."

Andora kılıcını kınından çıkardı. "Cadı avı olmayacak."
Adam geri adım attı.

Oğluna sarılan anneye döndü. "Kimsenin ona ya da sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Evine git."

Kadın kaçtı ve ortadan kayboldu.

Andora toplulukla yüzleşti. "Ne öngördüğünüz umurunda değil. Burası Amerika. Biz insanları bir şey yapabilecekleri için cezalandırmayız. Suçlu olduğunuz kanıtlanana kadar masum sayılırsınız. Size şimdiden söylüyorum, eğer biri o çocuğun saçının teline dokunursa, geri gelir ve sizi pişman ederim. Beni test etmeyin."

Büyü ve kar dönüyordu. Bir ceset tarlası Glade'i doldurdu. Dudakları kopmuş, dişleri ağıza çıkmış, çarpık pozlarda yere yığılmışlardı. Sanki bir şey etlerini ısırıp koparmış gibi yüzlerinde delikler açılmıştı. İçi irin dolu yaralar kalan deriyi yarıyordu.

Her şeyin ortasında, ceset yığınının üzerinde bir çocuk oturuyordu. Çocuk büyümüştü. Şimdi belki beş ya da altı yaşındaydı. Saçları daha açık sarıya dönmüş ve tombul yanaklarını kaybetmişti ama gözleri aynıydı, yuvarlak ve maviydi. Andora'yı gördü ve kıkırdadı.

"Beğendin mi?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Sen olmasaydın bunu yapamazdım. Oooh, zavallı bebeğim ben. Çok şirin ve sevimli. Ve sen, çok acımasısısın. "Kimse çocuğa dokunmayacak, yoksa geri gelir ve seni cezalandırırım. Seni aptal, aptal sürtük."

Sırıttı ve irin ve vücut sıvılarına rağmen Troyan sembolü hâlâ görülebilen en yakın cesedi tekmeledi.

"Otuz yedi. Bu kadarını öldürdüm. Otuz yedi. Ve sen otuz sekizinci olacaksın. Ama önce senin ruhunu öldüreceğim. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim."

Çocuk elini kaldırdı. Parmakları uzun ve kemikli, pençelerinden grimsi bir balçık damlayan daha büyük bir hayalet el onunkinin üzerine geldi. Lihoradka'nın eli.

Arkasında cesetler yer değıştirdi. Cesetler ayağa kalktı, gözleri yeşilimsi bir ateşle parlıyordu, iğrenç bataklık ışıkları gibi.

Andora kılıcını yere sapladı. Büyüyü duymamıştı ama yardım için kime uzandığını biliyordu. Hastalığı ortadan kaldırmadan önce onu kontrol altına almalıydınız ve suçluya karşı zaten kin besleyen bir tanrıçadan daha iyi kim olabilirdi?

Finn açıklığı kaplayan buzdağına bakakaldı. Buz cam gibi berraktı ve içinde, kaçmaya çalışırken sıçrayışının ortasında yakalanan çocuk kıpırdamadan duruyordu. Donmuş mavi gözleri korkuyla dolup taşıyordu.

Roman Finn'e "İşte böyle düzgün yapılır," dedi. "Gördün mü, donuyor ve tutuyor. Senin tutma kısmı üzerinde çalışman gerekiyor."

Buzdağı eridi ve ateş korulukta dönerek bedenleri muma dönüştürdü.

Andora geri döndü. Gözleri kızarmıştı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece önüne baktı.

Küçük sihirli kasırgalar karın üzerinde dans ediyordu.

Roman kemerini çözdü ve ağaçtan uzaklaştı.

"Yapma," dedi Andora. "Belki geçmene izin verir."

"Vermeyecek. En iyisi bu işi bitirmek."

Karın içine doğru yürüdü ve bekledi.

Kar taneleri dönüyordu. Beşinci kez görüyordu ve tanıdık şekle dönüştükleri anı tam olarak yakalamıştı. Uzun boylu, ince yapılı, yüzü asık, siyah saçları ustalıkla kesilmiş bir adam karın üzerinde yürüyordu. İşlemeli etekleri olan siyah cübbesine kadar tam da Roman'ın hatırladığı gibiydi. Roman'ın da buna benzer bir cübbesi vardı ama onunkinin işlemeleri gümüş rengiydi, koyu, öfkeli bir morla parıldamıyordu.

"Neden senden uzaklaşamıyorum?" Rodion sordu. "Bu dünyaya ılık atarak geldin, gürültücü, iğrenç bir şeydin, sidik ve bok kokuyordun. Herkes sana hava atıyordu ve ben sana bakıp 'Seni boğmak için bir çimdik yeter' diye düşünüyordum. Uzanıp sıkabilirdim. Seni bebekken boğmalıydım."

Bu, "Neden yapmadın?" diye soracağı ve Rodion'un da "Yakalanırdım, aptal" diyeceğı kısımdı. Ancak, garip bir nedenden ötürü, Roman senaryoyu takip etmek zorunda hissetmiyordu.

"Neler oluyor?" Finn arkasından sordu.

"Roman'ın kardeşı bir psikopattı," dedi Andora. "Tek derdi güçtü ve Kara Volhv olduğunda kara büyü onu baştan çıkardı. İçinde bir şeyler var

Nav ve insan arzularıyla beslenen Boşluk sınırında. Eğer onlara izin verirsiniz, sizi ele geçireceklerdir."

Rodion, "Annemle babamın ayrılmasının nedeni sensin," dedi. "Ben asla taraf seçmedim. Kendi sorunlarını halletmelerine izin verdim ama sen, hayır, neyin adil olup neyin adil olmadığına dair fikirlerinle aralarına girmek zorundaydın."

Sözcükler her zaman sahip oldukları o vahşi ısırtığa sahip değildi. Ses tonu aynıydı, Rodion'un yüzündeki nefret aynıydı, ama her nasılsa eskisi gibi acıtmıyordu.

Rodion olan şeytani şey onun cevap vermesini bekledi.

"Ne oldu?" Finn sordu.

"Rodion hükümler vermeye başladı. Bazı insanları öldürdü ve emirlerini yerine getirmeleri için karanlık şeyler çağırdı," dedi Andora. "Kara Volhv'un insanlar adına araya girmesi gerekiyordu. Bunun yerine onları terörize etti."

"Peki ya Chernobog?"

"Bunun olmasına o izin verdi," dedi.

Bu bir cezaydı. Babaları ve tüm cemaat için. Chernobog isteklerini bildirmişti ve bunlar göz ardı edildi. O da olayları doğal akışına bıraktı. Rodion'un öfkesini beslemedi ama onu dizginlemedi de.

"Alyona'nın ölmesinin sebebi sensin-"

"Babaları Rodion'u durdurmaya çalıştı ve yaralandı. Rodion Nav'a geri çekildi."

Karşı gelmek kefaret gerektiriyordu.

"-Ölemeyecek kadar aptal bir hamamböceği gibisin-"

"Aile Roman'ı aradı. On iki yıl önce bugün, Roman Nav'a girdi ve kardeşini öldürdü."

Rodion'un ona yönelttiği sözel zehir seli hâlâ üzerinden akıyordu ama suçluluk duygusu artık yoktu. Bu yüzleşmeyi, kavgayı, kardeşinden fıskıran ve onu hayalet dişlerle parçalayan Boşluk'la lekelenmiş korkunç kara büyüyü, kendi elinde beliren kara bıçağı, Rodion'un göğsüne saplanırken çıkardığı tıslamayı ve Chernobog'un tanıma, duyurma ve onaylamanın bir araya geldiği kadim bir selamlama söylerken dünyanın sonu gibi gelen sesini hâlâ acı verici ayrıntılarıyla hatırlıyordu.

"GOI ESI, ROMAN, MOY VOLHV."

Yaşıyorsun, Roman, benim volhv'um.

Artık suçluluk duygusu yoktu. Acı da yoktu. Sadece kabullenme. Beş kez denedi ama sonunda anladı.

Ha.

"-Sen her zaman ailenin adını lekeledin ve şimdi de buraya gelerek bunu yapabileceğini sanıyorsun-"

"Bak, sik kafalı," diye araya girdi Roman. "Kalıp sohbet etmek isterdim ama sürüklemem gereken bir ağaç var."

Arkasını döndü ve uzaklaştı.

Arkasından bir öfke çılgılığı yükseldi. Öfkeli karanlığın ona doğru geldiğini hissetti, onu parçalara ayırmaya hazırdı. Ama o Kara Volhv'du. Roman elini salladı, tehditle yüzleşmeye zahmet etmedi. Yok oldu, varlığını yitirdi. Glades aydınlık ve boş hale geldi.

Köknar ağacına doğru yürüdü, koşum takımını tekrar taktı ve uzaktaki ormana doğru ilerlemeye başladı. Ağaç çok hafif hissettiriyordu,

Sanki arkasında yüzüyormuş gibiydi.

EPILOG

Orman yarıldı. Önlerinde karlı bir düzlük uzanıyordu. Donmuş bir nehir halka şeklinde kıvrıla kıvrıla akıyordu, yüzeyi cam gibi kaygan ve derin bir gece yarısı mavisiydi. Nehrin halkasında, uzaktaki ormana ve alçak, karla kaplı dağlara karşı duran bir terem yükseldi.

Büyük, oval pencereleri ve açık mavi buzdan panelleriyle bembeyaz kardan yapılmış olan bu bina, adanın üzerine fantastik, çok katmanlı bir düğün pastası gibi tünemişti. Çeşitli yükseklik ve genişlikteki altı kule gökyüzüne doğru uzanıyordu, her biri bir öncekinden daha süslüydü, kubbeleri ezilmiş deniz mavisini buzla kaplanmıştı ve tepelerinde kılıç kılıcına benzeyen buzdan kuleler vardı. Oymalı parmaklıklara sahip gösterişli balkonlar kuleleri kucaklıyor, farklı yüksekliklerde kuleler arasında kıvrılıyordu. Bir köprü zarif bir kavis çizerek suyun üzerinden kıyıya doğru uzanıyordu.

Sonunda. Roman hızlandı.

Ayağı köprüye değdiği anda, onu ağaca bağlayan kayış bir kar tanesi telaşıyla parçalandı.

Üst balkondan bir yıldız koptu ve başlarının üzerinden hızla geçerek kara indi. İndiği yerde minyatür bir kış fırtınası esti ve içinden Morena çıktı. Üç metre boyunda, tanrıça yüzlü bir kadındı, teni kar kadar beyazdı, kış göğü kadar siyah iki uzun saç örgüsü göğsünden aşağıya doğru uzanıyordu. Alnını mavi ve beyaz elmaslarla parıltıyan kokoshnik bir taç taçlandırıyor. Uçuk mavi etekli uzun bir elbise olan sarafan ve gümüş bir kemerle beline bağlanmış, beyaz kürk yakalı uzun bir kışlık palto olan şuba giymişti.

Gözleri en parlak tanrı ateşinin mavisiiyle parlıyordu. Onlara bakmak ayaklarınızın yerden kesilmesi gibiydi - Kış geriye baktı, acımasız, nefes kesici ve korkutucuydu.

Bugün klasik bir görüntü tercih etmişti. İlk izlenim önemliydi. Finn'in yüzündeki ifadeye bakılırsa işe yaramıştı. Çocuk şok geçirip sessizliğe gömüldü.

Evet, evet, onun daha önceki halini görene kadar bekleyin; saçları taranmamış, kürklere sarınmış ve ağzı buzdan dişlerle dolu çiğ et yiyen halini. Artık o forma çok sık dönmüyordu ama arada bir ortaya çıkıyordu.

Morena bir kolunu kaldırdı. Çoban köpeği öne doğru sıçradı ve sıçramanın ortasında şekil değiştirdi. Parlayan yakut gözlü siyah bir kuğu Morena'nın kolunun üzerine kondu ve başını Morena'nın omzuna sürttü.

Kökmar ağacı kendi kendine yükseldi, gölün üzerinde süzüldü ve büyük hilal balkona inerek bir gök gürültüsüyle yere indi. Dallarda süsler filizlendi: buzdan şaşırtıcı bir doğrulukla yapılmış küçük hayvan heykelleri; Morena'nın kasalarından parıldayan mücevherler ve hazineler; sadece Chernobog'un örebileceği karmaşık gümüş zincirler; elmas gibi parıldayan buz sarkıtları; parlak kırmızı meyveler; altın çam kozalakları; ve hepsinin üzerinde Morena'nın mücevherlerle kaplı mührü. Dallarda yeşil, mavi ve pembe renkli küçük tanrı ateşi motifleri tutuştu.

Vay canına. Her şeyini ortaya koymuş.

Tanrıça Andora'ya başıyla selam verdi ve çocuğa döndü.

"HOŞGELDİN, FINN," dedi Morena.

Çocuk bön bön baktı.

At büyüklüğünde bir kurt, solgun kürkü ve dişleriyle ormandan tırısyla çıktı. Finn'in önünde yere uzandı.

"BU BURAN. SANA EVİMİ GEZDİRECEK. BENİ ORADA BEKLE."

Finn, Buran'a göz kırptı.

"Kurda senin binmeni istiyor," dedi Roman ona. "Ona daha önce binmiştim," dedi Andora. "Güzeldir."

Roman neredeyse boş havayla boğuluyordu. Buran'ı ilk kez gördüğünde, insan dünyasının kuzeyinde, Büyük Göller'in yakınındaydı. Sakin bir kış günüydü, yumuşak ve bulanık. Hafif tozlu kar taneleri süzülüyordu. Birdenbire gökyüzünden iri kar parçaları yağmaya başladı. Rüzgâr uğuldadı, karla kaplı alan karla lekelenmiş gökyüzüne karıştı ve dünya kör edici bir tipinin içinde kayboldu. Ve sonra, yüzünü korumak için kolunu kaldırdığında, dev bir form şiddetli fırtınadan çıktı, dişlerini Roman'ın koluna kilitledi ve onu doğrudan Nav'a çekti, çünkü Morena bir kelime istemişti.

Buran tüylü başını çevirdi ve Finn'e baktı.

Finn'in gözleri büyüdü. Canavarın üzerine tırmandı ve kurt köprüden bir mermi gibi fırladı. Kuğu Morena'nın kolundan sıçradı, göz açıp kapayıncaya kadar bir çobana dönüştü ve Finn ile kurdu kovaladı.

Morena bakışlarını Roman'a dikti. **"Bu kadar basit bir ders, ama bu kadar uzun sürdü."**

"Beş kez," dedi. "Yavaşımıdır ama öğretilibilirim."

Tanrıça gülümsedi. **"Aptal çocuk. Dayanamadığım bir şey varsa, o da bir adamın köleleştirildiğini görmektir. Özellikle de kendi suçu tarafından."**

O biliyordu.

**"Bu Koliada'da kocama hediye sensin.
Artık onun istediği her şey olabilirsin."**

Roman, "Onur duydum," dedi.

"Bunu hak ediyor. Beni çok seviyor."

Morena geniş kolunun içine uzandı ve narin bir buz meyvesi çıkardı. Kış Elması, mavi ve beyazla yumuşak bir şekilde parlıyordu. Bir tanrıçadan bir öpücük, tek bir dilek için açık çek.

"Çocuğu bana getirmekle iyi yaptın."

Elmayı Roman'ın avucuna bıraktı. İstediği herhangi bir nimet.

Roman elmayı inceledi.

Onun verebileceği herhangi bir nimet.

Morena'ya baktı.

"Emin misiniz? Bunlardan pek dağıtmadığımı biliyorsun."

"Eminim," dedi.

Morena başını salladı. **"En yumuşak kalp en zor acıyan kalptir Roman."**

"Bundan sonra benimkini sertleştireceğime söz veriyorum."

Tanrıça içini çekti ve parmaklarını şıklattı. Elma Farhang'a doğru fırladı ve bir kar tanesi yağmuru halinde onun üzerinden geçti. Magav'ın arkasındaki boşluk yarıldı, esnedi, onu Nav'dan çıkardı ve kapandı.

Ağaca ve balkona açılan geniş kapı aralığında kocaman, karanlık bir gölge belirdi. Siyah pelerini etrafında dönüyordu. Morena'nın ağaç ışıklarının parıltısı ölçekli zırhının üzerinde oynaşıyordu. Sonun Tanrısı balkona adım attı.

Suları test etme zamanı. Roman tanrısının bakışlarıyla karşılaştı.

Kızgın mısın?

Chernobog'un sert ağzının sol köşesi kıvrıldı.
Cevap Roman'ın zihninde patladı.

SEN BENİM VOLHV'UMSUN.

Roman'ın içini garip bir his kapladı. Sanki dünya hafifçe eğilmiş ve şimdi aniden kendini düzeltmiş gibiydi. İçinden güç akıyor, rahatlama, huzur ve umut getiriyordu.

Morena ona keskin bir gülümseme verdi.

"Siz ikiniz gitmelisiniz. Konuştuktan sonra Finn'i size göndereceğim."

Nav ikiye bölündü.

Roman gözlerini açtı. Verandasında duruyordu.

Avluyu çukurlar kaplamış, toprak rastgele izler tarafından oraya buraya sürülmüş, bazılarında hâlâ zehir sızıyordu. Kemik ellerin kalıntıları topraktan dışarı çıkmıştı. Veranda, sarı yapışkanın neden olduğu yanıklarla yaralanmış, parçalanmış tahtalardan oluşan bir karmaşaydı. Ön pencere oturma odasında paramparça duruyordu. Kapı ve ön duvar deliklerle doluydu.

Hâlâ rahip ve savaşçının nereden geldiğini ya da onları gönderenin tekrar deneyip denemeyeceğini bilmiyorlardı.

İç çekti.

Arkasındaki kapı gıcırdadı. Farhang tökezleyerek gün ışığına çıktı, yüzü parlak ve şaşkındı. Nechist sürüsü onunla birlikte verandaya döküldü, en önde Roro vardı.

"Ben... kendimim." Farhang Roman'a sıırıttı. "Ben kendimim, dostum!"

Kolovershi'lerden birini kucağına aldı ve onunla birlikte döndü. Küçük canavar ciyaktı. Farhang onu bıraktı ve yarım

koştu, yarı zıplayarak avluya çıktı ve kollarını iki yana açtı.

Kolovershi onu takip etti. Roro bunu düşündü, onun yerine Andora'ya yaklaştı ve elini yaladı. "*Roro*."

Andora dalgın bir şekilde Roro'nun başını okşadı.

Demir tazı tereddütle verandaya çıktı. Arkasından, anchutka sürünerek dışarı çıktı ve güneş ışığına göz kırptı.

Farhang garip küçük daireler çizerek güldü.

"Ne kadar sıkıştığınızı söylemişsiniz?" Andora sordu.

"Üç yıl, diye düşünüyor."

"Ah. Bu oynaşmayı açıklıyor."

Farhang araba yolundan aşağı indi, eskiden paralı keskin nişancının olduğu yapışkan su birikintisinin üzerinden atladı ve kollarını çevirerek ormana doğru gitti. Kolovershi onu takip etti, açıkça endişeliydi.

Roman ona, "Fazla uzaklaşmasına izin vermezler," dedi.

Arkalarındaki ev gıcırdadı. Dönüp baktılar

o.

Karanlık duvarlardan yukarı süzüldü. Cam kırıkları kalktı

ve bir pencere olarak yeniden birleştirildi. Kapıdaki ve verandadaki delikler kapandı. Sarı yapışkan madde yok oldu ve ardında iz bırakmamış taşlar bıraktı. Ev eskiden olduğu gibiydi. Gerçi bahçe hâlâ darmadağın ıktı ama o bir tanrının hediyesini ağzının içine bakarak değerlendirecek biri değildi.

Teşekkür ederim.

Andora, "Sanırım öfke nöbetin için affedildin," dedi.

"Bunu da mı biliyorsun?"

"Oh, izledim. Muhteşem bir ranttı." Yumuşak bir şekilde güldü.

"Morena sana gösterdi mi?"

"Bilmek istemez miydin?"

"Bütün tanrılar seninle mi konuşuyor?" diye sordu, boyun eğerek.

"Çoğu. Bazıları diğerlerinden daha fazla. Açlıktan ölüyorum. Sanırım yiyecek bir şeyiniz yoktur?"

"Biraz yemek artığı olabilir." Roman dedi ki. "Eggnog ve kurabiyelerim vardı ama Nechist hepsini çaldı."

"Malzemeler sende mi Roman?" "Um..."

"Yumurta, şeker, krema? Bunun gibi şeyler mi?" "Evet."

Andora başıyla onayladı. "Size kurabiye ve yumurta likörü yapacağım. Finn ve Morena konuşmalarını bitirirken bize sohbet etmek için zaman kazandırır."

Bir şey söylemek için ağzını açtı.

"Ne de olsa Koliada'dayız. En azından kurabiye yemeliyiz." Andora başıyla onu onayladı. "Haydi, Kara Volhv. Bana kilerinizi gösterin. Bu gece aileni ziyarete gideceğiz. Bunu atlatmak için kurabiye ve eggnog'a ihtiyacın olacak."

Son

Bonus kısa hikaye için sayfayı çevirin!

SAYGILI OL3

"Ben Gnat Trofimovich?"

Svarog'un volhv'u başını muhasebe defterinden kaldırdı. Stajyer genç volhv, ofisinin kapısının yanında kararsız bir şekilde duruyordu. Yüzündeki ifade *kötü bir şey olduğunu* söylüyordu.

Tüm tatil sezonu felaket üstüne felaketle geçti.
Bir başkası.

İlk olarak, tapınak saymanı ortadan kayboldu. Hesapları incelendiğinde, son üç yılda zimmetine elli bin dolar geçirdiği anlaşıldı. Para kaybı onur kırıcıydı ama o kadar da acı verici değildi. Demirci ustaları tüm güneydeki en iyilerdi. Para sıkıntısı çekmiyorlardı. Ne yazık ki, kadının tüm bilgisayar sistemine, takvime, muhasebeye ve bankacılığa yönetici erişimi vardı ve ayrılmadan önce onları kilitlemişti. Bilgi işlem çalışanlarının erişimi yeniden sağlaması yıllar alıyordu.

Sonra, baldızı boşanmak istediğine karar verdi. Kardeşi bununla başa çıkmanın en iyi yolunun gün aşırı sarhoş olup Ignat'ın ofisine gelerek üzüntülerini ağlayarak anlatmak olduğuna karar verdi.

Sonunda, yıllarca her türlü kedere neden olduktan sonra, öz oğlu neredeyse felç geçirmesine neden olarak onu erken bir mezara koymaya karar verdi. Bir hafta önce, Alexander ayinden sonra ayağa kalkmış ve sonunda hayattaki amacını bulduğunu açıklamıştı. Kurt adam olacak ve sürüye katılacaktı. Kendisine bunun nedeni sorulduğunda, cemaatlerinin yolunu kaybettiğini ve gerçek tapınmayı yeniden tesis etmenin tek yolunun hayvanlarla bir olmak olduğunu iddia etme cüretini göstermişti.

Ignat ağır bakışlarını genç volhv'a dikti. "Ne oldu? Deprem mi? Bir meteor yağmuru mu? Bir ejderha mı?"

"Bir genç," dedi volhv. "Ve bir kurt."

"Sürü'nün adamlarından biri mi? Alexander için mi buradalar?"

"Hayır," diye mırıldandı volhv.

"Bu genç ne istediğini söyledi mi?"

"Seninle konuşmak."

"Ona meşgul olduğumu söyle."

Volhv bir ayağından diğerine kaydı. "Ne oldu?" Ignat sordu.

"Çok büyük bir kurt."

Ignat kalemi masasına fırlattı ve ayağa kalktı. Belli ki bu işi kendi başına halletmesi gerekecekti.

"Bana çekicimi getir."

Çırak Volhv kaçtı.

Ofisi Svarog'un bir Slav pagan tapınağı olan kapişeh'inin en arkasında bulunuyordu ve Ignat devasa ahşap salonu geçerken omuzları gevşedi. Burası el oyması sütunları ve süslü perde işçiliğiyle bir marangozluk harikasıydı. Devasa vitray pencerelerde ünlü

Svarog'un efsanelerinden sahneler: Svarog Gök Demir Ocağı'nda çekiciyle, Svarog insanlara sabanı hediye ediyor, Svarog ilk Bulat Çelik kılıcını dövüyor...

Ignat bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Alexander dolaylı yoldan da olsa haklıydı. Tarihsel olarak Slav tanrılarına tapınma dışarıda gerçekleşirdi. Bu kapişeh gibi resmi tapınaklar nadirdi. Ama modern zamanlarda yaşıyorlardı ve Svarog da Zanaatkâr, Gök Demirci'ydi. Onun için bu güzel salonu inşa etmeleri, demirci atölyelerini buraya eklemeleri ve Gök Baba'ya burada tapınmaları adil olan tek şeydi. Burada gerçekten bir şeyler başarmışlardı. İçinde güzellik vardı. Gerçek işçilik.

Ignat geçerken süslü sütunu okşadı. Koliada ayininin başlarında biraz sinirlenmiş olabileceğini kendi kendine itiraf etti ama şımarık, nankör bir çocuğun atıp tutmalarının cemaatinin temellerini sarsmasına izin verirse lanetlenirdi. Dengeler kaybolmadan önce bu tür saçmalıkların en başından durdurulması gerekiyordu. Alexander bunu atlatacaktı. İlk kez halka örnek gösterilmiyordu.

Ignat ön girişe ulaştı. Çırak volhv kapının yanında bekliyordu ve Ignat'ın savaş çekicini iki eliyle tutuyordu. Ignat çekici genç adamın elinden aldı ve savurdu. Tanıdık ağırlık avucuna yerleşti.

Çırak kapıyı çekip açtı. Soğuk hava Ignat'ın üzerine çöktü. O da yüzünü buruşturdu ve kapıdan içeri girdi.

Dışarıda taze bir kar tabakası zemini kaplamıştı. Kar yağdığını hatırlamıyordu.

Tamam, bu gerçekten büyük bir kurttu. Aslında devasa. Bir at büyüklüğünde. Sırtındaki ergen çocuk ise çok daha az etkileyici görünüyordu. On beş yaşlarında falan. Zayıf.

Büyük kurt olsun ya da olmasın, çekicinden darbe alabilecek bir hayvanla henüz karşılaşmamıştı.

Ignat ters ters baktı. "Ne oldu?"

Çocuk ona baktı. Gözleri çok tuhaf bir tonda, garip bir yeşil-maviydi.

"Sen Ignat mısın, Svarog'un volhv'u?"

Kibirli serseri. "Adım Ignat Trofimovich Kazarin. Ve evet, soruyorum. Kim soruyor?"

"Winter selamlarını yolladı."

Çocuk ağzını açtı. Büyü, serbest bırakılmış bir kar fırtınası gibi etrafında döndü.

Ignat çırak volhv'u yakaladı ve onu da kendisiyle birlikte aşağıya, karın içine doğru çekti.

Umutsuzluk ve acıyla dolu, ihanet, korku ve incinmeyle örülmüş, terk edilmiş, istismar edilmiş ve umutsuz ilahi bir çocuğun sesi olan korkunç bir feryat havayı yararak geçti. Ignat'ın kalbini büyümlü yumruğuyla kavradı ve gözlerinden yaşlar akana kadar sıktı. Gururu kırıldı; kibri eridi. Acının kaynağını bulup onu kucaklamaktan, tüm tehditlerden ve üzüntülerden korumaya çalışmaktan başka hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar sıcak, umutsuz ıstırap onu doldurdu.

Kırılan camın sesini zar zor fark etti.

Feryat sona erdi. Ignat başını kaldırıp gözlerindeki ve sakalındaki karı sildi. Kurt ve çocuk gitmişti.

Svarog'un volhv'u yavaşça, titreyerek ayağa kalktı. Güzel vitray pencereler karların üzerinde parçalanmış halde duruyordu,

bin parçaya bölündü.

Onun yanında, ıarak volhv döndü ve karda kıının üzerine oturup alamaya baladı.

"G zyalarını sil Phillip," dedi  gnat ona.

Phillip koluyla yüzünü ovuturdu. "imdi ne yapacağız?"

"imdi camcılarını arayıp pencereleri değitirteceksin. Ben de evime gideceğim. Oğlumla uzun uzun konumamızın zamanını geldi de geçiyor."

Son

SÖZLÜK

Tanrılar ve Mitoloji

Ahurik Üçlü - Zerdüştlükte, Ahura Mazda, Mithra ve Apam Napat tanrılarından oluşan bir üçlü

Anchutka - Küçük kanatlı bir şeytan, aslında kötü niyetli değildir, çoğunlukla korkaktır. Küçük fae'lere benzerler, tuz ve demirden hoşlanmazlar, içlerine kapanıktırlar. Sadece insanlar bölgelerine tecavüz ettiğinde tedirgin olurlar ve o zaman bile tek yaptıkları ürkütücü seslerle sizi korkutmaya çalışmak ve karanlıktan size bakmaktır.

Asha - Zerdüştlükte, Ahura Mazda'dan gelen iyilik ve hakikat gücü

Auka - Ormanın küçük bir ruhu, tam olarak kötü de değil; Rus hamsteri görünümlü, keseli sıçan büyüklüğünde, ten rengi kürklü, küçük boynuzlu ve kokarcanın kabarık ten rengi kuyruğuna sahip bir fare

Belobog - Işık ve Yaratılış Tanrısı, ikiz kardeşi Çernobog'un antitezi ve dengesidir

Çernobog (Çernoboşe) - Yıkım, Karanlık ve Ölüm Tanrısı, Kara Alev, Son Soğuk, Ölüm Tanrısı

Her Şeyin Sonu, Kemiklerin Efendisi, Nav'ın Efendisi.

Kardeşi Belobog'un antitezi ve dengesi

Demeter - Yunan hasat ve tarım tanrıçası **Druj** -
Zerdüştlükte, kötülüğün ve yalanın gücü kaynaklanır
gelen Angra Mainyu, daha iyi bilinen
olarak

Ahriman

İştar - Mezopotamya aşk, savaş ve bereket tanrıçası

Koldun - Büyücü

Koliada - Slav Kış Gündönümü dönemi ve ritüelleri

Kolovershi (Kolovertishi) - Bir cadı veya büyücüye yardım eden yaramaz yaratıklardır. Her kolovershi paketinin kime hizmet ettiklerine bağlı olarak biraz farklı olması gerekir. Romanlar Furby'ye benzer: boyutları kardinalden peçeli baykuşa kadar değişir, tüylüdür, dik duran uzun kulakları, pullu uzuvları ve küçük ama keskin pençelerle donanmış hünerli pençeleri vardır

Korgorusha - Anormal derecede uzun, sarkık bir kuyruğu ve devasa keskin pençeleri olan kara bir kediyi andırır. Hareket ettikçe duman çıkarır ve etkisiyle sizi uyutabilir

Lihoradka - Slav mitolojisinde ateş ve hastalık ruhu. Bir bedeni ele geçirir ve onları hasta ve bulaşıcı yapar

Magav - Zerdüşť büyücüsü, kendini iyiliğın korunmasına adanmış bir savaşçı-büyücü. Roman'ın lanetli yeni arkadaşı Farhang da onlardan biri

Makoş - Slav mitolojisinde Kader Tanrıçası, aynı zamanda kadınları ve doğumu gözetten bir Ana Tanrıça figürü. İplik eğirme, dokuma ve koyun kırkma da onun koruması altındadır

Melalo - bir Roman iblis yaratığı, biri ölü iki başlı bir kuşa benziyor. Köken hikayesi keşfedilmeden bırakılsa iyi olur

Mithra - Zerdüştlükte, antlaşmaların tanrısı

Mobed - Zerdüşt rahip

Morena- Kış ve Ölüm Tanrıçası, Nav'daki Beyaz Katedral'in ortasındaki tereminde ikamet eder. Chernobog'un karısı ve eşi

Nav - Üç-Dünya'nın bir parçası olan Nav, karanlık tanrıların yaşadığı yerdir, Chernobog ve Morena gibi insanların korktuğu tanrılar. Geleneksel anlamda kötü değillerdir ancak rolleri yaşam ve ışık için denge sağlamak olduğundan insanlar tarafından korkuyla yaklaşırlar. Nav'ın ötesinde Kaos vardır ve Chernobog'un görevlerinden biri de Kaos'un Üç-Dünya'yı istila etmesini engellemektir

Nechist - Geleneksel olarak kötü ya da en azından baş belası olarak görülen küçük yaratıklar. Can sıkıcıdan uğursuza kadar değişen küçük yaratıklar. Roman'ın başıboş yaratıklar ordusu, kolovershi, anchutka, auka, melalo ve Roro her neyse onun için kullanılan genel bir terim

Obryad - Slav pagan geleneğinde ritüel, tören. Morena'nın her baharın başında yaptığı boğulma ayini buna bir örnektir

Odin - Tüm Baba, İskandinav Mitolojisinin ana tanrılarından biri, Valhalla ve diğer İskandinav tanrılarına hükmeden bilgelik, savaş, bilgi, runik alfabe ve diğer yönlerin tanrısı

Prav - Üç Dünya konseptinin bir parçası olan Prav, insanların faydalı bulduğu tanrıların dünyasıdır; burada ışık tanrıları

-Ateş tanrısı Demirci Svarog ve Işık ve Yaratılış tanrısı Belobog gibi tanrılar yaşıyor

Striga - Slav dişi şeytanı

Svarog - Gökyüzü Babası, Gökyüzü Demircisi, Tanrı Zanaatkarı, Tanrıların Babası

Üç-Dünya - Slav paganizminde evrenin kozmik yapısı. Prav (ışık tanrılarının dünyası), Yav (insanların dünyası) ve Nav'dan (karanlık tanrılarının dünyası) oluşur.

Troyan - Nav tanrılarının bir parçası olan şifacı bir tanrı. Hastalık ve rahatsızlık acımasız ve affetmezdir, bu yüzden insanlar onu kötü olarak algılar çünkü bazen ona ne kadar dua ederseniz edin, cevap vermez

Vasylisha Prekrasnaya - Güzel Vasylisha, büyüleyici, cazibeli ve karşı konulmaz, orduları diz çöktürmek ve güçlü insanları kendi emirlerini yerine getirmeye ikna etmek için büyülu çekiciliğe ve manipülasyona güveniyor

Vasylisha Premudraya - Bilge Vasylisha, derin büyülu bir yaratık, saldırgan güçlere sahip, öngörülemez ve keskin bir büyücu

Yav - Üç Dünya konseptinin bir parçası olan Yav, insanların dünyasıdır

Boşluk Ejderhası (Skiper-Zmei) - Tüm varoluşu tehdit eden saf kötülükten oluşan bir yaratık

Yabancı Terimler Sözlüğü

Burlak - Rusya'nın eski geçmişinden bir mavna çekicisi, ticaret gemilerini nehirde sürükleyen bir insan yük hayvanı

Imenem Chernoboga - "Chernobog adına."

Rahiplerin eylemlerini tanrılarına adadıkları resmi büyü

Kapisheh - Slav Pagan tapınağı, bir ibadet yeri

Klyuv - Gaga, Roma'nın kuş başlı atasının adı

Kumir - Tapınma nesnesi olarak kullanılan pagan bir tanrının oyulmuş bir putu veya temsili

Medovuha - Slav bal bazlı alkollü içecek

Otsebyachenna - uydurma saçmalık

Paska - Doğu Avrupa'da Paskalya kutlamaları için yapılan geleneksel zenginleştirilmiş ekmek veya kek

Paskudnik- **"Serseri"**, edepsiz"

Pirogi- Mayasız hamurdan yapılan, tatlı ve tuzlu çeşitli dolgular içeren Slav köfteleri

Pogibi (fiil)- "Yok olmak"

Sbiten - On ikinci yüzyıldan beri, çay gelmeden önce Doğu Avrupa'da tüketilen bal bazlı bir kış içeceğidir ("сбитень, sbit"- Eski Rusça'da "bir araya getirmek"). Genellikle bal, reçel, su ve çeşitli baharatlar veya otlar içerir

Svoloch (tekil), svolochi (çoğul)- "Piç"

Volhv- Slav tanrı veya tanrıçalarından birine hizmet eden Pagan rahip

Zaraza- Kelimenin tam anlamıyla "enfeksiyon" veya "bulaşma", halk arasında *pislik* veya *piç*, sorun yaratan ve bu konuda ısrarcı olan kişi anlamına gelen argo bir kelime olarak kullanılır.

Znak (Znek Znuck) - Bir mühür veya işaret. Chernobog'un mührü Sanctuary'nin kapağında görülebilir

VASYLISA VE BABA YAGA HAKKINDA

Rossana Sasso tarafından

*Bu makale ilk olarak Ilona Andrews'un Blogunda
yayınlanmıştır (<https://ilona-andrews.com/blog/>)*

Hepimiz birer hikâye anlatıcısıyız. Hikayeler, insan olmanın ne anlama geldiğini incelememize olanak tanır.

Okuma ve yazmanın sadece birkaç kişinin sahip olduğu beceriler olduğu zamanlarda, masallar ağızdan ağıza paylaşılırdı. Her sözlü anlatımla birlikte, anlatılar ortak bir aklın ürünü, dünyanın belirli bir köşesinin mirası haline gelene kadar değişime uğrardı. Hikayeler bize nereden geldiğimizi, kim olduğumuzu ve başarıya giden yolu nasıl seçeceğimizi anlatır. Bize fedakarlık ve üzüntünün, korku ve engellerin insan deneyiminin doğal ve gerçek parçaları olduğunu öğretirler. Ruhumuzda ve kültürlerimizde kök salarak mitlere ve arketiplere dönüşürler.

Doğu Avrupa'nın "mucize masallarında" (*skazka*) doğa, doğada yaşayan insanlar ve doğayı besleyen sihir arasında, sihirli dönüşümler ve sihirli hayvanlar da dahil olmak üzere belirgin bir bağ vardır. Bu bizim

Ilona Andrews'un kitaplarını okuduğumuz için çok aşinayız.

Kate Daniels'ın dünyası, büyü'nün miti ele geçirmesine izin verdiği ve inancın, toplumun yaşamındaki belirli kalıplar için rehber olarak arketipsel rolleri tam anlamıyla somutlaştırdığı bir yerdir.

Birinin Kara Volhv ya da Bülbül Haydut olması gerekir, Evdokia Baba Yaga görevlerini şık bir şekilde yerine getirir ve bir önceki ölür ölmez bir kadın Vasylisha'nın örtüsünü alır. Bu stok karakterlerle senkretik hale gelmek ve tanrılar ile inançları onları ayakta tutan insanlar arasında aracılık etmek topluluktaki seçilmiş bireylerin sorumluluğudur.

House Andrews'un her zamanki sorumluluk reddini buraya yapıştıracağım:

"Slav mitolojisini sanatsal lisans adına özgürce kullanıyoruz, bu nedenle hikayelerimiz akademik makaleler değildir ve bu şekilde kullanılmamalıdır. Ne yazık ki, yazılı kayıtların yokluğu nedeniyle, Slav mitolojisi hakkında bildiklerimizin çoğu bize sözlü gelenekler yoluyla ulaşıyor."

Stok karakter nedir?

Stok karakter, izleyicilerin bir hikaye anlatımı geleneğinin parçası olarak birçok anlatıda tanıdığı bir karakter türüdür. "Beyaz Atlı Prens" dediğimde, Sindirella'nın Beyaz Atlı Prensi mi yoksa *Shrek*'teki Beyaz Atlı Prens mi olduğunu belirtmemiş olsam da ne demek istediğimi hemen anlarsınız. İkisinin aynı kişi olmadığı açık, ancak sembolik olarak aynı role atıfta bulunuyorlar ve

Bu özellikler çoğu zaman o kadar basmakalıptır ki, karikatürize oranlara bürünürler.

Masallarda, seyircinin (genellikle çocukların) karakterizasyon için fazla çaba harcamadan sahnede beliren kişiyi hemen tanımasını sağlamak için bir steno olarak kullanılır. Çünkü kimsenin buna vakti yok, küçük dushegub'ları uyutmaya çalışıyoruz. *"Bu ormanda yaşayan kötü cadı, onu tanıyoruz, tehlike kapıda! Şimdi gözlerinizi kapatın."*

Baba Yaga

Genellikle insanları yemek isteyen, havanda su döven, korkutucu, çirkin, yaşlı bir kadın olarak tasvir edilir. (Evdokia bu özel yorum hakkında yorum yapmak için müsait değildi).

Üç atlı - Gündüz, Güneş ve Gece - hakkında göksel bilgiye sahiptir, bu da hem gece hem de gündüz üzerinde sihir ve güce sahip olduğunu gösterir. Hizmetkârları, Güzel Vasyliisa görevini bitirir bitirmez ondan ayıklanmış tahılı alan iskelet ya da hatta bedensiz ellerdir. Yaga'nın evi tavuk ayakları üzerine oturur ve tepesinde kafatasları olan sütunlar veya kazıklarla çevrilidir ve kahraman yaklaşırken, kafatası olmayan tek sütun uğursuz bir sesle "KAFA KAFA KAFA" diye bağırarak Yaga'nın sınavlarını geçemeyenleri neyin beklediğini bize bildirir.

Roman, oğlu olarak bu aksesuarlardan birkaçını aldı, ancak Kemik Tanrısı Chernobog muhtemelen edinimi kolaylaştırdı. *(Nav'da her Cuma Kara Cuma! Her şey gitmeli! Her biriyle birlikte ücretsiz dev akrep*

*kemik eller satın alın! *Nav tanrıları, dev akrebin binadan çıkarıldıktan sonraki sindirim sorunları için hiçbir sorumluluk kabul etmemektedir).*

Vladimir Propp (Campbell'in *Bin Yüzlü Kahraman*'ını seviyorsanız, Propp'un halk masallarının işlevlerine dair analizine mutlaka bakın) bize Baba Yaga'nın sadece ölüm ve çürümeyle değil, aynı zamanda ormanda gerçekleşen gizli inisiyasyon ayinleri de dahil olmak üzere eski sosyal yaşamla da ilişkili olduğunu, bu yüzden tüm tasvirlerde aynı kötü cadı özelliklerine sahip olmadığını söylüyor.

Bazen sadece güçlü bir koruyucudur ya da kahramana merhametinden dolayı yardım eden bir figür olarak ortaya çıkar. Romen hikayelerinde, o Ormanın Annesi'dir ve genç kızın görevi onun tüm "çocuklarına" bakmaktır. Birdenbire avlu, tıpkı Kara Volhv'un nekist hayvanları gibi, biri diğerinden daha sürungen ve ürkütücü yaratıklarla dolar. Kız hiç korkmadan her bir canavarı yıkayıp sevgiyle baktığında, nazik ruhunu kanıtlar.

Baba Yaga'nın tasvirlerinin ortak bir özelliği, onun Hristiyanlık öncesi tanrıçalar ve geçiş törenleriyle olan bağlantılarına işaret eder; Güzel Vasyliisa ile etkileşime girdiğinde bile, bu kocakarı arketipi onun güzelliğini asla önemsemez. O inisiyasyonu, yerine getirilen görevi ve bu görev aracılığıyla ortaya çıkan erdemi önemser. Vasyliisa ödülleriyle birlikte Yaga'nın ormanından ayrıldığında, sosyal statüsü ezilmiş bir köylüden zengin bir kadına ya da bir kralın eşine dönüşecektir. Kocakarı'nın genç kız için hazırladığı Deneme Yolu, onun liderliğe uygunluğunu test eder: Vasyliisa bu görevi yerine getirecek kadar çalışkan ve sabırlı mıdır?

Sorunları çözebiliyor mu; hoş görünmese bile başkalarının sorunlarıyla ilgilenecek kadar nazik mi; yardım isteyecek veya yetki devredecek kadar alçakgönüllü mü?

Vasylisha'nın kaderini değiştiren bir akıl hocası olarak *Yaga*, Ivan Yakovlevich Bilibin'in "*Vasylisha Yaga'nın Kulübesinde*" (1900) adlı illüstrasyonunda ortaya çıkan bir özelliktir. Yirminci yüzyılın başında Rusya'da ortaya çıkan Mir Iskusstva hareketinin bir üyesi olan Bilibin, Slav masallarında yer alan arketiplerin en ünlü illüstrasyonlarını yaratmıştır. Cadının kulübesini, kızın kolunu tutan, ince ve belirsiz sınırların vahşi doğasında kaybolmasını engelleyen, sıcak bir şekilde aydınlatılmış ve geleneksel olarak dekore edilmiş bir ev olarak tasvir eder. Yaga'nın ima edilen rolü, Vasylisha'yı yıkıcı güçlere karşı korumaktır, tıpkı Nav'da yaşayan ve sıklıkla kötülenen tanrılar gibi. Kate'in dünyasında tasvir edildiği gibi, Üçlü Tanrıça'nın bir yönü olarak yaşam ve ölüm arasındaki dengede duruyor.

Orman, Batı Avrupa mitinde sıklıkla olduğu gibi barbarların yaşadığı uygarlaşmamış ve tabulaşmış bilinmeyeni ifade etmek yerine, Doğu Avrupa dünyasının, Üç-Dünya'nın bir modelidir. Doğaüstü güçlerle dolu liminal ve tehlikeli bir alandır, ama aynı zamanda bu hikayeleri yaratan insanlar için yerli olarak anlaşılmaktadır. Ormanın kenarında evler inşa ederler ve ormanın içinde yiyecek ve büyülü yardım aramak için seyahat ederler.

Vasylisha

Vasylisha bilindik bir peri masalı prensesi karakteridir. Ayrıca, ortak bir yönü olan çeşitli yorumları da vardır.

tüm görünümlerinde güçlüdür.

Kurtarılmayı bekleyen prenesten ziyade Vasylisha, Slav masallarındaki İşleri Halleden kadın arketiplerinin bir parçasıdır: Yaga, Koshechka-Havroshechka veya temelde bir kadın bogatyr (savaşta ordulara liderlik eden ve daha önce büyücü stok karakterlerinin en kötüsü olan Ölümsüz Koschei'yi yenen bir Kraliçe Şövalye) olan Marya Morevna gibi.

Vasylisha'nın yer aldığı hikâyeler Alexander Afanasyev'in Rus Peri Masalları derlemesinde bulunabilir: *Güzel Vasylisha; Ateş Kuşu ve Prenses Vasylisha; Kurbağa Çarevna; Deniz Çarı ve Bilge Vasylisha ve Rahibin Kızı Vasylisha*.

Onun iki ana yönü Vasylisha Prekrasnaya (Прекрасная) ve Premudraya'dır (Премудрая): Güzel ve Bilge. Teknik olarak, "pre" ön eki, kendisinden sonra gelen her şeyi daha üstün bir duruma yükseltmek için vardır (bizim durumumuzda krasiva-güzel ve *mudraya-bilge*), bu nedenle unvanları neredeyse çok fazla anlamında Aşırı Güzel ve Çok Bilge'dir. Ana karakter enerjisi Vasylisha'da var.

Güzel Vasylisha'nın erdemleri sayesinde hayattaki kaderini nasıl iyileştirdiğini gördük. Buna karşılık Bilge Vasilisa'nın yolculuğu büyük güçler ve sihir bilgisi sergiliyor - savaşıyor, büyü yapıyor, elementleri ve kendini dönüştürüyor. Koschei, Yaga ve Deniz Çarı ile aynı cadı ve büyücü grubunun bir parçası olduğu açıktır ve büyücülükte ve kaderin terazisini değiştirmede uzmandır.

Prens İvan (bir Budala olarak) *Kurbağa Çarevna'da* Bilge Vasilisa'nın kurbağa derisini yaktığında, onu tutsak eden lanetin bozulmasını geciktirir. Baba Yaga

ve ancak layık olduğunu kanıtladığında Vasyliisa'ya tekrar erişebilecektir. Vasyliisa bundan hiç rahatsız olmaz ve onu şöyle karşılar: "Uzun zamandır gelmiyordunuz Prens Ivan! Neredeyse başka biriyle evleniyordum." Tanıdığım bir Horde, zavallı Ivan'ın gerçekten boyunu aştığını ve Kara Volhv Hazretleri'nin Bilge Vasyliisa'ya çok daha uygun olduğunu söyler.

Deniz Çarı hikâyesinde Ariadne rolünü oynar. Vasyliisa'nın sihirli müdahaleleri, nişanlısının babasının onun için belirlediği görevlerden sağ çıkabilmesinin tek nedenidir. Ariadne gibi o da evlendikten sonra yoluna devam eden prens tarafından unutulur. Ancak Bilge, Yunanlı meslektaş gibi tanrıları ya da kahramanları beklemez. Prens kalesine yürür ve başka biriyle evlenmesinin ortasında erkeğini geri ister. Etrafta dolaşma zamanlarıydı, bulma zamanlarıydı.

Ateş Kuşu ve Vasyliisa Tsarevna'da olduğu gibi, kaçırılacak kadar açgözlülüğe kapıldığında bile, gücünü masal prenseslerinin nadiren yaptığı şekilde kendi kaderinin kontrolünü ele almak için kullanır. Vasyliisa'nın arzuladığı koca, tüm sınavlardan geçerek kendini kanıtlamış olan avcıdır, başkasının başarısından pay almaya çalışan kral değil. Vasyliisa'nın koyduğu son kur meydan okuması, iki erkeğin sihirli kısraklarının sütünde yıkanmasıdır. Biri değişmiş, iyileşmiş ve yakışıklı olarak çıkar. Diğeri ise haşlanarak öldürülür. Güçlü Vasyliisa seçimini yapmıştır.

Vasyliisa'ya bulaşma!

Bibliyografya:

Jack V. Haney (Ed), (2015). *The Complete Folktales of A. N. Afanas'ev, Cilt I ve II*. Mississippi Üniversitesi Yayınları.

Vladimir Yakolevich Propp, (2012). *Rus Halk Masalları*. Wayne Eyalet Üniversitesi Yayınları.

Kolesnik, M.A. ve diğerleri (2017). *Ivan Yakovlevich Bilbin'in (1876-1942) Rus Perilerine Yaptığı İllüstrasyonların Analizi, SGEM International Multidisciplinary Scientific Conferences on Social Sciences and Arts*, Available at <https://www.academia.edu/> (Erişim tarihi: 17 Nisan 2024).

AYRICA ILONA ANDREWS
TARAFINDAN

Roman'ın Günlükleri

SANCTUARY

Kate Daniels: Wilmington Yılları

SIHIRLI GELGITLER

SIHIRLI İDDIALAR

Kate Daniels Dünya

KANLI VARİS

Kate Daniels Serisi

SiHİR İSİRİR SiHİR

KANAR SiHİR

YAKAR SiHİR

VURUR SiHİR YAS

TUTAR SiHİR

KANAR SiHİR

DÜŞLER SiHİR

ÖLDÜRÜR GÜMÜŞ

SiHİR HEDİYELER

SiHİR YÜKSELİR

SiHİR KIRAR SiHİR

ÇALAR SiHİR

KAYDIRIR SiHİR

YILDIZLARI SiHİR

BİNER

SİHİRLİ ÜÇGENLER

Demir Antlaşma

DEMİR VE BÜYÜ İSİMSİZ

DEMİR VE BÜYÜ #2

Gizli Miras Serisi

BENİM İÇİN YAN

BEYAZ SICAK

ORMAN YANGINI

ELMAS ATEŞİ

SAFİR ALEVLER

ZÜMRÜT ALEV

YAKUT ATEŞİ

Innkeeper Chronicles Serisi

TEMİZ SÜPÜRME

BARİŞ İÇİNDE

SÜPÜRME TEK BİR

DÜŞÜŞ SÜPÜRME

BIÇAĞIN

SÜPÜRÜLMESİ

BENİMLE

SÜPÜRÜLMESİ

KALBIN

SÜPÜRÜLMESİ

Kinsmen

SESSİZ BIÇAK

GÜMÜŞ ŞARKI

THE KINSMEN UNIVERSE (SILENT BLADE ve SILVER SHARK ile birlikte antoloji)

KADERLİ BIÇAKLAR

The Edge Serisi

KENARDA

BAYOU MOON

KADERİN

KENARI

ÇELİĞİN

KENARI

YAZAR HAKKINDA

Ilona Andrews, Gordon ve Ilona adlı karı-koca yazar ekibinin takma adıdır. Şu anda iki çocukları ve çok sayıda köpek ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadırlar. Çift, Kate Daniels ve Kate Daniels World romanlarının yanı sıra The Edge ve Hidden Legacy serilerinin 1 numaralı *New York Times* ve *USA Today* çok satan yazarlarıdır. Ayrıca haftalık ücretsiz seri olarak yayınladıkları Innkeeper Chronicles serisini de yazmaktadırlar.

Kitaplarının, eğlenceli ekstralarının ve Innkeeper taksitlerinin tam listesi için lütfen [web sitesini](#) ziyaret edin.

